

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Ve smrti je každé sam.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Ve smr...

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 13.10.1937

Modification Date: 13.10.1937

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

JAMES HADLEY CHASE

VE SMRTI JE KAŽDÝ SÁM

Manželka milionáře je podezřelá z kleptomanie!

Případu se ujímá Vic Malloy, šéf agentury Služby všeho druhu. Zpočátku se zdá, že půjde o jednoduchou záležitost. Když je však jeden Vicových spolupracovníků brutálně zavražděn, milionářova žena zmizí a její manžel vyhrožuje žalobou, pokud Malloy sdělí policii všechna fakta a do případu ho zatáhne, rozhodne se Vic dále vyšetřovat na vlastní pěst a najít vraha. Dochází k dalším záhadným vraždám, Vic se ocitá v celé řadě nebezpečných situací a musí vynaložit veškerý důvtip i odvahu, aby se přiblížil k vyřešení spletitého případu.

S Vicem Malloyem a jeho přáteli se už naši čtenáři setkali v románech Chytrému napověz a Položte ji mezi lilie, s nimiž tato kniha tvoří volnou, úspěšnou trilogii.

Kapitola první

I.

Jednoho krásného slunečného dne v půli března jsem asi v jedenáct dopoledne mířil k sídlu Santa Rosa, kde mne očekával jeho majitel Jay Franklin Cerf.

Když volal do kanceláře, byl jsem zrovna pryč, avšak Paula Bensingerová, která řídí naše záležitosti, a kdybych si nedal pozor, řídila by i mne, mu sdělila, že se do hodiny dostavím. Neprozradil jí nic krom toho, že se jedná o velmi naléhavou a důvěrnou záležitost, ale skutečnost, že vlastnil Santa Rosu, Paule stačila. Abyste si mohli vydržovat tak velké sídlo, potřebujete pořádný ranec peněz, a peníze dokázaly Paulu vždycky rozpálit.

Ve chvíli, kdy jsem dorazil do kanceláře, měla už vyhrabanou hromádku materiálů o Cerfovi, a zatím co já se uváděl do provozu, sypala na mne fakta z novinových výstřižků, které si o honoraci v Orchid City sysluje. Cerf byl prezident námořní společnosti Red Star, mamutího podniku se stavebním dřívím a největšího rejdařství na pobřeží Pacifiku. Před dvěma lety ovdověl - manželka mu zemřela při automobilové nehodě - a až do nedávna vedl soukromý život tak málo zajímavý, že hrobka s mumii v Park-Livingstonském muzeu byla proti tomu hotový kabaret. Nedávno se oženil s manekýnou a podle Pauly mne právě proto chtěl vidět. Když chlap v jeho věku a s jeho bohatstvím ztratí hlavu pro manekýnku, pokračovala Paula cynicky, a navíc je tak praštěný, že se s ní ožení, začne čert malovat na zeď.

Jestliže mu však nezavařila jeho manželka, pokračovala Paula -odjakživa si potrpí na alternativní teorii - pak jde možná o jeho dceru Natálii, nedotknutelný dáreček po dvacítce, dívku, která při nehodě, kdy zahynula její matka, utrpěla zranění a dokázala si porazit nepřátele tak snadno, jako její otec vydělávat dolary.

"Ten chlap je žok peněz na nožičkách," shrnula Paula s přemítavým výrazem, který jí v očích zasvitl pokaždé, když byla řeč o nesmírném bohatství. "Ne abys připustil, aby si myslel, že jsme z laciného kraje, a vydej se tam hezky tempem. Nechceme, aby ten nápad, že si nás najme, pustil z hlavy."

"Když tě člověk slyší mluvit," prohodil jsem trpce už na cestě ke dveřím, "myslel by si, že tenhle podnik patří tobě, a ne mně. Vyměň si na remingtonce novou pásku a o ostatní se nestarej."

"Budu ti muset natlouct do hlavy, že jsem jediný člověk, který tu maká," řekla Paula dopáleně. "Nebýt mne ..."

V té době už jsem byl v půli cesty ke schodům.

Santa Rosa byl stoakrový ráj, který objímal trávníkové terasy okrasné zahrady, plavecký bazén a fontány. Pokud si potrpíte na rozkošné kouty, byl to kousek k zulibání. Já si na ně nepotrpím. Kdykoliv se náhodou octnu v takovém pozlaceném milionářském pašalíku, vystrčí hlavu můj schodek v bance a zavřeji na mne.

Příjezdová cesta k domu vedla točitou alejí, a když jsem mrkl dál, zahlédl jsem pažit tak velký, že by se na něm dalo hrát pólo, a květinové záhony, jež zářily takovou pestrostí barev, až oči přecházely. Alej vedla k širokému šterkovému parkovišti, kde stálo pět nebo šest vozů. Nejmenší byl sportovní krémový a světlounce modrý rolls-royce. Dva filipínské řidiče jej ometali pěrovými košťátky a šklebili se, jako by tu páchali něco, co je v rozporu s jejich vírou.

Vpravo od parkoviště stála budova, obyčejný domeček nejméně se čtyřadvaceti ložnicemi, vchodem, kudy by projel desetitunový nákladník, a s terasou s francouzskými okny, z nichž byl výhled na prostranství před domem dostatečně široké, aby mohlo posloužit jako rozjezdová dráha pro B 25.

Cestou ke vchodu jsem musel projít otevřenou lodžii, před níž stály dva velké truhlíky s červenými a žlutými begóniemi. Zastavil jsem se jakoby v úžasu nad květinami, abych zamaskoval, že musím popadnout dech, a zjistil jsem, že bezostyšně civím na dívku v kolečkovém křesle, která se v lodžii slunila. Vůbec jsem ji nepřekvapil, když jsem se tam tak nečekaně objevil, a hluboko posazené oči mne přejely tak zpytavě, až mě zamrazilo v zátylku, že si dokáže přečíst psaníčka, která mám v náprsní tašce, a spočítat i drobásky po kapsách.

Bylo jí asi dvacet čtyři nebo dvacet pět, byla drobná a tvrdá jako nebroušený diamant. Měla onen pobledlý a ukřivděný výraz, jaký mívají mrzáci, a jemná ústa se jí v koutcích křivila dolů, jako by chtěla či nechtěla naznačit, že se vlastně chtějí šklebit. Tmavé, lesklé vlasy jí padaly na ramena a na koncích se stáčely k hlavě. Na sobě měla světle hnědé šponovky a modrý kašmírový svetr, příliš plandavý, než aby prozradil cokoli z postavy, pokud vůbec nějakou postavičku měla. Pochyboval jsem.

Smekl jsem klobouk a zdvořile se usmál, abych jí předvedl, že patřím k milým chlapíkům, pokud nějakého hledá, ale zřejmě nehledala. Úsměvu ani žádného bodrého výrazu jsem se nedočkal. Odpovědi mi byl jen jasný, neomylný bod mrazu.

"Jste ze Služeb všeho druhu?" zeptala se hlasem, kterým byste ukrojili krajíc chleba. V klíně jí ležela knížka a dívka si tenkým prstem založila jedno slovo, jako by se bála, že ztratí stránku.

"Dámo," řekl jsem, "já osobně jsem Služby všeho druhu."

"Pak byste ovšem neměl vcházet hlavním vchodem," uvědomila mne. "Služební vchod je doprava a zadem."

Poděkoval jsem, a jakmile opět sklopila oči ke knize, vyrazil jsem rovnou k hlavnímu vchodu.

"Kam jdete?" vyjela ostře a hodila po mně pohledem. "Povídala jsem, že vchod pro služebnictvo ..."

"Je doprava a zadem," skočil jsem jí do řeči. "Já vím. Slyšel jsem vás hned napoprvé. Mezi námi a těmi begóniemi, slečno Cerfová, mohlo by to být také doleva a předem. Anebo po střeše či pod fontánou. Je mi to dost jedno. Až budu mít čas, možná to zkusím. Třeba to bude stát za podívání. Zapišu si to do úkolníku pro deštivé odpoledne. Díky za radu."

Jenomže ona se opět skláněla nad knihou a očividně mě neposlouchala. Do očí jí přepadly tmavé kadeře a skryly jí obličej. Škoda, vsadil bych se, že vypadala, jako když spolkně včelu.

Zdálo se, že nemá smysl dál se zdržovat. Co jí se týkalo, já už neexistoval, proč jsem se vydal na dlouhou pouť k hlavnímu vchodu a jenom límeček mě škrtil trochu víc než předtím, co jsem ji uviděl, a hlavou mi táhlo, že to docela určitě není děvče, které bych vytáhl na tancovačku a měl jistotu, že po mně vyjede.

Komorník, který mi otevřel, byl vysoký muž královského vzezření s tváří politika na penzi a chováním biskupa. Když jsem se mu představil, prohlásil, že pan Cerf mne očekává. Vedl mne halou, která byla jen o poznání menší než Pensylvánské nádraží, chodbou lemovanou z obou stran brněními a překříženými meči, dolů po krátkém schodišti a kolem kulečnickového sálu k výtahu, který s námi vysvištěl o dvě patra výš. Od výtahu jsem šlapal za zády rovnými jako pravítko další kilometr po chodbě do místnosti, odkud se otvíral pohled na trávník před budovou a vzdálený oceán, do místnosti, jež byla očividně velikánovou pracovnou.

"Sdělím panu Cerfovi, že jste tady, pane," řekl komorník a prkenně se uklonil. "Jistě vás nenechá dlouho čekat." A odkráčel. Neměl ani o chloupek víc napilno než sněhová vločka, která se vám chystá přistát na klobouku.

II.

Jay Franklin Cerf vypadal, tak jak měl: jako prezident námořní společnosti s obrovským kapitálem. Sršela z něho arogantnost a panovačnost, nesnášející žádné hlouposti, a bylo naprosto jasné, že když ho přestali krmit dětskou výživou, na jídle nešetřil. Byl vysoký a udělaný. Plet' měla ten nejsprávnější, zdravě ruměný a snědý odstín, oči byly modré jako pomněnky a právě tak neosobní. Podle odhadu mu táhlo na šedesátku, avšak tělesně i duchem jura. Od věnečku řidnoucích vlasů až k lemu u podrážek naleštěných bot dokonalý prototyp chlapce, který to někam dotáhl.

Rázně vešel do místnosti, zavřel dveře a prosvítil mne pohledem, jakým milionáři poctí každý návrh, který by je mohl něco stát.

"Jste Malloy?" vybafl nečekaně a já si dokázal představit, jak všichni, kdo si u něho vydělávají na živobytí, při tom hlase padají na kolena.

Prohlásil jsem, že ano, a čekal, protože už jsem měl s milionáři dostkrát co do činění, abych věděl, že pokud jim jde na nervy něco víc, než když je kousne pes, pak je to naslouchat jiným.

"Ze Služeb všeho druhu?" chtěl se ujistit.

"Přesně tak, pane Cerfe."

Krátce zabručel a pochybovačně si mne měřil. Už už chtěl něco nakousnout, ale rozmyslel se, zamířil k oknu a díval se ven, jen tak naprázdno, až jsem si pro sebe řekl, že si za výhled zaplatil a chce si teď peníze užít.

Pak se náhle ve stejné pozici ozval: "K vašemu podniku. Mám jakés takés povědomí, čím se zabýváte, ale jen z druhé ruky. Rád bych znal podrobnosti."

"Zajisté," pravil jsem a přál si, abych pokaždé, kdy musím tohle představení předvádět, mohl také zinkasovat deset dolarů. "Možná vás bude zajímat, jak náš podnik vůbec vznikl. Kdosi mi jednou řekl, že milionáři potřebují různé služby. Čím jsou lidé bohatší, tím více jsou odkázáni na jiné lidi, povídal ten dobrák a měl pravdu. Když jsem se vrátil z armády, neměl jsem žádné vyhlídky ani peníze, ale vzpomněl jsem si, co mi ten chlapík říkal. Rozhodl jsem se, že milionářům poskytnu služby, na jaké si jen vzpomenu. Výsledkem je, že Služby všeho druhu oslaví příští týden třetí narozeniny. Nepředstírám, že je to zrovna zázrak. Není, ale nějaké peníze vynese a užiju si spoustu legrace."

Má firma bere všechny práce, o které klient požádá. Lhostejno, o jaký úkol jde, pokud je v mezích zákona a morálky - dokážu zařídit všechno od rozvodu po obstarání bílého slona. Od chvíle, co jsme podnik spustili, já a můj štáb jsme si poradili s vyděrači, sledovali jsme narkomany, ohlíželi partu studentů na cestě kolem světa, zařídili sociální péči pro nemanželské děti, pro jistého klienta, který se chtěl vytažovat, že zastřelil medvěda, jsme dokonce lapili grizzlyho,

vyžehlili jsme menší průšvih jedné mladé dámy, která si ve spánku příliš často vyražela ven. Vykonáváme tento druh věci proto, že spoustu těchto záležitostí si lidé buď nechťejí, nebo nemohou vyřešit sami. Jakmile se s klientem dohodnu, chráním ho. Jakmile mi vyplatí honorář, a ten musí být tučný, neobjeví se žádné další výlohy ani platby. Je to služba pro milionáře a veškerá naše činnost je zaručeně důvěrná."

Když jsem přestal, abych se nadechl, netrpělivě mne přerušil: "Ano, právě tak jsem to slyšel." Otočil se od okna. "Posaďte se. Co si dáte?"

Sedl jsem si a prohlásil, že nebudu pít nic, ale nejspíš tušil, že jenom špásuji, protože přešel k dokonale zásobenému baru a hravě, s rychlostí vyslouženou neustálým opakováním, namíchal dvě sklenice. Jednu postavil přede mne. Druhou držel v ruce a upíral na ni pohled, jako by nevěděl, co s ní.

"Mohu-li vám nějak pomoci," nadhodil jsem, abych mu navázal nit, "velice rád se pustím do díla a můžete se spolehnout, že moje služby budou zcela důvěrné a účinné."

Zvedl oči, stáhl obočí.

"Kdybys si tím nebyl jist, byl bych vás nevolal," řekl břitce. "Mám pro vás práci, nic mimořádného. Přinejmenším pro vás ne. Bohužel pro mne ano."

Když se opět ponořil do dlouhého, dusného mlčení, ochutnal jsem obsah sklenice. Byl dostatek silný, aby porazil vola.

"Nežli vás zasvětim do podrobností, rád bych věděl, co řeknete na můj podivný objev," pravil znenadání. "Pojďte se mnou. Chci vám něco ukázat."

Vedl mne téměř polovinou chodby do velké, prostorné ložnice. Podle všech možných kosmetických krámů na toaletce a nejrůznějších ženských tretek, povalujících se v každém rohu, jsem odhadl, že šlo o dámskou ložnici.

Zamířil k jedné velké skříni ve zdi - ořechové dřevo a vitrážová skla až vyražely dech - otevřel dveře a vytáhl kufřík z vepřovice. Hodil mi jej před nohy a ustoupil.

"Otevřete jej," řekl zprudka, "a podívejte se, co je uvnitř."

Sedl jsem si na bobek, povolil dva zámky a kufřík otevřel. Byl z poloviny plný podivné sbírky nejrůznějších věcí, jaké jsem kdy viděl na jedné hromadě. Byly tu tabatěrky, několik kožených náprsních tašek, pár brilantových prstenů, tři boty, které k sobě nešly, sbírka lžiček s vyrytými názvy celé řady přepychových restaurací, půl tuctu zapalovačů s monogramy, několik párů hedvábných punčoch ještě s cenovkami, nůžky, několik kapesních nožů, jeden se zlatou stříenkou, tři plnicí pera a nefritová soška nahé ženy.

Přehraboval jsem se tou podivnou sbírkou, a protože mi Cerf nepodal žádné vysvětlení, nacpal jsem krámy zpátky a vrátil kufřík do skříně.

"Chtěl jsem jen, abyste všechno viděl," řekl bezbarvě. "Můžeme se vrátit."

Když jsme byli opět v pracovně a Cerf se posadil, zeptal se: "Co tomu říkáte?"

"Nebýt těch lichých střevíců a lžiček, nemyslel bych si nic," pravil jsem. "Ale jak to vypadá, mohla by to být kleptomanská skrýš. Netvrdím, že je, ale mohla by být."

"Ano, já mám stejný dojem." Zhluboka vzdychl.

"Pokud to samozřejmě není vtip," nadhodil jsem.

"Nejedná se o vtip." Hlas mu zněl trpce. "Od doby, co jsem se oženil, jsme s ženou dostali nespočet pozvání na návštěvu. Většina těch předmětů patří lidem, které známe. Nefritová soška patří paní Sydney Cleggové. Pamatuji si, že jsem ji u ní v jednom pokoji viděl. Zlatý perořízek patří spisovateli Wilburovi Rhyskindovi. Lžičky jsou z některých restaurací, kde jsme byli. Ne, obávám se, že nejde o vtip."

"Chcete, abych pro vás tento problém vyřešil?"

Ještě než odpověděl, vytáhl doutník, odřízl jej a zjevně rozechvělou rukou si jej zapálil.

"Ano, chci," řekl nakonec.

Nastala dlouhá odmlka.

"Je to velmi znepokojivý a nepříjemný objev," pokračoval a zamračeně sledoval doutník. "Pravda je, že toho o vlastní ženě mnoho nevím." Slova plynula pomalu a chraptivý hlas zněl neosobně, s přemáháním. "Pracovala v San Francisku jako manekýnka u Simeona. Poznal jsem ji na módní přehlídce." Odmlčel se, aby si uhladil beztak uhlažené vlasy. "Vzali jsme se tři týdny od chvíle, co jsme se viděli prvně, asi před dvěma měsíci. Svatba byla tichá - jestli chcete, tajná. Leccos začíná vyplouvat na povrch teprve teď."

"Proč byla svatba tajná?"

Předklonil se a udusil doutník. Byl to výmluvný pohyb a prozradil mi, že Cerf má sto chutí škrtit.

"Má dcera je velice přepjatá, nervní dívka. Matka ji zbožňovala. Když zemřela, Natálii její smrt velice otřásla. S Anitou - to je má současná manželka - jsme se kvůli Natálii rozhodli pro docela tichou svatbu."

Trochu jsem si jeho slova přebíral.

"Jestli dobře rozumím, vaše dcera s paní Cerfovou moc dobře nevychází."

"Ne, nevycházejí spolu," opáčil a koutky úst mu poklesly. "Ale o to nejde. Chci od vás, abyste zjistil, jestli je moje žena kleptomanka."

"Nechtěl jste, aby vám všechno vysvětlila paní Cerfová?"

Podle toho, jak užasle se na mne díval, bylo naprosto jasné, že něco takového jej vůbec nenapadlo.

"Ovšemže ne, a také se jí ptát nehodlám. Není s ní zrovna nejlhčí pořízení."

"Mohlo by se taky jednat o pokus paní Cerfovou shodit. Nevím, jestli jste myslel i na tuhle možnost. Narafičit ji ty krámy do skříně by byla hračka."

Seděl bez hnutí, jen se na mne díval.

"A kdo podle vás, kdo by mohl takovou věc udělat?" zeptal se, jako když seká led.

"To byste měl vědět líp než já. Mou povinností je upozornit vás na všechny aspekty. Říkal jste, že paní Cerfová se s vaší dcerou moc nesnáší. Hned jeden aspekt."

Tvář mu potměšila a v očích mu zlověstně zablesklo.

"Mou dceru vynechte!" řekl zlostně.

"Samozřejmě," připustil jsem. "Když myslíte." Nechal jsem ho chvíli vychladnout a pak jsem se zeptal: "Co vás vedlo k tomu, že jste nejdřív ze všeho hledal ve skříni paní Cerfové? Čekal jste, že tam kufřík najdete, nebo jste jej objevil čirou náhodou?"

"Jsem přesvědčen, že mou ženu někdo vydírá," snažil se všemi silami srovnat hlas. "Prohledával jsem jí věci, protože jsem doufal, že najdu nějaký důkaz, a narazil jsem na kufřík."

"Proč myslíte, že ji někdo vydírá?"

"Dostává měsíční apanáž," soukal ze sebe, jako by mu každé slovo zaskočilo v krku. "Daleko víc, než kolik potřebuje. Není zvyklá na peníze, a proto jsem si v bance dojednal, aby mi posílali duplikáty všech jejích výpisů. Měl jsem pocit, že bych měl sledovat, za co utrácí, přinejmenším alespoň ten první rok, co budeme spolu. Minulý měsíc vybrala tři opravdu velké částky."

"Jak velké?" zeptal jsem se a v duchu si řekl, že provdat se za takového chlapíka asi nebude velká legrace.

"Pět, deset a patnáct tisíc dolarů."

"Byly peníze poukázány někomu určitému?"

Zavrtěl hlavou. "Šeky na doručitele."

"A podle vás někdo zjistil, že paní Cerfová ty předměty odcizila, a teď ji vydírá?"

"Myslím, že je to možné." Zachmuřeně se podíval z okna. "Chci, abyste paní Cerfovou sledovali při nákupech. Nepřeju si skandál. Kdyby měla sklon něco ukrást, chci, abyste dohlédli, že nebude zatčena. Chci, abyste ji hlídali ve dne v noci a hlásili mi každý její krok. Chci vědět, s kým se stýká - to zejména."

"Není problém. Mám dívku, která je vyškolená právě tento druh práce. Jmenuje se Dana Lewisová. Může nastoupit dnes odpoledne. Vyhovuje?"

Přítakal.

"Návrh dalšího postupu vám dodám zítra ráno. Mezitím požádám slečnu Lewisovou, aby se vám ohlásila dnes odpoledne ve tři hodiny. Souhlasíte? Lepší asi bude, aby sem nechodila, vidíte. Kde se s vámi může sejít?"

"V Atletickém klubu. Řekněte, že budu v hale pro dámy."

Vstal jsem.

"Zařídím. Ještě jedna věc," řekl jsem, když už mačkal zvonek. "Jestli dobře rozumím, velice vám záleží na tom, aby nikdo, dokonce ani paní Cerfová a vaše dcera, neměl tušení, že jste si mne na tuto práci najal."

Upřel na mne oči.

"Samozřejmě. Co tím myslíte?"

"Když jste dnes telefonoval ke mně do kanceláře, volal jste odtud z pracovny?"

Zamračeně přikývl.

"Jsou paralelky někde jinde v domě?"

"Ano."

"Dával bych si pozor, co říkáte do telefonu, pane Cerfe. Narazil jsem venku na vaši dceru. Věděla, že jsem ze Služeb všeho druhu."

V očích mu ostražitě zablesklo.

"Dobrá, Malloyi, pusťte se do práce, která je na vás. Zbytek si pohlídám sám."

"Víte nejlíp, jak dalece," řekl jsem, a když vstoupil komorník, zamířil jsem ke dveřím.

Dlouhou pout' k hlavním dveřím jsem zdolal mlčky, a když mi komorník s úklonou podával klobouk, zeptal jsem se: "Našel bych někde paní Cerfovou?"

Ostře mne přešel pohledem, v očích mrazivý výraz.

"Jsem přesvědčen, že je v bazénu, pane," pravil odměřeně. "Opravdu ji chcete vidět?"

"Ne, jen mne to tak napadlo. Na takovém cvičišti se tři lidé snadno ztratí, vidíte?"

Nezdálo se, že by mu moje otázka stála za odpověď. Otevřel dveře. "Hezký den, pane," řekl.

"Na shledanou," pravil jsem a vykročil na prostranství před domem. Přemítal jsem, zda se Natalie Cerfová ještě stále v ložnici sluní. Neslunila se. Nikde po ní nebylo ani vidu.

Když jsem scházel po širokém kamenném schodišti k místu na parkování, pochodovala po cestičce od zadní části budovy dívka v koupacím plášti. Byla vysoká, měla popelavě světlé vlasy a v obličeji zarputilý výraz - ať si každý trhne - příliš ostrý na to, aby dodal tváři krásu. Mohlo jí být dvacet sedm nebo třicet, víc určitě ne, a měla nádherné, daleko od sebe posazené sedé oči.

Díval jsem se na ni a ona sledovala mne. Na plných, rudých rtech se jí objevil náznak úsměvu, ale nebyl jsem si jistý, jestli se usmívá na mne nebo něčemu, co jí zrovna napadlo - bylo těžké to odhadnout.

Když vybíhala po schodech ke mně, dovolila, aby se jí rozhrnul koupací plášť. Tvary pod frotákem musely každého chlapa k zbláznění vytočit a dva smaragdově zelené kapesníčky, plnící funkci oblečku na opalování, byly tak titěrné, že svůj úkol skoro nezastaly.

Dívka mne minula a já se otočil jako korouhvička. V půli cesty po prostranství se ohlédla, povytáhla vykreslené obočí a usmála se. Tentokrát nebylo proč o smyslu úsměvu pochybovat.

Trčel jsem tam a věřil jako ohař, ještě když zabočila za roh terasy a zmizela z dohledu.

III.

Kanceláře Služeb všeho druhu zabírají dvě místnosti v desátém patře Orchid Buildings, největšího obchodního

paláce ve městě. Za Orchid Buildings se táhne úzká ulička, kterou většina nájemců a jejich nejrůznější zaměstnanci, pracující v budově, používají jako parkoviště; na vzdálenějším konci uličky je Finneganův bar.

Když jsem s Paulou probral naši úmluvu s Cerfem, zamířil jsem do putyky, a jak jsem čekal Danu Lewisovou, Eda Bennyho a Jacka Kermana jsem našel u jednoho stolu ve výklenku.

Dana, Benny, Kerman a já pracujeme jako jedna parta. Já věci organizuji, oni pracují v terénu.

"Ahoj, Vicu," uvítala mě Dana a popleskala na sousední židli. "Pojď si k nám sednout. Kdes byl celé dopoledne?"

Byla to roztomilá dívčina, dobře stavěná, a hlavička.

"Mám pro tebe práci," řekl jsem, když jsem si sedal. "Zdravím, hoši!" Další platilo jim. "Jestli všechno vyjde tak, jak myslím, pojedete v tom taky, takže zapněte myslivny a předved'te špetku chytrosti."

"Držte mě, chce nás utahat k smrti," prohlásil Benny a rychle si přihnul irského pití, "celou noc jsme makali, takže nás vynech, jo?"

"Ta suchá větev Bensingerová nám zpod pásu cudnosti vydolovala zase speciální kšeftík," ušklíbl se Kerman.

"Museli jsme dvěma starým kobylám dělat doprovod do kasina. A když říkám, že byly staré, tak vedle nich máma Ripa Van Winkla vypadá jako Margaret O'Brienová. Umíš si to představit?"

Kerman byl vysoký a mrštný; tmavovlasý, napohled lenivý a neobyčejně libivý. V hustých černých vlasech se mu táhl široký bílý pramen a pod nosem měl knírek ř la Clark Gable. Benny byl jeho pravý opak. Malý, podsaditý a s červeným obličejem, který vypadal jako vytvarovaný z gumy. Zřejmě byl hrdý na to, že se obléká jako strašák, a hůř upraveného chlapa jsem vlastně neviděl.

V terénu však dokázali skvěle zapracovat, a i když jsme se často popichovali, vycházeli jsme báječně.

"Neposlouchej ty dva," přerušila je Dana netrpělivě. "Je to jen párek ničemů. Chtěli si hodit, jestli mám pod sukněmi kanýry. Není to podlost?"

"Ále, dej pokoj," ozval se Benny a žduchl do ní, div ji neshodil ze židle. "Vůbec nevěřím, že by se na nějaký krejzlík zmohla."

"S dámou se takhle nezachází," řekl jsem přísně.

"Zacházím s ní, jako by to byla moje sestra," prohlásil Benny, plácl prackou do dýnka Daniny hučky a postrčil ji klobouček až na nos. "Nebo ne, děvče moje?"

Dana ho okamžitě kopla do holeně, a když zlostně nadskočil, Kerman ho popadl za krk, praštil s ním na podlahu a tam se začali rvát jak psi, až rozházeli celý stůl a převrhli sklenice. Když Dana, jako když ji píchne vos, skočila Kermanovi na záda a začala ho tahat za vlasy, jen taktak jsem stačil spasit láhev whisky a uniknout jim z dosahu.

Nikdo jiný si nás v lokále nevšímal. Ti tři takhle vyváděli často. Po chvilce už je válení na podlaze unavilo, a když nabrali dech, který při chechtání málem ztratili, usadili se zase u stolu.

"Přetrhl se mi podvazek," naříkala Dana a zjišťovala škodu. "Kéž byste se vy dva burani naučili chovat jako džentlmeni. Pokaždé, když s vámi někam vyrazím, skončím na podlaze."

Kerman si hřebenem pročešával vlasy a Benny načíhoval pod stůl.

"Ona vážně nosí podvazky!" hlásil vzrušeně. "Myslel jsem, že má punčochy na gumičku."

"Mohli byste už všichni zavřít klapačku?" dožadoval jsem se. "Musím si s vámi promluvit o rachotě."

Dana praštila Bennyho do hlavy srolovanými novinami.

"Nekoukej, kam nemáš, nebo ti prořízne chřtán!" řekla zuřivě.

"Slečno Lewisová!" zděsil se Benny. "Jak to mluvíte!"

Poklepal jsem na stůl.

"Jestli mě nebudete poslouchat..." zvedl jsem varovně hlas.

"Jasně, zlato," pravila Dana. "Samozřejmě posloucháme. O co jde?"

Vysvětlil jsem jim situaci.

"Chci, aby ses dnes odpoledne ve tři hodiny sešla v Atletickém klubu s Cerfem. Měj oči na stopkách. Je možné, že v tom jede jeho dcera. Ale musíš se přilepit na paní Cerfovou. Kdyby v nějakém obchodu něco otočila, musíš ji z toho dostat. Chci, aby tahle práce proběhla hladce a jak na drátkách."

"Jak ta Cerfova štěňule vypadá?" zeptal se Benny a přistrčil mi láhev whisky.

"Štabajzna," řekl jsem a rukama vykreslil oblíný. "Kopce a údolí. Namouduši k nakousnutí."

"My se taky zúčastníme?" posedl Kermana náhlý zájem. "Raději bychom měli Daně pomoci, ne? Víš, jak dokáže být natvrdlá."

Dana odstrčila židli a vstala.

"Ale ne zas tak natvrdlá, jak bys chtěl," pronesla štěbetavě. "Myslím, že bych měla padat. Nedovol, aby ti dva debilové moc pili, Vicu." A prohnula se jak proutek, dřív než ji Benny stihl plesknout přes zadek.

"Debilové!" rozhořčoval se Kerman, když odcházela z lokálu. "Po všem, co jsme pro tuhle holku udělali. Hej! Nech mi taky trochu whisky, ty ožralo jeden!" pokračoval rozhorleně, když si Benny naléval dalšího fíťana. "Musím ti připomenout, že jsem půlku láhve zacvakal já."

"Vy dva se pokusíte zjistit, jak je to s vydíráním," řekl jsem, přitáhl si láhev a zarazil do ní zátku. "Jakmile Dana zjistí cokoli, s čím byste mohli začít, pusťte se do práce. A pozor, pití se radši vyhněte. Na odpoledne mám pro vás taky úkol. Jeden dědek by rád chytil mečouna. To zvládnete levou zadní a jen tak mimochodem, ten dobrák má parádní dlouhý plnovous. Kdybyste se moc nudili, můžete ho v něm po vísat."

"Dědek, jo?" pronesl Benny otráveně. "Proč ne nějaká dámička? Proč ne ta štabajzna paní Cerfová? Daleko na moři se můžeme dokonale povyrazit, a ty nám nabízíš fousatého dědka."

"Třeba chytíte mořskou pannu; pak můžete dědka hodit přes palubu a povyrazit se dle libosti," pravil jsem povzbudivě.

Rozhostilo se dlouhé, nic dobrého nevěstící ticho.

"Viš ty co?" řekl Benny Kermanovi. "Miluju tohoto chlápka jako moucha mucholapku."

IV.

Dva dny poté, co jsem mluvil s Jayem Franklinem Cerfem, jsem večer seděl na verandě u svého čtyřpokojového plážového bungalovu. Společnost mi dělala sklenka šnapsu a podruhé jsem si pročetl zprávu od Dany, kterou jsem si přinesl z kanceláře.

Hlášení bylo stručné a obsahovalo několik zajímavých bodů. Dana oznamovala, že u Anity Cerfově zatím žádné kleptomanské sklony nezjistila. Anita šla dopoledne nakupovat a na jejím chování nebylo nic podezřelého. Veškeré nákupy buď hotově zaplatila, nebo vyřídila šekem. Jenomže to nic neznamenalo. Kleptomani jednájí velice často podle impulsů, které se objevují v určitých cyklech, a možná bude chvíli trvat, než ji načapáme na švestkách.

Zvlášť významný byl objev, že Anita se tajně schází s jistým Georgem Barclayem, a Dana je také oba dny spolu viděla. Z jejich chování jasně vyplývalo, že jde o důvěrný vztah, a oba si dávali pozor, aby si jich na ulici nikdo nevšiml.

Setkali se několik kilometrů za městem v baru s rybími specialitami a druhý den šli na oběd do řecké restaurace hezky daleko od vznešené čtvrti, kde by na ně někdo z Cerfových nebo Anitiných přátel narazil.

Barclayovo jméno a adresu si Dana přečetla na štítku s technickým oprávněním v autě. Bydlí na Wiltshire Avenue ve vilce v horském stylu na vlastním pozemku. Je typ playboye, vypadá a obléká se jako filmová hvězda, řídí sportovní chrysler a zřejmě oplývá penězi. Byl vodičkem číslo jedna.

Vodičkem číslo dvě byl Ralph Bannister, majitel přepychového nočního klubu L'Etoile ve Fairview. Minulý večer kolem šesté si sem Anita vyrazila a Dana vyslechla, jak žádá strážce u vchodu, aby ji pustil dovnitř, protože musí s Bannisterem něco důležitého vyřídít. Dveřník ji pustil, Anita se v klubu zdržela skoro hodinu a do Santa Rosy se vrátila právě včas na večeři.

Třebaže jsem se s Bannisterem nikdy nesetkal, věděl jsem, jakou má pověst. Byl to všemi mastmi mazaný rošťák, který si přišel na velké peníze tím, že podstrojoval milionářům a roztácel v podniku několik koleček rulety, za což musel vypláznout pěkný balík, když chtěl umlčet policii.

Právě jsem se rozhodoval, že Bennyho a Kermana na tyhle dvě stopy nasadím, když jsem spatřil, jak na pobřežní cestě zasvítily reflektory pomalu projíždějícího auta. Bylo čtvrt na jedenáct, horký večer, ticho. Žádnou návštěvu jsem nečekal, a proto jsem si myslel, že auto pojedě dál, avšak nestalo se. Vůz zastavil před dřevěnými vrátky a světla zhasla.

Byla tma jako v ranci a moc jsem neviděl. Auto vypadalo jako velký křížník, ale řidiče jsem nerozpoznal. Zastrčil jsem Danino hlášení do kapsy a čekal. Napadlo mě, že si někdo spletl dům.

Klika u vrátek cvakla a jediné, co jsem poznal, bylo, že nejasná osoba bude nejspíš žena. V obýváku jsem měl rozsvíceno a dveře na verandu byly otevřené, avšak do zahrady mnoho světla neproniklo.

Teprve když stála skoro přede mnou, zjistil jsem, že mým hostem je Anita Cerfová. Pomalu vyšlápala tři dřevěné schody až na verandu, rudé rty pootevřené v onom náznaku úsměvu, který mi předtím tak zamotal hlavu. Měla na sobě ohnivou večerní róbu s tak hlubokým výstřihem, že se předváděl skoro celý žlábek, hrdlo jí jako plamenná stuha obepínal oslnivý brilantový náhrdelník. Dívala se na mne tak, že mne doslova pohltil jediný dojem: vysílá neviditelný paprsek tak mocný, že bych se o něj mohl opřít.

"Ahoj," pravila tichým, chraplavým hlasem. "Kde jsou všichni? Nebo jste sám?"

Už jsem se vzpamatoval, jen jsem se trochu klepal, protože byla tím posledním člověkem, kterého bych tu čekal. Hodil jsem pohledem za ni, hádal, jestli má v patách Danu Lewisovou, avšak Anita si mou myšlenku rychle přečetla.

"V pořádku," informovala mne. "Dala jsem slečně Sherlockové volno," a nežli jsem ji stačil zadržet, vešla do obývacího pokoje a posadila se do křesla. Šel jsem za ní a pro jistotu jsem zatáhl záclony.

Až do této chvíle jsem neřekl ani slovo. Měl jsem příliš napilno, abych si v hlavě srovnal, jak s touto návštěvou naložit, než abych se staral o zdvořilost. Jestli se to Cerfovi donese, bude malér. Věděla to, jak jinak; právě proto sem přišla sama a v době, kdy věděla, že i já budu sám.

"Co byste ráda, paní Cerfová?" zeptal jsem se, obešel křeslo, kde seděla, a stanul před ní.

Dívali jsme se na sebe. Velké šedé oči jiskřily posměšným výrazem.

"Nelíbí se mi, když mne někdo špehuje," sdělila mi. "Chci vědět proč."

Překvapilo mne, že si Dany všimla, protože Dana se při práci dokáže pohybovat doslova jako neviditelný stín. Jenomže když nasadím na práci jen jednoho sledovatele, je tu vždy riziko, a já si nadával, že jsem s Danou neposlal Bennyho.

"Na to se budete muset zeptat pana Cerfa," prohlásil jsem, "a když už mluvíme o panu Cerfovi, asi by se mu nelíbilo, že jste tady."

Zasmála se. Měla rovné, zdravé bílé zuby a nestyděla se je předvádět.

"Ach, panu Cerfovi se nelíbí spousta jiných věcí," řekla bezstarostně. "Nemáte ani představu kolik. Jedna sem, jedna tam, co na tom. Můžete mi dát prosím cigaretu?"

Podal jsem jí Lucky Strike a zapalovač, a zatímco si změkčovala cigaretu poklepáváním o šarlatový nehet na palci, prohodil jsem: "Nečekal jsem hosty. Mám práci."

"Spláchneme to tedy rychle," odušila a zapálila si. "Proč mne ta žena špehuje?"

"Jak jsem řekl, musíte se zeptat pana Cerfa."

"Nejste dvakrát zdvořilý, vidíte? Myslela jsem, že mne rád uvidíte. Většinu mužů potěší, když mě vidí. Myslíte, že bych mohla dostat i skleničku?"

Přešel jsem k řádce lahví vyrovnané na stolku u zdi. Když jsem naléval do dvou skleniček, zhoustlo ticho tak, že by je rozfízla i tupá pila.

Když jsem jí skleničku podával, usmála se na mne. Přijmout ten úsměv znamenalo totéž jako šlápnout na nabitý drát. "Děkuju," řekla. Dlouhé, našminkované řasy se jí zachvěly. "Není tu nikdo, že ne?"

"Přesně tak. Jak jste mě proboha našla?"

"Ach, to nebylo tak složité. Viděla jsem váš vůz a zjistila, že patří agentuře Služby všeho druhu. Sluha mi řekl, jak se jmenujete. Prolistovala jsem telefonní seznam a jsem tady."

"Není divu, že soukromí detektivové dávají řemeslu vale."

"Jste soukromý detektiv?"

"Ne, nic takového."

"Co přesně znamená Služby všeho druhu?"

"Organizace, která se ujme všech možných i nemožných úkolů, jaké se naskytanou, za předpokladu, že se jedná o práci, která je v mezích zákona a morálky."

"A špehování nějaké ženy je morální?"

"Záleží na té ženě, paní Cerfová."

"Takže můj muž vás žádal, abyste mne špehoval, je to tak?"

"Myslíte? Nevzpomínám si, že bych něco takového řekl."

Trochu se napila, postavila sklenici a nespouštěla ze mne oči. Nevím, jestli ji můj obličej tak fascinoval, nebo jestli se mě pokoušela zhypnotizovat, ale ví bůh, že na mne čučela hezky dlouho.

"Proč mne ta žena sleduje?"

Měl jsem dojem, že tohle už jsme si vyjasnili, takže jsem odpověděl stejně.

"Pokud bude pan Cerf chtít, abyste to věděla, řekne vám to."

Trochu podrážděně nadzvedla ramena a rozhlédla se po pokoji. V manželce milionáře těžko mohl vzbudit nadšení. Můj filipínský sluha Tony tu sice udržoval větší čistotu než v prasečím chlívku, ale jen o kapánek. Nábytek nebyl žádný velký zážrak a totéž se dalo říci o malbě na stěnách i o koberci. Jediné obrázky, které jsem měl na stěnách, byly Vargovy přílohy, které jsem si čas od času vystihl z Esquiru, jenomže mně bylo souzeno v tomto kutlochu žít a nic mi v něm nechybělo.

"Moc vám asi neplatí, vidíte?" zeptala se.

"Myslíte za práci?" řekl jsem a točil si skleničkou v ruce, abych mohl jantarový likér obdivovat ze všech stran.

"Ano. Moc peněz si nevyděláte, co? Soudím podle tohoto pokoje."

Pokusil jsem se nad sdělením vážně zamyslet.

"Víte, nejsem si jistý," odpověděl jsem nakonec. "Všechno záleží na tom, čemu člověk říká moc peněz. Nemohu si dovolit nosit diamanty, ale počítám, že si vydělám víc, než na kolik by si přišla manekýnka, a užiju si spoustu psiny."

Zasáhl jsem citlivé místo. Tvrdě sevřela ústa a do obličeje se jí vehnal ruměnec.

"Chcete říct, že abyste přežil, nepotřebujete vyženit peníze, ano?" Div mne neprobodla pohledem.

"Rámcově by se to tak dalo říct."

"Ale tisíc dolarů by vám bodlo, vidíte?"

Byl na ni nádherný pohled, ale zůstat s ní bylo jako hrát si s ohněm a pro danou chvíli jsem měl všech Cerfů plné zuby. Vstal jsem.

"Lituju, paní Cerfová, ale nejsem na prodej. Musím myslet na práci. Nebude zaplacená tak skvěle, ale dost na to, abych byl spokojen. Nezrazuju své klienty. Vymstilo by se to. Může se stát, že jednoho dne budete chtít, abych pomohl já vám. Jak by se vám líbilo, kdybych vás shodil?"

Zhluboka se nadechla, ale po chvilce úsilí se jí podařilo opět rozsvítit úsměv.

"Máte plnou pravdu," řekla, "bráno z tohoto hlediska jsem sem asi vůbec neměla chodit, ale nikdo nemá rád, když ho někdo špehuje, jako by byl kriminálník."

Nežli jsem stačil vymyslet odpověď na tuhle narážku, dodala vesele: "Ta sklenička byla jedna báseň, mohl byste mi nalít ještě jednu?"

Zatímco jsem připravoval pití, vstala a přešla k pohovce, které říkám rezervní kanape. Byla to velká pohodlná sedačka, kterou jsem koupil při jednom výprodeji v domnění, že by se mohla někdy hodit, a v průběhu let se také čas od času hodila, někdy víc než skvěle. Anita se posadila a zvedla nohy, přičemž se jí dlouhá široká sukně vykasala. Z místa, kde jsem stál, jsem jednu nohu oblečenou v punčošce viděl až ke kolenu.

Přinesl jsem jí skleničku.

"Máte pěkně vyhrnutou sukni," upozornil jsem ji. "Je to samozřejmě vaše věc, ale nechci, abyste nastydla."

Srovnala si sukni, jak se patřilo. Mít její oči tesáky, zakousla se do mne.

"Nechci vás honit, paní Cerfová," pokračoval jsem, když jsem jí podával skleničku, "ale než zhasnu krám, čeká mě ještě spousta práce."

"Je čas na práci a čas na hry," prohodila. "Vy si nikdy nehrajete?"

"Jistě, ale nikdy ne s manželkami svých klientů. Možná mi nebudete věřit, ale tolik se zas netřesu na to, abych zničehonic natáhl brka."

"Kašle na mě," řekla s pohledem upřeným do sklenice, "a já na něj taky." Náhle zvedla oči a četl jsem v nich výzvu jasnou jak na plakátě. "Ale vy se mi líbíte. Pojdte si ke mně sednout." Popleskala pohovku.

Málem jsem poslechl.

"Dnes večer ne," pravil jsem. "Musím pracovat. Je čas, abyste šla domů."

Zkoušela to pěkně, to jí musím přiznat. Když položila sklenici a vstala, v úsměvu se stále zračilo pozvání. Přiblížila se ke mně a mne ovanula vůně parfému.

"Ještě nikam nemusím," prohlásila a zlehka mi položila ruku na paži. "Pokud chcete, můžu se chvíličku zdržet."

Stačilo udělat krok a obejmout ji. Byl to přesně ten pohyb, o jakém se vám zdává, pokud vás takové sny navštíví, a rovněž přesně to správné děvče.

Laskavě jsem ji poplácal po zápěstí. Bylo mi jí líto a litoval jsem i sebe.

"I kdybyste zůstala, stejně bych vám neřekl, co chcete vědět. Zeptejte se Cerfa. Možná z něj vytáhnete pravdu. Mně skončila služba a v takovou dobu nechci klienty ani vidět. Buďte hodná holka a jděte domů."

Úsměv nezmizel, avšak oči jí ztvrdly.

"Rozmyslete se," řekla a zavěsila mi paže kolem krku. Než jsem ji stihl zarazit, a že jsem se dvakrát nepokoušel, líbala mne. Rty měla chladné a zkušené a možná několik vteřin jsme tak stáli, jako bychom byli na konci sil. Podle mého názoru jediná cesta byla v poslední chvíli ji odstrčit, abych ukázal, s jakým chlapíkem nezdolné vůle a s dokonalým ovládnutím má co do činění, jenomže něco se jaksi zvrtilo: vypadl jsem z role a zapomněl ji odstrčit. Zjistil jsem, že ji vášnivě líbám na ústa a lámu v pase a rukou podpírám v kříži.

Uměla líbat jaksepatří, její ruce mne v zátylku chladily a slabé úpěnlivé vzdechy se mnou cvičily tak, jak se mnou nic jiného nezacvičí.

Už jsme byli na gauči a já cítil, jak mi dýchá na hrdlo a rukou mi šátrá pod košili, hladí mne na prsou. Jenomže těsně předtím, nežli jsem byl poražen docela, jsem na ni mrkl, kdy to nečekala. Studený, vypočítavý výraz v těch široce posazených šedých očích byl jak facka. Odtrhl jsem se, vstal a pokoušel se srovnat dech. Dlouhou dobu jsme na sebe upřeně zírali.

"Budeme si to muset zkusit ještě jednou, až mě váš manžel vyplatí," řekl jsem trhaně, jako kdybych běžel několik kilometrů do kopce. "Jsem daleko uvolněnější, když mne nic nesvazuje. Pojd'te, dovedu vás k vozu."

Místo na mne upřela oči na koberec, znovu nasadila náznak úsměvu a večerní kabelku sevřela tak pevně, až jí zbělely klouby. Seděla tak možná deset vteřin, potom vstala.

"Dobře," prohlásila náhle. "Jestli chce rozvod, má ho mít, ale jenom podle mých podmínek, a že bude cvakat. Řekněte mu, že nemá smysl dávat mne špehovat. Tak snadno mě nedostane, a můžete mu taky říct, že jsem si ho vzala jen kvůli tomu, co z něj můžu vyrazit, a kdybych byla věděla, že se z něj vyklube tak děsný otrava, nekoupil by si mne ani za všechny peníze, co má." Nezvýšila hlas, veškerý hněv a podrážděnost dokonale ovládala. "Můžete mu říct, že když už chce někoho sledovat, měl by si dát radši majzla na tu zapšklou mrchu, co je jeho dcera. Bude se divit." Zničehonic se rozesmála. "A co se vás týče - neměl byste být takový psi čumák. Nevíte, o co přicházíte," a stále s pochechtáváním přešla pokoj, rozhrnula závěsy a do tmy prostírací se pod dřevěnými schůdky odnesla sebe i diamanty.

V.

Telefon vyzváněl zběsile jako hasičská siréna a vytrhl mne z hlubokého spánku tak prudce, že jsem div nepřevrhl postel.

Zašmátral jsem po vypínači, rozsvítil, a když jsem hrabal po sluchátku, mrkl jsem na hodiny na nočním stolku. Byly čtyři minuty po třetí.

"Jsi to ty, Malloyi?" štěkl mi hlas do ucha. "Tady je Mifflin, policejní velitelství. Odpusť, že tě budím, ale jeden chlápek právě přivlekl kabelku, která patří Daně Lewisové. Dana pracuje pro tebe, vid'?"

"Nebudíš mě proto, abys mi právě tohle sdělil, že ne?" ječel jsem.

"Nevyváděj. Volali jsme slečně Lewisové, ale nikdo nezvedá telefon. Navíc je tu jistá špaténka. V písku, kde kabelku našli, jsou stopy krve. Aspoň to ten chlápek tvrdí. Já tam jedu. Myslel jsem, že bys chtěl jít se mnou."

V tu chvíli jsem se probudil.

"Kde tu kabelku našli?"

"V písečných dunách asi půldruhého kilometru od tvého baráku. Jsem tam za deset minut a vyzvednu tě."

"Dobře," řekl jsem, praštil sluchátkem do vidlice a vyhrabal se z postele.

Ve chvíli, kdy jsem byl oblečený, jsem slyšel, jak před bungalo-vem zastavuje auto. Zhasl jsem a seběhl k vrátkům. Mifflin a dva policisté v uniformě na mne čekali ve velkém radiovoze.

Mifflin byl menší pořizek s povadlým a zarudlým obličejem a nosem jako šiška kytu. Byl to dobrý, nesmlouvavý policajt a čas od času jsme spolu pracovali. Měl jsem ho rád a on mi také zrovna nešel po krku, a kdykoli jsme mohli, navzájem jsme si pomohli.

Otevřel dveře u auta, a jakmile jsem byl uvnitř, řidič se vyřítl po silnici k moři.

"Možná jde o falešný poplach," začal Mifflin, když jsem se vedle něho uvelebil, "ale myslel jsem, že bys u toho chtěl být. S těmi krvavými skvrnami jde možná jen o blábol, ale ten chlápek o nich mluvil naprosto přesvědčeně."

"Co tam v tuhle hodinu vůbec dělal?"

"Šmíroval. Známe ho, je to jeho oblast. Jmenuje se Owen Leadbetter. Je trochu na hlavu. Špehuje milenecké páry a předstírá, že pozoruje ptáky. Je však naprosto neškodný. Dobře ho známe. Mouše by neublížil."

Zabručel jsem. Mouchy mi mohly být ukradené.

"Byla slečna Lewisová ve službě?" zeptal se Mifflin.

"Bohužel nevím," odpověděl jsem obezřetně.

Když jsem řekl Cerfovi, že mu zaručuji diskrétnost, myslel jsem to vážně. Stanovil jsem si pravidlo, že ať se děje co se děje, dokud klient nedovolí, nikdy jeho jméno nevyslovím.

"Jsme tady," ozval se náhle řidič. "Povídal, že je to u prvního přesypu."

"Správně. Zapni světlomet, Jacku, abychom viděli, kam šlapeme."

Vyskočil tenký, ale silný paprsek pomocného reflektoru a nasvítíl před námi pruh písečných dun. Ztracený, opuštěný kout. Tu a tam rostly v písku rozčuchané, odrané chumáče křoví. Napravo jsme v dálce slyšeli, jak moře bije do útesů; vál ostrý vítr, občas nabral hrst písku a roztočil ji v rychlém víru.

Vystoupili jsme.

"Ty zůstaň tady, Jacku," nařídil Mifflin řidiči. "Až zavolám, zaměř světlo na mne." Podal mi baterku. "Budeme se držet spolu a ty, Harry, začni prohledávat napravo. My dva jdeme doleva."

"Proč jsi s sebou nevzal Leadbettera?" zeptal jsem se, když jsme se brodili v sypkém písku. "Mohli jsme si ušetřit čas."

"Nechtěl jsem, aby nás otravoval. Nemáš představu, jak mu jedou stavidla, když se do něčeho zakousne. Označil nám místo hromádkou kamení. Nebude těžké ji najít."

Nebylo. Hromádku kamení jsme našli ani ne dvě stě metrů od vozu.

Mifflin zavolal na řidiče a ten zaměřil světlomet k nám. Ustoupili jsme a prohlíželi terén. Písek byl místy udupán, ale přece jen byl moc uvolněný, než aby zachoval stopu. Vedle hromádky kamenů byla červená skvrna. Vypadala jako krev, mouchám se zřejmě líbila a mne naplnila pocitem prázdnoty. Dana byla výborné děvče. Hezkou dobu skvělý kamarád.

"Vypadá to, jako by se tu někdo motal," podotkl Mifflin a postrčil si klobouk do týla. "Jenže hledat v písku otisky je na kočku. Tohle je krev, Vicu."

"Ano," přitakal jsem.

Dorazil k nám druhý policista - Harry.

"Když není nikde tady, bude támhle," usoudil a ukázal baterkou k velkému shluku křoví. "K roští vedla stopa, ale někdo ji zahladil."

"Mrknem se," řekl Mifflin.

Když se ti dva vydali pískem mezi křoviska a začali je prohledávat, já zůstal. Pozoroval jsem, jak jasné paprsky baterek slídí mezi tlustými větvemi, a hlavu jsem měl prázdnou.

Najednou se oba prudce zastavili a viděl jsem, jak se sklánějí. Vytáhl jsem cigaretu, sevřel ji okoralými rty, ale zapomněl si ji zapálit. Skláněli se minutu, možná víc. Mně se zdálo, že celý rok. Pak se Mifflin narovnal.

"Hej, Vicu," volal. Hlas mu zněl ostře. "Našli jsme ji."

Zahodil jsem nezapálenou cigaretu a prkenně zamířil po písku k nim.

V tvrdém světle baterek vypadala jako panenka. Ležela na zádech, vlasy, oči i ústa plné písku. Byla nahá jak moje dlaň a vepředu měla roztráštěnou lebku. Rukama, které ve smrti ztuhly, si zakrývala obličej. Podle toho, jak byla podrápaná a odřená od písku, ji někdo táhl za nohy obličejem dolů a pohodil ji tu jako pytel smetí, stejně bezcitně. Z hrůzy, v níž jí strnul obličej, mi běhal mráz po zádech.

Kapitola druhá

I.

Když jsem vycházel z policejního velitelství, začal se nad střechami mrakodrapů hlásit šedý úsvit. Bylo za pět minut šest. Připadal jsem si tak utápnutý, že bych mohl chodit kačeně pod ocasem. Zatímco policejní havrani přemísťovali Danu, spojil jsem se s Paulou. Žádala, abych se hned, jak skončím s policií, vydal k ní do bytu, a já slíbil, že přijdu. Podle hlasu mi bylo jasné, jak je oťresená, avšak oba jsme šetřili slovy. Uvědomovali jsme si, že mluvíme prostřednictvím policejní ústředny a každé naše slovo určité sleduje pěkně našpicované ucho.

Mifflin se mne ptal na všechno možné, ale dokud jsem se nezmínil o Cerfovi, nemohl jsem mu nijak pomoci, a já se o Cerfovi nezmínil. Prohlásil jsem, že nemám tušení, proč Danu zastřelili, a že pro mne žádný úkol neplnila. Zkoušel to od Adama znovu a znovu, ale nebylo mu to nic platné. Nakonec pravil, že až se dostaví policejní kapitán Brandon, bude muset všechno zopakovat jemu, a že se mi dopoledne ozvou. Prohlásil jsem, že budu k dosažení, a vykročil jsem ke dveřím. Zřejmě se mu nechtělo mě pustit, ale neměl důvod dál mne zdržovat.

Když jsem scházel po schodech, policista u vchodu se na mne přísně zamračil. Nic osobního. Policisté v Orchid City jsou vybíráni tak, aby byli drsní. Zašklebil jsem se na něj také a šel na konec ulice. Tam jsem si chytil taxi a dal se odvézt k Paulině bytu na Park Boulevardu.

Když mi otevřela, podivil jsem se, že je oblečená a upravená jako růžička.

"Pojď dál," řekla. "Mám pro tebe kávu. Dám krk, že ji potřebuješ."

Paula byla vysoká roztomilá tmavovláška s moudrýma, klidnýma hnědýma očima a ústy věcnými a nesmlouvavými jako pastička na krysy. Bystře chápala, nikdy nebylo třeba nutit ji k práci, byla vyrovnaná a musím říci, že právě tato síla charakteru za dobu, co jsme spolu pracovali, způsobila, že jsem po ní nikdy nevyjel, i když jsem jednou nebo dvakrát byl v pokušení. Příčina tkvěla možná v tom, že jsme spolu pracovali už za války. Byla šifrantkou u útvaru O.S.S., kde jsem s hochy od rozvědky sloužil i já. Právě ona mne dokopala, abych založil Služby všeho druhu, a na prvních šest měsíců mi do začátku půjčila peníze. Za pět let jsme spolu prožili dobré i zlé. Znali jsme své nejlepší i nejhorší stránky. Dostal jsem se tak daleko, že už jsem v ní neviděl děvče, ne proto, že by nebyla přitažlivá, to byla, ale oba jsme o sobě věděli příliš mnoho, než abychom si začínali nějaký milostný román, a Paula dokázala být tak dokonale kousavá, že kdybych se já nebo někdo jiný z mládenců o něco pokusil podruhé, hned v zárodku by nás utřela. Ale právě proto jsme spolu skvěle vycházeli.

"Kafe pusť z hlavy," řekl jsem. Z šoku, který jsem zažil, když jsme našli Danu, mi nervy ještě pořád hrály. "Chci, abys rychle zašla domů k Daně. Třeba nechala v bytě kopie hlášení. Já musím za Cerfem."

"Klid, Vicu," zarazila mne chlácholivě. "Všechno je zařízeno, já jsem se právě od Cerfa vrátila a u Dany v bytě je zrovna Benny."

"Mohlo mě napadnout, že všechno rozjedeš," poznamenal jsem a sedl si. "Takže tys byla za Cerfem. Byl vzhůru?"

"Ne, ale rychle vyskočil," pravila a nalila velký hrnek kávy. Přešla ke kredenci, sáhla po karafě brandy a cvrnkla si do kávy za lžící šnapsu. Byl to jeden z jejích vrtochů. Soudila, že černá káva povzbuzuje víc než whisky. "Je to hrůza, Vicu. Chudák děvče..."

"Ano," řekl jsem. "Co povídal Cerf?"

"Vyvádí jak šílenec. Neřekl policii, že pro něj Dana pracovala?"

"Ne. Zacpal jsem Mifflinovi pusu, ale nevím, jak dlouho potrvá, než na něco kápne. Mifflin není žádný trouba. Cerf nás z mlčenlivosti samozřejmě nevyváže?"

"Kdeže!" potvrdila Paula a nalila si druhý šálek. "Kdybychom řekli policii, že si nás Cerf najal na špehování manželky, mohli bychom asi firmu zabalit." Zopakovala si rituál s brandy a sedla si naproti mně. "Přisáhá, že cokoli řekneme, on popře, a jakmile promluvíme, nechá nás žalovat pro pomluvu."

"Moc mu nevadí, že my se rovnou řítíme do trestného činu spoluviny, co?"

"Ovšemže ne."

"No co, zaručili jsme mu mlčenlivost, nemůžeme couvnout. Nelíbí se mi to, Paulo. Při tomto pravidle jsme neměli v úmyslu krýt vraždu."

"Napadá tě, proč ji zabili?"

"Nic kloudného. Mohla narazit na chlápka, který Anitu vydírá, a ten ji umlčel."

"Jak ji zabili?"

"Pětačtyřicítkou ji skoro z patnácti metrů přímo do hlavy střelil někdo, kdo umí střílet. Mate mě jen, proč ji svlékli." Dopil jsem kávu a začal chodit sem a tam. "Toho vraha musíme najít, Paulo."

"Chceš říct, že se do pátrání pustíme na vlastní pěst?"

"To si piš. Od nynějška do chvíle, než toho chlapa dostáném, jinou práci nebereme. Až ho budeme mít, budeme muset vyzkoumat, jak s ním zatočit, aniž bychom namočili Cerfa."

"Nemohli bychom se svěřit Mifflinovi?" zeptala se Paula. "Hrajete si do noty. Třeba by byl ochoten Cerfa nevyzradit."

"Ani omylem. Musel by všechno ohlásit Brandonovi a víš dobře, jak nás Brandon miluje. Ne. Policii ani slovo. Chtěli by si pohovořit s paní Cerfovou. To Cerf nikdy nedopustí. Jestli prohlašuje, že odpřisáhne, že s námi nikdy nejednal, taky to udělá. Na jeho telefonát nemáme nejmenší důkaz. Zatím nám nezaplatil honorář, a jak to vypadá, taky nezaplatí. První kontakt byl jen po telefonu. Jediné, čeho bychom se od něj dočkali, by byla žaloba pro pomluvu, a ta by nám zlomila vaz."

"Nelíbí se mi to, Vícu. Jestli policie vraha dopadne a vrah promluví, roznesou nás na kopytech."

"Ano, ale nevím, jak by na něj mohli přijít. Nemají vůbec kde začít. Všechny nitky držíme v hrsti my, a právě proto musíme my to svinstvo spláchnout. Navíc se nás tahle vražda osobně týká. Nikdo nebude střílet do mých lidí a čekat, že vyvázne se zdravou kůží."

"Kde tedy začneme?"

"Já si teď půjdu promluvit s paní Cerfovou."

Paula zavrtěla hlavou.

"To nebude tak snadné. Zmizela."

Zíral jsem na ni a u cigarety mi planě poskakoval plamínek zapalovače.

"Zmizela?"

"Chtěla jsem s ní mluvit, ale Cerf odmítl. Prohlásil, že se právě chystá odjet z města. Teď už je v tahu."

"Musíme ji najít. Zná vraha."

"Přesně to jsem Cerfovi říkala. Prohlásil, že paní Cerfová nic neví, a jakmile ji budeme obtěžovat nebo po ní začneme pátrat, zodpovíme se jemu."

"Však my ji najdem," řekl jsem tiše.

"Nebud' si tak jistý, že vrahem je vyděrač," pravila Paula. "Víme jen od Cerfa, že nějaký vyděrač existuje. Třeba se spřáhla s milencem."

"Promluví si s dcerou. Ta má Anitu ráda jako vosinu někde a třeba si ráda popovídá."

"To je nápad! Kdo bude další na řadě?"

"Ten chlápek, co našel kabelku: Owen Leadbetter. Nevím, jestli bychom měli nechat policii, aby z něj vytáhla rozumy, a ty potom vymáčknot z Mifflina, nebo jestli se za ním mám vypravit sám. Kdyby Mifflin zjistil, že něco vyšetřujeme, mohl by zvětřit podraz. Leadbetter by nás mohl shodit."

"Třeba bys mu mohl zaplácnout pusu penězi," navrhla Paula. Podle jejího názoru jsou peníze všemocné.

"Jo. Zkusím to. Pak je tu ještě Barclay. Motal se kolem Anity a podle Danina hlášení se k sobě chovali jako dvě hrdličky. Zakutáni trochu v jeho minulosti. Podle mého soudu by to mohl být náš člověk."

"Jestli je za vším vyděrač," navázala Paula, "já bych tipovala Bannistera. Od té doby, co je tady, má prsty v každé špině. Proč za ním předevčírem večer paní Cerfová šla a co jí tak naléhavě leželo na srdci? Kdybychom tohle zjistili, hned bychom byli o kus dál."

"Nasadím na Anitu Kernana a Bennyho na Bannistera," rozhodl jsem a zapálil si novou cigaretu. "Kernana pověřím, aby prošťbural Anitinu minulost. Třeba najdeme něco, co nám píchne. Já se vydám a hodím řeč s Natálií Cerfovou."

"Musíš si ale pospíšet, Vícu," řekla Paula. Byla klidná a vyrovnaná. Hned tak se nerozsypala. "Jestli policie najde vraha dřív než my..." Žalostně protáhla tvář.

Zvonek u hlavních dveří se rozřinčel tak pronikavě, že jsme sebou oba trhli.

"Možná policajti," usoudil jsem a vstal.

"Spíš Benny," opáčila Paula. "Řekla jsem mu, aby přišel, hned jak prohledá Danin byt."

Zamířila k hlavním dveřím a za chvíli se vrátila s Bennym. Vždycky rozjařený obličej teď byl kus kamene.

"Zkus šlápnout na pedál, Vícu," řekl a zavřel dveře. "Toho hajzla, co ji zabil, musíme najít. Odrovnalo mě to. Jedno z nejmilejších děvčat, s jakými jsem kdy makal."

"Objevil jsi něco, co by s vraždou spojovalo Cerfa?" přerušil jsem jej ostře.

Benny se srovnal.

"Jasně," odušil. "Našel jsem její knihu hlášení a opis poslední zprávy. A ještě něco. Nevím si s tím rady. Ta věc jí nemůže patřit. Našel jsem to pod matrací." Z kapsy vylovil a před očima nám zahoupal brilantovým náhrdelníkem Anity Cerfové.

II.

Šli jsme s Bennym na snídani k Finneganovi. Třebaže bylo teprve pár minut po půl osmé, Kerman už tam seděl a netrpělivě nás vyhlížel. Když jsme si sedli ke stolu, odlepil se od baru Finnegan, chlap jako hora, s obličejem samý šrám a jízvu z nesčetných rvaček, kterými prošel, a zamířil k nám.

"Příšerná záležitost, pane Malloyi," řekl, když se naklonil, aby nám otřel stůl. "Zrovna jsem četl noviny. Bude se nám stýskat. Tušíte, kdo to má na krku?"

"Ne, Miku, ale přijdem na to," odpověděl jsem. "Dej nám pár vajíček se šunkou a kotel kafe. Musíme srotit."

"Samozřejmě," přitakal. Pod šedou flanelovou košilí se mu napjaly svaly, div mu nepopraskaly švy na ramenou.

"Kdybych mohl v něčem píchnout..."

"Děkuju, kdyby se něco objevilo, dám ti vědět."

Když byl v půli cesty do kuchyně, vybuchl Kerman netrpělivě: "Co chceš dělat?"

"Začneme na tom pracovat všichni tři, Jacku. Musíme všechno spláchnout bleskem a hladce a Cerfa vynechat."

"To bude paráda, až nás Brandon načapá," podotkl Kerman a potřásl hlavou. "Já věděl, že tahle záruka mlčenlivosti nás jednou přivede do maléru. Kde začneme?"

"Na jeden nebo dva dny máme vodítek až nad hlavu. Nemyslím si, že by se Mifflin měl vůbec čeho chytit, ale je to klikař a třeba něco vyšťárá. Musíme sebou hodit. Celý případ má řadu volných nitek. Nejpodivnější je Anitin náhrdelník pod Daninou matrací."

"Pod matrací?" zopakoval Kerman a hodil očima po Bennym.

"Jo," potvrdil Benny. "Slídl jsem po bytě, postel se mi zdála rozházená, takže jsem zvedl matraci a náhrdelník tam ležel. Vic tvrdí, že patří té Cerfové pizdě."

"Anita za mnou včera večer přišla a měla náhrdelník na krku," pravil jsem a vylíčil jim celou Anitinu návštěvu.

"Soudím, že náhrdelník má cenu takových dvacet tisíc, ne-li víc. Na něm začne pracovat Ed. Musíme zjistit, jak se dostal k Daně do bytu."

Zmlkl jsem, protože Finnegan přinesl talíře s vejci a šunkou.

"Rád bych poslal kytky, pane Malloyi," pravil, když nám servíroval talíře. "Řeknete mi, kdy bude pohřeb, vidíte?"

Zmíňovat se o Daně v souvislosti s pohřbem bylo jako rána do vazy, ale věděl jsem, že Finnegan má dobrou vůli. Slíbil jsem, že mu termín sdělím, a z duše si přál, aby vypadl. Nakousl něco dalšího, ale Benny do něho přátelsky šťouchl a doporučil mu, aby už sakra padal.

"Já vím, jak vám je, pánové," zakončil Finnegan smutně. "Cítím se zrovna tak. Byla milé děvče." A vrátil se k baru, odtamtud nás sledoval, tu a tam potřásl hlavou a pěkně nám šel na nervy.

"Chci, abys prověřil každý Danin krok," nařídil jsem Bennymu a otočil se k Finneganovi zády, aby na mne neviděl. "Až do chvíle, kdy byla zastřelena. Promluv si s portýrem v L'Etoile. Třeba ji zahlédl; ale o paní Cerfové se nezmiňuj. Máš tušení, co měla Dana na sobě?"

"Když jsem tam byl, prověřil jsem celou skříň," odpověděl Benny s plnou pusou. "V šatníku chybělo modré sáčko a sukně, které vždycky nosila. Počítám, že si vyšla právě v tom kostýmu."

Kerman si nalil šálek kávy a podal mi konvici.

"Co jsi udělal s brilianty?"

"Zatím jsem je zamkl v kanceláři do trezoru. Použiju jich jako páky, až budu tlačit na Cerfa. Teď ráno za ním jdu."

"A co chceš, abych udělal já, Vicu?"

"Vydej se za Leadbetterem. Podle Mifflina je tenhle chlápek cvok - šmírák, kterého baví jen čumenda. Možná viděl víc, než kolik vytlačal policii. Sežeň ho. Kdybys měl dojem, že mu rozváže jazyk složená bankocetle, dej mu ji. Je mi jedno, kolik to bude stát. Chci výsledky."

"Dobře," přikývl Kerman. "Vypravím se za ním, ale nemohu se zbavit pocitu, že začínáme z nesprávného konce." Odstrčil prázdný talíř a zapálil si. "Dodneška z té mrchy Cerfové někdo vyrazil třicet tisíc dolarů. To je fůra peněz, a všechny jen kvůli tomu, že má nenechává prsty. Jenomže když připustíme tenhle náhled, pak dáma, která možná opravdu nedokáže ovládnout prsty, se bude spíš snažit ranec vyhozených peněz utajit. Proč by tedy vyděrač zabíjel Danu?"

"Třeba se chystal na velkou ránu, poprvé si řekl o pět tisíc, pak zvedl sumu na deset a nakonec na patnáct. Třeba se zrovna chystal vyrazit z Anity pořádný balík a Dana se mu připlétla do cesty."

"Ale proč by ji zabíjel?" opakoval zamračeně Kerman. "Dokud neshodila Anitu, nemohla Dana nikomu překážet. Nebyl důvod brát ji život. Tohle mi motá šišku."

"Ano," přiznal jsem a hned jsem dostal nápad. "Máš pravdu, myslím, že jsi uhodil hřebík na hlavičku, Jacku." Odstrčil jsem židli, ukradl Kermanovi cigaretu a zapálil si. "Možná tu máme další hledisko. Hele, jestli Barclay a Anita byli milenci a Dana jim na to přišla v době, kdy prověřovala naši stopu k vyděrači, mohl ji Barclay umlčet, aby je nemohla prásknout. To by dávalo smysl."

"Ale nedává," řekl Kerman. "Proč by ji zabíjel? Barclay má přece peněz dost, ne? Kdyby to mysleli vážně, stačilo, aby se Anita s Cerfem rozvedla a vdala se za Barclaye. Proto nemusel Barclay Danu zabíjet."

"Jo," řekl jsem a zamračeně na něm zůstal viset pohledem.

"Docházíme k závěrům moc hopem," pokračoval Kerman. "Jelikož Dana sledovala Anitu a zničehonic byla zavražděna, soudíme, že ji někdo zastřelil, protože objevila něco, co s Anitou souvisí. Vražda nemusí mít vůbec nic

společného s Cerfovými."

"Prokristovy rány!" vyhrkl jsem. "Tomu sám nevěříš. Proč by ji jinak někdo vraždil? Neměla na světě jediného nepřítele. Proč asi byla v těch dunách, když nešpehovala Anitu?"

"Kde bereš jistotu, že tam Anita byla?" zeptal se Benny.

"Říkal jsem vám to. Přišla ke mně asi v půl jedenácté. Danu našli kilometr a půl od mé chatrče. Podle mne se tam Anita vypravila poté, co odešla ode mne, aby se sešla s vyděračem. Myslím, že Dana ji sledovala, i když Anita byla přesvědčená, že jí zdrhla. Víte, jak se Dana vyznala. Tu hned tak někdo nesetřásl. Počítám, že visela Anitě za patami až na její rande, narazila na vyděrače, ten zjančil a zastřelil ji."

"Napadlo tě, že ji mohla zastřelit Anita?" nadhodil Kerman.

Přikývl jsem.

"Ano, ale moc se mi ta myšlenka nelíbí. Ženy si nepotrpí na tak velkou zbraň, jako je pětačtyřicítka. Nemyslím, že by ji Anita vůbec zvládla, a navíc není vražedný typ."

Pochybovačně vtáhl tváře, zavrtěl hlavou a pokrčil rameny.

"No, já ji neviděl," řekl. "Dobrá, co dál? Kde přišla Dana k náhrdelníku? O tom jsme ještě nemluvili. Máš nějakou představu?"

"Ano, ale je to jen nápad. Co když někdo náhrdelník Daně do bytu podstrčil? Co když někdo chtěl, aby se policie dozvěděla, že Anita má s Daninou smrtí něco společného? Nebyla by to chytrá cesta? Náhrdelník se dá snadno vystopovat. Kdyby jej nenašel Ed, kápla by na něj policie, a jakmile by policajti zjistili, že patří Anitě, naklusali by za ní jedna dvě."

"Chytré. Natalie Cerfová, hm?"

"Možná. Jenom ti to proletělo hlavou, ale jakmile mi Benny sdělil, že náhrdelník našel, hned se mi v hlavě objevila Natalie. Zavání to fintou jak hrom, ne? Natalie Anitu nenávidí a umím si představit, jak by jásala radostí, kdyby ji hodila na krk zločin vraždy."

"Ona je však mrzák, ne?" protestoval Benny. "Jak by se dostala k Daně do bytu? Je to ve čtvrtém patře a bez výťahu."

"Netvrdím, že léčku nastražila sama. Třeba za ni práci provedl někdo jiný. Jde jen o nápad, ale určitě stojí za úvahu. Ede, zjisti, jestli od jedenácti do tří v noci někdo neviděl nějakou osobu vstupovat do Danina bytu. Nemohlo to být dřív, protože když mne Anita navštívila, visel jí náhrdelník na krku."

"Kdybychom tak mohli tu dámičku najít a přinutit ji, aby kápla božskou," prohlásil Kerman. "Půl díla by bylo v kapse."

Vstal jsem.

"Já musím zmáčkout Cerfa. Ty zatím sežeň Leadbettera. Třeba Anitu či dokonce vraha v dunách zahlédl. Ede, ty víš, co máš dělat, vydej se k Daně do bytu, ale jakmile zmerčíš policii, nikde se nemotej. U oběda se tu sejdeme a uvidíme, jak jsme pokročili."

Rozloučili jsme se s Finneganem a vykročili po parkovišti každý ke svému vozu.

"Je nekřesťansky brzo, Vicu," prohlásil Kerman, když mrkl na hodinky. "Nejdeš za Cerfem hned, že ne?"

"Jasně že jdu," ujistil jsem ho. "Paula ho vytáhla z postele už v pět. Je vzhůru a čilý jako ryba. A navíc, čím kratší dobu mu nechám, aby nabral druhý dech, tím snadněji ho zmáknou. Tentokrát na něj vyrukují tvrdě. Paula proti němu neměla žádnou zbraň. Já mám náhrdelník."

"Ještě že tam jdeš ty," utrousil Benny a nastoupil do svého starého fordu. "Milionáři mají ve zvyku rány vracet. Až budeš chtít s někým zatočit, předhod' mi něco v sukních."

"Mně taky," řekl Kerman s pochopením.

III.

Před hlavním vjezdem do Santa Rosy bloumal strážce. Široká tepaná brána byla zavřená a nezdálo se, že by dnes nějací hosté byli vítáni. Mládenec z ochranky nebyl moc vysoký. Lahvově zelený stejnokroj s čepicí s kšiltlem mu fešácky padl. Otráveně a trochu zamyšleně, jako když kráva přežvykuje hrst sena, žmoulal mezi zuby a okusoval lesklý černý řemínek pod bradou.

Měl velice světlé vlasy a oči téměř bezbarvé, šedé nebo modré, mohli jste si vybrat. Byl hezký, ale v bledém obličejí měl tu naučenou drzost a sebedůvěru, jaká mě dráždí. Bylo mu asi třiačtyřicet, ale zkušenost se na něm neblaze podepsala tak, že vypadal dvakrát starší. Něco v něm vypovídalo, že za svůj mladý život už stihl kolem sebe hodně kopat, sáhl si v bahně až na dno a spousta špíny se na něj lepí dodnes. Nebyl to mládenec, na jakého byste narazili u pingpongového stolu v YMCE, nebo typ hochy, kterého byste představili své přítelkyni i ve chvíli, kdy byste neměli na dosah pušku.

Zastavil jsem pár metrů před ním a nechal ho, aby si mne prohlédl. Bledým očím nic neušlo. Podle toho, jak ohnul ret nad drobným chrupem, z toho, co viděl, velkého dojmu nenabyl. Vypnul jsem motor a vystoupil z vozu.

"Můžu vjet dovnitř, nebo musím pěšky?" zeptal jsem se tónem, jako když se seznamuji s novým parťákem.

Na dvou řadách chromovaných knoflíků zajiskřilo slunce. Lakovaná kůže na vysokých rukavicích odrazila flíčky bílých mraků. Vysoké boty se mu blýskaly, že jsem se v hranatých špičkách mohl alespoň dílem zhlížet jako v zrcadle - oslnivý mládenec; oslnivý a falešný jako briliant ze štrasu.

"O co jde, Macu?" řekl unyle. Hlas mu zněl, jako když po železe jezdí pilník.

"Ptal jsem se, jestli můžu dovnitř vjet, nebo musím pěšky," opakoval jsem.

Zamyšleně přežvykoval řemínek u brady a očima mě přejížděl nahoru a dolů.

"Ani tak, ani tak," odpověděl a opřel se o zeď, jako kdyby noc byla příliš dlouhá a dala mu zabrat. "Vypadni odsud, Macu. I se svou károu."

"Dnes ráno ne," zavrtěl jsem hlavou. "Musím si něco vyřídit s tvým šéfem. Jmenuju se Malloy. Hod' sebou, chlapče, a tu zvěst mu předej. Přijme mne."

Stáhl si jednu rukavici, rozeplal klopou na pravé horní kapse a vytáhl zlatem zdobenou tabatěrku a zapalovač. Vybral si cigaretu, zapálil, šoupl pouzdro nazpátek a dal si sluka. Kouř vyfoukl úzkými dírkami u pršinosu. Bledýma očima se nepřítomně díval kamsi do dálky a na úzkých rtech mu naskočil zasněný úsměv.

"Nikdo není doma," prohlásil s pohledem stále upřeným ke vzdálenému oceánu, jako by se divil, že tam moře stále je. "Vlez si do své popelnice, Mácu, a zmizni."

"Jde o důležitou záležitost," řekl jsem, jako bych ho neslyšel. "Vyříd' šéfovi, že buď si promluví se mnou, nebo s policií - takže žádná sranda."

Tím jsem ho na chvíli zřejmě zarazil. Odklepl si cigaretu dokonale upraveným nehtem na palci. Potom, jako by ho čin nijak nepotěšil, zamyšleně podupal špičkou elegantní boty do země. Ani to mu však nepomohlo.

"Starý pán asi před hodinou odjel," vypadlo z něho konečně. "Neptejte se mě kam, já nevím. Možná si vyrazil na výlet. A teď buďte hodný chlapec a vypadněte. Po ránu mám rád klid."

Neměl jsem důvod mu nevěřit. Bylo mi však jasné, že přinutit ho, aby mi bránu otevřel, by se mohlo podařit leda tanku s kulometnou rotou. Dalšími spory bych jen marnil čas.

Nastoupil jsem do vozu a nastartoval.

Sledoval, jak se otáčím do protisměru, a když jsem odjížděl, otevřel polovinu brány, vešel, zamkl za sebou a zmizel ve strážním domku.

Kolem dlouhé zdi, která obepínala celý pozemek, jsem jel až na roh, tam jsem stočil volant, kopíroval zeď pár metrů po trávníku, tak aby auto nebylo od hlavního vchodu vidět, pak jsem zhasl motor a vystoupil.

Zeď byla asi dva a půl metru vysoká. Na takovou si nemusí dělat zuby jen akrobat. Vyskočil jsem a přehoupl se přes ni na jeden pokus a přistál v nakypřené, úrodné půdě květinového záhonu.

Bylo už málem devět, ale velkou naději, že bych mohl narazit na Natalii Cerfovou, jsem neměl. Nezapůsobila na mne jako člověk, který se rád rousá bosýma nohama v trávě, ale říkal jsem si, že když už jsem tady, proč se nerozhlédnout. Pořád ještě byla šance, že tu někde je Anita; sídlo bylo stejně dobrá schovávka jako kterékoli jiné místo.

K domu byl hezký kousek procházky. Dal jsem si na čas a co chvíli jsem se ohlédl. Nijak jsem netoužil znovu padnout do spárů tomu vykukovi od brány. Něco mi říkalo, že kdyby vyrazil, jen těžko by se dal zastavit.

Obešel jsem bazén, v němž by klidně mohl kotvit parník. Byl samá voda, nic než voda, ale s tím jsem nic nenadělal a zamířil jsem k budově. Cesta vedla podél pěšinky s gumovým kobercem, který tu byl podle mého soudu položen proto, aby si plavci nemuseli na rovince, která obklopovala dům, nazouvat boty.

K průčelí, kde nebylo vidět jediné známky života, jsem se dostal schován za vysokými rododendrony.

Shlížela na mne jen řada blýskavých okenních skel. Nikdo nevyhlédl. Dům byl tichý a bez života jako malá hopsanda v čase vstávání.

Vyšel jsem z křoví a vykročil na vydlážděné prostranství. Na rozlehlé, holé ploše jsem si připadal stejně podezřelý jako chlap, který na hasičské schůzi řve "Hoří!". Na šterku nestál jediný vůz, neculil se na mne ani jeden filipínský šofér a žádný vznešený komorník se nesháněl po mém klobouku. Sebral jsem patřičnou dávku odvahy, abych po špičkách přeťpal po celém prostranství až k lodžií, a nahlédl dovnitř.

Zahalená do modrého kimona seděla v kolečkovém křesle, na nohou zlaté opánky ozdobené pštroším perím, na kolenou podnos. Kousala máslem pomazanou topinku a netečně hleděla před sebe. Měla ten smutný, opuštěný výraz, jaký se lidem vkrade do tváří, když si myslí, že nikde kolem není živáčka a oni jsou nadlouho vydáni samotě.

Na nohy jí padl můj stín. Nezvedla hned oči. Smutek vytlačil ustaraný výraz, pěkně tvarovaná ústa se pevně stáhla a topinka putovala na ták. Neotočila hlavu, jen zvedla víčka a stočila pohled mým směrem.

"Zdravím vás," řekl jsem a smekl. "Jmenuju se Malloy, pamatujete se na mne?"

"Co tu děláte?" chtěla vědět a narovнала se napjatá jak struna na houslích, oči plné hněvu.

"Chtěl jsem vidět vašeho otce," sdělil jsem jí a opřel se o sloup, tak abych pro případ, že by příklusaly nějaké posily, viděl na celé prostranství. "Je tu někde?"

"Mills vás pustil?" zeptala se. Bylo až s podivem, jak nesmířitelné oči mohlo mít děvče v jejím věku.

"Mills je ten vykuk, co postává u hlavního vchodu? S těmi nablýskanými knoflíky?"

Sevřela pevně ústa a na propadlých bledých lících jí naskočily červené skvrny.

"Jak jste se sem dostal?" zeptala se zlostně.

"Přelezl jsem zeď," vysvětlil jsem. "A víte co, nebudeme si takovéhle krásné ráno kazit hádáním. Chtěl bych vidět vašeho otce."

"Není tady. Ráčil byste vypadnout?"

"Třeba bych mohl prohodit slůvko s paní Cerfovou."

"Ani ta tu není."

"To je malér. Mám její brilantový náhrdelník."

Lžička, s kterou si pohrávala, padla na talířek. Viděl jsem, jak zaťala pěstičky.

"Vypadněte laskavě!" zvedla hlas a naklonila se v křesle.

"Jenomže já bych rád ten náhrdelník vrátil. Má velkou cenu. Nemohla byste mi říct, kde paní Cerfovou najdu?"

"Nevím, kde je, a je mi to jedno," zavřískla a rozklepaným prstem mne vykázkala k hlavní bráně. "A teď vypadněte, nebo vás dám vyhodit!"

"Nerad bych obtěžoval," řekl jsem. "Ale věci jsou daleko vážnější, než tušíte. Váš otec si najal jednu mou pracovníci, aby paní Cerfovou sledovala. Tu dívku při sledování zavraždili. A v jejím pokoji se našel náhrdelník paní Cerfové."

Prudce se otočila, abych jí neviděl do obličeje, natáhla se pro brašničku na saky paky, zalovila v ní a podala si

tabatěrku a zapalovač. Stále otočená si nepříliš klidnou rukou zapálila.

"Žalost paní Cerfově mne vůbec nezajímá," řekla mnohem tišeji a pokorněji. "Říkala jsem vám, abyste šel."

"Myslel jsem, že by vás třeba zajímalo, že policie náhrdelník neobjevila," prohodil jsem jakoby nic. "Kdybyste mi řekla, kde zastihnu paní Cerfovou, rád bych ji uklidnil."

Prudce zvedla oči, s tváří tak bezvýraznou a bílou jako čerstvě vyprané prostěradlo. Už se nadechla, že něco poví, ale pak se zarazila, oči se jí stáhly do štěrbin a vypadala jako kočka, která postřehla nějaký pohyb a ví, že je blízko myš. Otočil jsem se na podpatku.

Ten vykuk Mills stál několik metrů napravo ode mne, černé vysoké rukavice zaťaté v pěst, zatím volně připravené u štíhlých boků. Lehce se bavil a vypadal podobně, jak by se asi tvářil slavný Joe Louis, kdyby mu dal jednu do nosu trpaslík: naprosto sebejistě, až příliš sebejistě; s takovou dávkou sebevědomí, která vás přinutí hádat, co přijde, a probudí ve vás touhu mít namísto holých pěstí v ruce zbraň nebo aspoň klacek.

"Tady jsi, kámo," řekl. "Měl jsem dojem, že jsem povídal, aby ses vypařil."

"Vyprovodte jej z pozemku!" štekla na něj Natalie velitelsky jako hrdinka viktoriánského románu. "A už ať se tu víc neobjeví!"

Mills na mne po očku zašilhal. Tenké rty se mu trochu zvlhnuly.

"Neobjeví," odušil znuděně. "Venďte jed. Pojd', kámo, cestou k bráně hodíme řeč."

Podíval jsem se na Natálii, avšak ta už si znovu potírala topinku máslem, ztratila zájem, v obličeji opět onen smutný vyprahlý výraz. Kdyby někdy udělovali Oscara za vyhazov, museli by jí cenu přiznat všemi hlasy.

"Nechci vás dál otravovat," obrátil jsem se na ni ještě jednou, "ale kdybyste mi řekla, kde zastihnu paní Cerfovou, ušetřila byste spoustu práce a potíží."

S ohledem na pozornost, kterou mi věnovala, jsem mohl stejně dobře oslovit Velkou čínskou zeď.

Vykuk se ke mně začal přibližovat.

"Pohni se, kámo," řekl lisavě. "Jdeme hezky spolu."

"Heleďte..." nakousl jsem, ale ve chvíli, kdy mne pěstí praštil do zubů, jsem zmlkl. Nebyla to těžká petarda, ale přistála rychle. Promeškal jsem ji a to mne mělo varovat. Rána bolela, tak jak mela bolet, ale ani jsem se po ní nezamotal.

"Dobrá," pravil jsem a omakával si zraněné rty. "Jdeme k bráně. Jestliže se k věcem stavíte takhle, můžu vaše domluvy vylepšit."

Byl jsem tak vzteklý, že jsem se na Natálii Cerfovou ani nepodíval. Rychle jsem seběhl po schodech. Kluk za mnou. Byl jsem si jistý, že si s ním poradím. Byl jsem o deset centimetrů vyšší, asi o deset kilo těžší a žiznivý po jeho krvi jak upír.

Udržoval si odstup a k hlavní bráně jsme dorazili ještě stále tři metry od sebe. U brány jsem se otočil a čekal. Vypadal pořád bohorovně a to mne dráždilo, protože když se chystám někoho odrovnat, obvykle se bohorovně netváří.

Zlehka se ke mně přiblížil a já blufoval levačkou, abych ho přinutil spustit ruce a mohl mu dát pravačkou pod bradu ránu, která by mu urazila palici. Byl to nádherný úder, jeden z mých nejlepších, jaké nikdy předtím nezklamaly. Rána byla dobře načasovaná a nemusela jít vzduchem víc jak třicet čísel. Přišla znenadání a byla o vlasek rychlejší než šlehnutí blesku, jenomže kluka o dobrých deset čísel minula a výpad se mnou hodil dopředu, takže mu stačilo jen krůček postoupit a bacit. Zasadil mi pět rychlých úderů pod pás takovou silou a tempem, jako když do mne šije opakovačka.

Zapotácel jsem se, nemohl jsem popadnout dech, kolena mi podklesla a jen stěží jsem se udržel na nohou. Pravačkou se po mně rozehnal jen jako mimochodem. Celou dobu jsem věděl, jak rána přistane, ale nedokázal jsem s tím nic udělat. Zasáhla mne do brady jako buchar. Z černé vlny mrákot jsem se probral, jen abych zjistil, že ležím jak dlouhý tak široký na zádech a čuším do načechraných obláčků plujících ranní oblohou.

"Už ať tě tady nevidím, kámo," ozval se strašně vzdálený hlas. "Lidi jako ty tu rádi nevidíme, takže si příští návštěvu ušetři."

Nejasně se mi před očima vynořila fešná postavička a potom něco, co mohla být jeho bota, mi šláplo na krk a já zhasl jako plamen ve větru.

IV.

Když jsem zabrzdil před bungalovem, kde bydlím, seděl tam na motocyklu policajt. V nadoudaném obličeji, velkém jako lívanec, měl odevzdaný, unuděný výraz člověka, který je zvyklý na dlouhé čekání a bude čekat, ať padá sníh, nebo praží slunce.

Když mě uviděl, trochu se usmál, sestoupil z motorky, opřel ji o stojánek a přešel ke mně. Celou cestu ze Santa Rosy jsem sakroval, a třebaže už mi kletby docházely, pořád jsem byl vzteky bez sebe. Krk mne bolel, jako by mi jej někdo seděl plochou stranou halapartny, a do výhně zuřivosti ještě stále přikládaly křeče v břiše.

Měl jsem na sebe ještě větší vztek než na Millse. Dovolit cucákovi s mlékem na bradě, aby mě takhle odrovnal, znamenalo, že urazil mou pýchu, a jakmile je zraněna Malloyova pýcha, vyráží do ulic Ku-klux-klan.

"A co vy byste rád?" vyjel jsem nasupeně, jako když prská kocour. "Mám dost soužení bez policajtů, takže vysypte, co máte na srdci, a vypadněte."

Když si policista všiml, že mám na krku černozelelou modřinu, soucitně se usmál. Tiše hvízdal a zavrtěl hlavou. "Co se stalo?" zeptal se, složil ruce na dvířka u auta a plnou vahou se na ně pověsil. "Kopla vás kobyla?"

"Kobyla," opáčil jsem sarkasticky. "Myslíte, že takhle by se na mě podepsal kůň? Znáte ten buchar, který pracuje na rohu Ross-more a Jefferson Avenue?"

Přítakal a vytřeštil oči.

"No a právě mezi ten buchar a kovadlinu jsem strčil krk a nechal se párkrát praštit, abych si zkusil, co vydržím."

Chvilí trvalo, než podobenství strávil. Patřil k lidem, kteří věří všemu, co se jim řekne, i kdyby jim někdo řekl, že jsou výlupek krásy. Za chvíli však niklák dopadl a policista poznal, že si z něho utahuji.

"Vtipálek, hm?" řekl s úsměvem. "No dobře, je to váš krk. Kapitán vás chce vidět na velitelství. Mám vás přivést."

"Vraťte se a řekněte mu, že mám lepší věci na práci, než marnit čas s takovým tulpasem, jako je on," řekl jsem a chystal se vystoupit z vozu. "Tohle je nafoukané město a já si musím dávat pozor, s kým se zapletu."

"Řekl, že vás mám přivést nebo přivléct - jak libo," oznámil mi policista roztomile. "Když starý řekne přivléct, myslí tím, že mám právo praštit vás obuškem. Nerad bych vám přidělával další modřiny, chlapče."

"Takhle se mnou mluvit nebude!" vyjel jsem popuzeně.

"Bžunda, ale on si myslí, že může," odpověděl policista s úsměvem. Byl to zřejmě bodrý, milý chlapík, takže jsem mu úsměv vrátil. "Chce si s vámi jenom promluvit o té vraždě včera v noci. Radši pojedte, hochu."

"Dobrá," připustil jsem a nastartoval. "Jednoho krásného dne však potkám toho vtipálka v tmavé uličce a doufám, že v tu chvíli budu mít na sobě okované boty."

"Jo," pronesl policista a nastartoval motor. "Taky doufám."

"A hele, brácho," snažil jsem se přehulákat řev motoru. "Když už jedu, tak chci jet s plnou parádou, takže koukni zapnout sirénu."

A s plnou parádou jsme jeli. Byla estráda řítit se ulicemi div ne stovkou v hodině, když policajt sirénou zametal veškerý provoz z cesty. Projeli jsme všechny červené, předjeli víc než tucet řidičů, odbočovali doprava, kde byl zákaz odbočení doprava, a všichni zírali.

Když jsme zastavili u policejního velitelství, policista se na mne přes rameno zakřenil.

"Spokojen?" ověřoval si, když opíral motorku o stojánek. "Byla to slušná paráda?"

"Ušla," přitakal jsem, když jsem vystupoval. "Někdy si ji musím zopakovat. Zrovna něco takového jsem potřeboval, abych ze sebe vytřásl žluč."

Mifflina jsem našel v hale. Povadlý, zarudlý obličej měl jednu starost.

"Ahoj, Time," řekl jsem. "Co se děje?"

"Chce s tebou mluvit kapitán," odpověděl Mifflin. "Jedne s ním mile a v rukavičkách. Myslí si, že o té vraždě víš víc, než jsi nám vyklopil, a v rozpoložení, v jakém je, by mohl krotit aligátory. Takže se hlídej."

Následoval jsem ho po kamenném schodišti a dlouhou chodbou až ke dveřím s nápisem: Edwin Brandon, kapitán policie.

Mifflin zaklepal, jako by dveře byly z vaječných skořápek, otevřel a máchl na mne, abych vstoupil.

Místnost byla prostorná a vzdušná a dobře zařízená. Podlahu pokrýval turecký koberec, stálo tu několik křesel, na zdi visela jedna či dvě reprodukcce van Goghových krajinek a v rohu, mezi dvěma okny, z nichž jedno mělo výhled na přístav a druhé otvíralo panoráma na obchodní centrum města, trůnil psací stůl. Za ním Brandon, a kdybyste snad náhodou nevěděli, kdo ten člověk je a čím se zabývá, praštila vás do očí zlatá destička zasazená v mahagonu, na níž jste si mohli přečíst, že je to Edwin Brandon, kapitán policie.

Brandonovi táhlo na šedesátku, byl malý, bojoval s váhou, měl hustou kštici vlasů, bílých jako peří na ocásku holoubka, a oči, z nichž sálala stejná hřejivost jako ze dvou oblázků omletých v řece.

"Posaďte se," vyzval mne a pokynul bílou buclatou rukou ke křeslu vedle stolu. "Napadlo mě, že nastal čas, abychom si trochu promluvili."

"Jistě," připustil jsem a obezřetně se zabořil do křesla. Břišní svaly úpěly, když jsem si sedal, a já úpěl s nimi.

K přímému jednání jsem se sešel s Brandonem poprvé. Vidál jsem ho v terénu, ale nikdy jsem s ním nemluvil, a teď jsem si ho prohlížel právě tak zvědavě jako on mne.

Mifflin stál u dveří, oči upřené do stropu, a mlčel jako nebožtík v hrobě. Říkalo se, že Brandon je ostrý jak břitva a detektivové, co pod ním slouží, se ho bojí, a řadovým policistům se rovnou klepou nohy. Když jsem viděl, jak se Mifflin pokorně krčí v koutku, nešlo zřejmě o přehnané zvěsti.

"Co víte o vraždě, ke které došlo včera v noci?" začal Brandon.

"Vůbec nic," odpověděl jsem. "Byl jsem s Mifflinem, když ji našel, ale to je také všechno."

Otevřel zásuvku u stolu a vytáhl krabici doutníků.

"Jaký je váš názor?" zeptal se a očima probodával doutníky, jako by měl podezření, že si někdo z krabice vypůjčil.

"Podle mne jde o sexuální vraždu."

Zvedl pohled, aby se na mne zkoumavě podíval, pak obrátil pozornost znovu do krabice.

"Lékařská zpráva to popírá," pravil. "Žádné napadení, žádné zhmožděny ani stopa po násilí. Svlékli ji, až když byla zastřelena."

Sledoval jsem, jak si vybírá doutník, pokládá jej na stůl a odstrkuje škatuli. Napadlo mi, že mně nejspíš nenabídne. Nemýlil jsem se.

"Pokud vím, slečna Lewisová s vámi spolupracovala na všech úkolech, kterými jste se právě zabýval," poznamenal a konečky prstů něžně promáčkával špičku doutníku. "Je to tak?"

"Ano," přisvědčil jsem.

"Takže vy byste o ní měl vědět trochu víc než kdokoli jiný?" pokračoval, když odtrhával pásku z doutníku a soustředěně se mračil, jako by ho v danou chvíli nic jiného nezajímalo.

"Pravda, myslím, že ji znám dobře, ale víc než kdokoli jiný? Nevím."

"Řekl byste, že měla nepřátele?"

"Pochybuj."

"Milence?"

"Pokud vím, ne."

Zvedl oči.

"Věděl byste to?"

"Pokud by se mi svěřila. Ale nesvěřila se mi."

"Máte ponětí, proč se ocitla v takovou dobu na East Beach?"

"V kterou dobu?"

"Plus minus půl hodiny po půlnoci." Konečně stáhl pásku a šátral po zápalkách.

"Ne, bohužel."

"Nestavila se u vás, vidíte?"

Prohlásil jsem, že ne, a zvláštní pohled, kterým mne poctil, mě varoval, že jakmile si nedám pozor, nebude moc chybět a označí mne za vraha.

"Musela však minout váš dům, když se chtěla dostat tam, co ji zabili, ne? Je divné, že nezaskočila."

"Pracovali jsme spolu, kapitáne," řekl jsem uhlazeně. "Nespali jsme spolu."

"Můžete vsadit krk?"

"Najdou se možná chlapi, kteří nevědí, s kým chodí do postele, ale já to vím. Ano, můžu vsadit krk."

Našel zápalku, škrtl si ji o podrážku a zapálil si doutník. "Copak jste dělal včera od půl dvanácté do půl jedné po půlnoci?"

"Spal jsem."

"Výstřel jste neslyšel?"

"Když spím, tak spím."

Zkoumavě si prohlédl doutník, otočil jím v bílých naducaných prstech a svezl se v otáčecím křesle až dolů. Napadlo mi, že se baví.

"Navštívil vás někdo včera večer?"

"Ovšem," přitakal jsem.

"Kdo?"

"Jistá dáma. S vraždou nemá nic společného a je vdaná. Bohužel, kapitáne, jméno se nedozvíte."

"Byla to vysoká blondýna v ohnivě rudých večerních šatech?" nečekaně vyjel a naklonil se nad stůl, aby mne mohl probodnout očima.

Čekal jsem, že na mne s něčím vyrukují, jinak by se tak důvěrně nevyptával, a byl jsem připraven, ale přesto mě zahřálo u srdce, že většinu volných večerů hrávám poker a sázím mnohem víc, než si můžu dovolit. Skoro se mi podařilo nehnout brvou, ale jen skoro.

"Byla zrzavá," řekl jsem. "Kdo je ta blondýna?"

Hloubavě mne sledoval.

"Mifflinovi jste řekl, že slečna Lewisová na žádném úkolu nepracovala," otočil jak na obrtlíku. "Je to pravda?"

"Pokud jsem to Mifflinovi řekl, pak jistě."

"To nikde není psáno. Můžete chránit klienta."

Vyšachoval jsem ho z pohledu a obdivoval přístav. V dopoledním slunci byl nádherný.

"Takové věci nedělám," pravil jsem, protože zřejmě čekal, že něco řeknu.

"Jakmile zjistím, že chráníte klienta, Malloyi," zavrčel znenadání výhružně, "stáhnou u té vaší pokoutní firmičky roletu a vy budete brčet za spoluvinu při vraždě ještě dřív, než vám dojde, že vás odsoudili."

"Jenomže byste to musel nejdřív zjistit, ne?" opáčil jsem stručně.

Naklonil se a zatvářil jako bůh pomsty. Když jsem se na něj díval, zcela jsem pochopil, proč svým podřízeným nahání strach. Byl na něj stejně roztomilý a přátelský pohled jako na černou mambu.

"Nemůžeme s vyšetřováním pohnout, protože vy se nás pokoušíte obalamutit, Malloyi. Mne ale nepřevezete. Slečna Lewisová pracovala pro vašeho klienta a zabili ji. Kryjete vraha!"

"Říkáte vy," odpověděl jsem klidně. "Je to vaše verze a možná vás zaslepila."

Mifflin se ošil, jako když se neznatelně pohne člověk v agónii, ale sotva se Brandon otočil a sjel ho pohledem, znovu ztuhl v toporné poloze živé mrtvoly.

"Kdo je ta blondýna?" páčil ze mne dál Brandon. "Viděli ji včera v noci u Dany Lewisové v bytě. Kdo je to?"

"Těžko říct."

"Byla to bohatá žena, Malloyi. Měla drahý briliantový náhrdelník. Chci vědět, o koho jde a co má společného se slečnou Lewiso-vou. Radši to vyklopte."

"Vážně nevím," pravil jsem a vzdoroval pohledu, kterým mne provrtával.

"Já si zas myslím, že právě tahle žena je klientka, kterou kryjete. Přesně to si myslím já."

"Žijeme ve svobodné zemi. Myslet si můžete, co libo."

Div nepřekousl doutník a pak řekl tlumenějším tónem: "Koukněte, Malloyi. Zkusme se domluvit. Nevím, kolik vám ten váš podnik vynáší, ale moc to nebude. Je spousta oborů, kde by takový chlapík jako vy našel uplatnění a nahrabal si víc. Proč se neumoudříte? Řekněte mi, kdo je váš klient, a máte pokoj. Vím všechno o té vaší záruce diskrétnosti. Reklamní parádička do výkladu a prosím, dokud to jde, nic proti ní, ale určitě nemáte v úmyslu krýt vraždu. Ano, když porušíte slib, možná vám nezbude než zhasnout krám. Takže co? Bylo by to snad lepší a bezpečnější, nežli se dát obvinít ze spoluviny, co? Dejte si říct, řekněte mi, o koho jde, a vyjdeme po dobrém."

"Nemůžete očekávat, že znám všechny paničky ve městě, které nosí briliantové náhrdelníky," prohlásil jsem.

"Nemám tušení, o koho jde. Bohužel, kapitáne, šlapete vedle."

Brandon odložil doutník. Obličej mu ztuhl a oči mu zlostí jen žhnuly.

"Je to vaše poslední slovo?"

"Myslím, že ano," pravil jsem a zvedl se z křesla. "Rád bych vám pomohl, kdybych mohl, ale nemůžu. Pokud nemohu posloužit jinak, je načase, abych běžel."

"Myslíte si, že jste kdovíjak chytrý, co?" řekl. "Však uvidíme. Od nynějška si dávejte pozor na každý krok. Příště odtud nevypadnete tak rychle a budete si muset popovídat s mou partičkou tvrdých hochů. Máme spoustu cest, jak takového náfuku zlomit."

"Asi máte pravdu," přisvědčil jsem na cestě ke dveřím. "Ale je i spousta cest, jak vyšoupnout policejního kapitána z úřadu, Brandone. Nezapomeňte na to."

Najednou vypadal, že ho v příští chvíli klepne pepka. Obličej se mu zduřil, zalil se temným nachem a oči jak oblázky se rozhořely.

"Jeden krok vedle, Malloyi, a mám vás tady!" řekl napjatě. "Jediný krůček!"

"Víte co, vypucujte si odznak!" odsekl jsem a práskl za sebou dveřmi.

Kapitola třetí

I.

Olafova tělocvična se nachází v suterénu kancelářského bloku na Princess Street, ve východní čtvrti Orchid City. Chcete-li se tam dostat, musíte zdolat řádku notně vyšlapaných schodů a dál projít úzkou, mizerně osvětlenou chodbou až na druhý konec, kde najdete velkou dřevěnou ceduli:

Škola boxu. Majitel: Olaf Kruger.

Když jsem strčil do lítaček, pozdravil mne pach potu a kalafuny, rány, jimiž pěsti chráněné kůží rytmicky bušily do pytlů, šoupaní nohou na plachtovinou pokryté podlaze a ono zvláštní funění, které vždycky doprovází trénink boxerů.

Za dveřmi se prostírala rozlehlá místnost vybavená všemi možnými sportovními vymyšlenostmi, spoustou světél a těžkými cvičnými pytli, dvěma kolbišti o předepsaném rozměru, nasvícenými shora ostrými reflektory, a vším dalším příslušenstvím, bez něhož se profesionální boxeři neobejdou.

V horkém, upoceném vzduchu se válela mračna tabákového kouře a u ringu, kde zápasil černoch se sparingpartnerem - který u Olafa pracoval, co Olafa pamatuji - sledovala černocha, jak do něho mydlí, kupa lidí. Po dalších koutech tělocvičny trénovala další hrstka boxerů - jeden mlátil do pytle, druhý poskakoval, třetí stínoval výpady; vylepšovali si formu na víkendové zápasy, které Olaf pořádá v Atletickém klubu.

Prodral jsem se tělocvičnou až k Olafově kanceláři.

"Těbůh, Vicu."

Sportovní redaktor Heroldu Hughson se vymanil ze zástupu u ringu a chytil mne za paži.

"Ahoj," řekl jsem.

Hughson byl vysoký, hubený, na pohled cynický chlápek. Začínal plešatět, pod očima měl hnědorudé váčky a celý předek saka vždycky posypaný vrstvou tabákového popela. Propocený klobouk mu seděl až v zátylku a z velkých úst mu trčelo umolousané, vyhaslé cigáro.

"Na tohle by ses měl mrknout, Vicu," řekl a mávl směrem k ringu. "Ten černoch to Hunterovi pěkně znechutí. Radši si na něj přihod', než půjdou sázky dolů." Ostrýma očkami mi sjel po modřině na krku a ta ho natolik zaujala, že vytáhl doutník z úst a použil jej coby ukazovátka. "Kdopak si tě takhle ocejšoval?"

"Viš co, hochu, vrať se ke svému černochovi a mě nech na pokoji," poradil jsem mu. "Je tu někde Olaf?"

"V kanclu." Zkoumavě si dál prohlížel mou modřinu. "Je něco nového v tom mordu, Vicu?" nedal se odbýt. "Vsadím se, že v tom jede ten pacholek Leadbetter. Pořád se plazí v dunách jako hadí potvora a šmízí párky." Nažloutlý obličej se mu protáhl. "Jednou natrápíroval i mne. Á-ši-ši! Jak ve mně hrklo! Myslel jsem, že je to její manžel."

"Mohl to být kdokoli," řekl jsem a vykročil. "Má to v ruce Brandon. Raději se zeptej jeho."

"Hej! Neutikej," zarazil mne a chytil mě znovu za rukáv. "Když už si povídáme o přepadení, na něco jsem si vzpomněl: tamhle sedí dívčina, na kterou by ses možná chtěl mrknout. Jeden musí smeknout, už když se koukne na tu její tělesnou schránku. Pokoušel jsem se zjistit, co je zač, ale nikdo neví anebo nechce nic říct." Podíval jsem se, kam ukazuje. Na druhé straně ringu, kde se několika řadami táhly dřevěné lavice, seděla dívka. Ze všeho nejdřív vás uhodila do očí kštice ohnivě rudých vlasů, pak úzký obličej s vysokými lícními kostmi a velké, hustými řasami zastíněné oči s maličko povytaženými koutky, které působily poněkud orientálně, takže vám v hlavě hned vyskočily představy pletich, lstí, tajných listin a nočního rychlíku do Budapešti. Měla na sobě lahvově zelenou švédskou větrovku na zip, černé kalhoty s laclem a na nohou baťovky. Napjatě sledovala, jak černoch v ringu tančí, a kdykoli se zhoupł v provazech, sevřela pevně rty a předklonila se, jako by se bála, že jí něco unikne.

"Vážně kousek," uznal jsem, a také byla. "Proč to nezkusíš?"

"To si radši podřežu žíly," hrozil se Hughson. "Hank ji zkoušel dostat, ale zametla s ním jako vítr s pastouškou. Ten žabec je jak pevnost. A nejspíš musí být, když si do takovéhle díry troufne sama."

Někdo na Hughsona křikl, Hughson na mne mrkl a vrátil se do houfu. Ještě jednou jsem se na rusovlásku dlouze zahleděl a pak pokračoval k Olafovu kutlochu.

Jako kancelář sloužila malá, zašlá místnost, polepená lesklými obrázky zápasníků soutěžících o ceny a letitými plakáty, rozhlašujícími, kolika stovkami zápasů Olaf vítězně prošel, nežli se usadil v Orchid City. Olaf Kruger seděl u velkého stolu pokrytého papíry a tuctem telefonů, které jaktěživo nedrmčely sólově. U menšího stolku bušila do psacího stroje odbarvená blondýna, dávala zabrat žvýkačky a zaplňovala místnost vůní, která by byla drahá, kdyby ji prodávali galon za desetník.

"Máš chvíli, nebo jsi v jednom kole?" zeptal jsem se, když jsem kopnutím zavřel dveře.

Olaf mi mávnutím nabídl židli. Nebyl o moc větší než žokej, hlavu měl jako koleno a za ušima jako všichni. Byl jen v košili, vestu mu přidržoval pohromadě tenký zlatý řetízek od hodinek a kravatu měl pod rozepjatým límcem povolenou.

"Jak se máš, Vicu? Nemám napilno. V tomhle všivém podniku chci pes. Času moře."

Aby prokázaly, že je lhář, rozdrnčely se hned naráz tři telefony, rozlétly se dveře a do kanceláře vpadli dva maníci s řevem, že potřebují na příští zápas nové froťáky - dva hoši co do pohlednosti, rozměrů a síly totéž co párek nosorožců - ale Olaf je smetl jako komáry.

"Vypadněte, halamové," zařval. A oni šli.

Pak popadl dva telefony, zahulákal do mluvitek, že nemá čas, zavěsil, popadl třetí, chvíli poslouchal, pak řekl: "Zrušte smlouvu a vykopněte ho!" a zavěsil rovněž.

"Dáš si doutník, Vicu?" postrčil na stole krabici. "Co tě moří? O vraždě jsem slyšel. Neznal jsem tu holčinu, ale jestli ji lituješ ty, mně je to taky líto."

"Byla to hodná holka, Olafe," řekl jsem a odsunul krabici zpátky. "Ale co naděláme. Neznáš chlápka, co se jmenuje Mills?"

Rukou, kde mu chyběl palec, si přejel po holé hlavě, hodil pohledem po odbarvené blondýně a zakřenil se.

"Chceš říct ‚Mlejn‘ nebo ‚Mlátička‘ - tak si v naší branži říká kdekdo. Jak se jmenuje jinak?"

"Nevím. Hezoun; kolem třidvaceti nebo čtyřidvaceti let. Pěstni se umí ohánět. Je rychlý jako blesk a chová se jako profík; ale žádný šrám."

Olaf zbystřil.

"Toseví, že ho znám. Caesar Mills. Jo, to bude on. Kdyby nechal na pokoji ženské, mohl z něj být šampion v polotěžké váze. Nenašel se boxer, který by ho dostal na lopatky. Začínal tady. Myslel jsem si, že jsem kápnul na jasného favorita, ale ten trouba odmítal trénovat. Vyhrál tři zápasy za sebou, ale když jsem na něj nasadil kluky, kteří věděli, o co jde, nevydržel. Asi před čtyřmi měsíci vzal dráhu."

"Měli jsme spolu menší rozepři," pravil jsem a natočil se, tak aby Olaf dobře viděl modřinu na krku. "Místo pěstí teď nasazuje bagančata."

Olaf vytřeštil oči.

"Ten všivák!" vydechl. "Ale nech ho na pokoji, Vicu. Ten parchant nosí smůlu. Budeš si myslet, žeš ho uzemnil, a počítej, že vystartuje znovu. Já si i dnes myslím, že ho těžko někdo zdolá. Postavil bych proti němu jedině pořádně vymakaného tvrdáse, ale ani pak bych si nebyl svými penězi jistý. Kdes na něj narazil?"

"Dělá gorilu v sídle Santa Rosa. Měl jsem tam cosi k vyřízení a nepohodli jsme se."

"Gorilu?" nevěřícně vykulil oči Olaf. "Vždyť má ranec peněz. To asi nebude on."

"Určitě je. Proč si myslíš, že má peníze?"

"Herdek proč! Podle toho, jak si žije. Občas sem zabrousí. Oháknutý jako za milion dolarů, kočíruje modrokrémový rolls a ve Fairview má barák, že se mi z něj sbíhají sliny."

Vzpomněl jsem si na zlatem vykládanou tabatěrku i zapalovač, který Mills vylovil z kapsy, ale mlčel jsem.

"Nikdo neví, kde k těm prachům přišel," pokračoval Olaf. "Když sem přišel prvně, měl holý zadek a byl rád, když dostal zadarmo baštu. Hlídá, jo? Možná na něj zas trhla bída. Nejmně měsíc jsem ho neviděl."

"Říkal jsi, že na něj letí ženské?"

Olaf rozhodil ruce.

"Letí? Něco takového jsi jaktěživ neviděl. Stačí, aby cvrnkl do klobouku, a už padají na záda."

Chvíli jsem uvažoval, pak jsem odstrčil židli.

"Díky, Olafe." Jemně jsem si ohmatl krk. "Finta, kterou mě naučil Battler, mi byla u Millse platná, jako kdybych ho omylem nabral při krmení vrabců."

"Věřím," připustil Olaf vážně. "Je rychlý. Ale kdyby ses trefil, podělal by se. Jedna pořádná rána a je mimo. Malér je dostat se k němu."

"Ještě něco, Olafe," vzpomněl jsem si již u dveří, "kdo je ta zrzka venku? Ta s těma šikmýma očima a v kalhotách na maškarní?"

Olaf se usmál jako měsíček.

"Gail? Gail Bolusová? Je tam? No to mi povídej. Dlouho jsem ji neviděl. Ta by ti mohla o Caesarovi vykládat. Chodila s ním. Je do boxu blázen, ale když Caesar odmítl trénovat, nechala ho. Před čtyřmi měsíci sem chodila večer co večer. Pak najednou jako když utne. Slyšel jsem, že odjela z města. Děvče jako řemen, Vicu. Pevnější ledový hrad nenajdeš."

"Pojď se mnou a pomoz mi trochu prosekat led," řekl jsem. "Chtěl bych si s ní promluvit."

II.

Oběd u Finneganů byl vždycky tartas, kde se každý, kdo zrovna přišel, a nebylo jich málo, snažil vytlačit souseda a ukořistit místo u některého stolu uprostřed lokálu. Stoly v boxech po obvodu místnosti se stávaly chráněným útočištěm před umačkáním a Finnegan je žárlivě střežil pro výsadní hosty.

Od osamoceního stolu vedle baru, kde jsem seděl, jsem spatřil, jak vchází Kerman a Benny. Zamával jsem na ně. Mávli mi také a snažili se ke mně tlačenicí prodat. Když Kerman někoho nabral loktem či postrčil nějaké dívce klobouček, starsovětsky se omlouval, zatímco Benny, který se táhl v závěsu, děvčatům napařil klobouk vždycky až na nos, a když protestovaly, poctil je zálezným úsměvem.

Oba měli trochu našlápnuto, ale to bylo dobré znamení. Jakmile si čichnou ke špuntu, jsou na práci jako kati.

Když se blížili k výklenku, kde jsem seděl, padla jim do oka slečna Bolusová. Oba se zastavili, jako když je zapíchne do země, šťouchli do sebe a pak vyrazili jako splašení, oba s úmyslem dostat se ke stolu první.

"Dobře, dobře," krotl jsem je. "Nemusíte tak vyvádět. Sedněte si a zkuste se chovat, jak se sluší. Nic pro vás."

"Nemá tenhle pacholek za ušima?" dožadoval se Benny Kermanova souhlasu. "Nás vyžene do ulic, abysme celý den pochodovali, až máme prošoupaná chodidla, a on si tu zatím smilní s ženskou. A ke všemu si ten kruťák dovolí říct, že nic pro nás."

Kerman si světáckým pohybem utáhl kravatu a poctil slečnu Bo-lusovou pohledem plným netajeného obdivu.

"Madam," pravil a strojeně se uklonil, "nedostál bych povinnosti, kdybych vás před tímto mužem nevaroval. Má vyhlášenou pověst. Od chvíle, kdy v něm dozrála mužná síla, je mladým dívkám bez dozoru nebezpečný. Po celé zemi po něm pasou stovky otců s flintou v ruce. Kdykoli miji místní sirotčinec, vystrkují mřata ručičky přes plot a volají ,Tatínku!'. Krásky, které vidíte válet se v kanálech tohoto bohobojného města, tam svrhl tento ďábel. Ženy jsou mu jen hříčkou; dnes tu, zítra ve stoce. Směl bych vás odvést domů k matinee?"

"A jestli je jako vy, dítě," přidal se Benny zamilovaně, "přidal bych se."

Slečna Bolusová se na mne tázavě podívala. "Jsou pořád takhle pod parou?" zeptala se dost nevzrušeně.

"Obvyklý stav," podotkl jsem. "Asi bych vás měl raději představit. Obávám se, že si jich dost užijete. Ten fešák je Jack Kerman. Druhý opilec, co vypadá, jako by v tom, co má na sobě, spal, je Ed Benny. Ve svěřacích kazajkách jsou skoro neškodní. Hoši, tohle je slečna Bolusová."

Kerman a Benny se posadili. Položili ruce na stůl a hltali slečnu Bolusovou s obdivem, který by ji musel přivést do rozpaků, kdyby ji něco mělo do rozpaků přivést, ale slečna Bolusová nebyla ten typ.

"Má krásné oči, Jacku," prohlásil Benny, přitiskl si ke rtům dva prsty a vyslal ke stropu vzdušný polibek, "krásně zakroucená ouška a líbí se mi křivka krku - ta je zvlášť pěkná."

Kerman s přehnaným patosem zadeklamoval:

"Byla přeludem slasti,
když zjevila se zrakům mým.
Vidinou sladkou, líbeznou,
k ozdobě chvíle seslanou."

Bennymu i mně lezly oči z důlků.

"Kdes to vzal?" zeptal jsem se. "Nevěděl jsem, že umíš číst."

Benny kvapem vydoloval tužku a zapisoval si citát na manžetu.

"Nebude ti vadit, když tu veršovánku použiju, Jacku?" ověřoval si starostlivě. "Je to náramná lichotka a moje dívka už ode mne hezkých pár týdnů milé slovo neslyšela."

Kerman velkoryse máchl rukou.

"Jasně," přitakal. "O nic nejde. Mám vzdělání. A na vzdělání si holky potrpí."

"Taky na jiné věci," přihodila slečna Bolusová líbezně.

Číšník přinesl jídlo, které jsme si vybrali k obědu, a než před nás rozestavěl talíře a misky, vládl klid.

"A přineste láhev whisky," objednal Kerman. Předklonil se, aby se pozeptal slečny Bolusové: "Směl bych vás přemluvit na číši vína, madam?"

Zasmála se.

"Je cvok," sdělila mi. "Chovají se takhle vždycky?"

"Většinou," připustil jsem. "Dokud je nezačnete brát vážně, nic se neděje. Ale kdyby si chtěli ověřovat, jak jste na tom s váhou, a chtěli, abyste jim dovolila vlastnoručně si to ověřit, pak musíte zvonit na poplach."

Kerman si všiml mé modřiny na krku.

"Koukni!" upozornil nadšeně Bennyho. "Někdo ho má ještě víc plné zuby než my dva."

Benny se mi na zhmožděninu pozorně zadíval, vstal, obešel stůl a podrobil ránu podrobnému zkoumání.

"To máš od ní?" zeptal se hlasem plným bázně.

"Ne, ty janku," řekl jsem. "Sedni si a já vám všechno povím."

Při jídle jsem jim vylíčil celou příhodu s Millsem.

"A chceš říct, žeš někomu dovolil, aby tě takhle nakopl, a on si ještě chodí na světě a všude historku roztrušuje?" zeptal se Benny úplně paf. "Tomu nevěřím!"

"Když myslíš, že by sis s ním poradil líp, sjednám ti rande," vyjel jsem dopáleně. "Zeptej se jí. Ona ho zná. Nikdo na něj nemá."

Slečna Bolusová pokrčila půvabnými rameny.

"Nevím. Je dobrý, ale zmáčknot se dá," prohlásila nezaújatě. "Úplně je odkrytý na protiúder zleva do čelisti. Jakmile vás zasáhne pravačkou, musíte vyrazit levým hákem."

"Teorie," zavrčel jsem. "Jakmile vám zasadí ránu pravačkou, uzemní vás. Až si s ním příště půjdu popovídat, pak jedině s bouchačkou." Hochům jsem vysvětlil: "Slečna Bolusová nám s tímto případem pomůže. Kriminalistika ji zajímá."

"Proč by se s tebou taky jinak kamarádila," řekl Benny kousavě. A slečně Bolusové s proutnickým úsměvem navrhl: "Mohli bychom spolu brát noční sychty. Prohlížel bych vám boule."

"Pane Benny!" ořeseně vybuchl Kerman.

"Myslím boule na hlavě, ty trdlo!" urazil se Benny. "Lebozpyt je přísná věda."

"Mohli bychom přestat s tím laškováním a pustit se do jídla?" skočil jsem jim do řeči a požádal jsem číšníka, aby láhev whisky postavil na stůl. Nabídl jsem skleničku slečně Bolusové, ta však prohlásila, že před sedmou tvrdý alkohol nepije.

Kerman prohlásil, že zastává stejnou zásadu, pokud má ovšem slečna Bolusová stejně jako on na mysli sedmou ranní.

"Tak, Jacku, jak jsi pořídil s Leadbetterem?" zeptal jsem se, když jsem si nalil a postrčil láhev Bennymu.

"Byl jsem za ním," přimhouřil Kerman oči a zamračil se. "Ale moc jsem z něj nevytáhl. Podivný chlápek. Na okraji dun má malou chatrč a na střeše dalekohled. Většinu času stráví okukováním, co se kde šustne, a když už jsme u toho, pomlaskával si při líčení tak, že podle mne vůbec nemusí být špatně strávit tak odpoledne."

"K věci," řekl jsem. "Vypadlo z něj vůbec něco?"

"Bylo mi jasné, že ví víc, než říká. Vykládá, že se snažil najít hnízdo orlovce. Proč je hledal v tuhle noční dobu, bůh sud' - a našel Daninu kabelku, uviděl stopy krve a hned mazal na policii. Povídal, že nikde nikoho neviděl, ale když jsem naznačil, že by za informaci mohlo něco kápnout, prohlásil, že tak určitě neví, jestli někoho neviděl, ale že má špatnou paměť a musí si nechat všechno projít hlavou."

"Vsadím se, že Mifflinovi tohle neřekl," usoudil jsem.

Kerman zavrtěl hlavou.

"Policie se bojí jak čert kříže. Mám dojem, že něco ví, ale maluje si, že se z informace nakapsuje."

"Nejspíš počítá, že vycucne vraha," řekl jsem zamyšleně. "Pokud ví, kdo to je, začne ho vydírat."

"Taky si myslím. Vypadá na to."

"Myslím, že za ním zajdu, Jacku. Třeba dá na trochu pádnější domluvu. Kolena se mu rozklepou ze mne víc než z policie."

"Jo, zkus to, ale bacha. Víš, co můžeš čekat od Brandona. Jakmile si usmyslí, že mu ovlivňuješ svědka ..."

"Dám si pozor. Ještě něco, Jacku?"

"Prošel jsem se kolem té velké autoopravny u Santa Rosy. Napadlo mi, jestli tam třeba Anita nebrala benzín, než praskla do bot, ale nebrala. Když jsem se bavil s jedním z mechaniků, přijel zrovna Cerfův šofér, ten Filipínek. Měl jenom povolené zdvihátko ventilu, ale byl moc líný utáhnout si ho sám, a když mu ho mechanik upevňoval, hodil jsem se šoférem řeč. Patří k těm mluvčím, co se rádi poslouchají, a když jsem přitlačil pětidolarovkou, dostali jsme se až k paní Cerfové. Nakukal jsem mu, že jsem z Herolda a rád bych paní Cerfovou navštívil. Povídal, že odjela. A nejzajímavější přijde. Nařídila, aby v deset včera večer vyzvedl packard u bočního vchodu. Řidič na ni čekal, ale když se do dvou do rána neukázala, usoudil, že někde zůstala na noc, a šel si lehnout. Doteďka není doma ani paní Cerfová, ani packard."

"Nevrátila se?" řekl jsem a probodl Jacka pohledem.

"Jak slyšíš. Z řidiče vypadlo, že panu Cerfovi prázdné místo v garáži hlásil, a Cerf se dal údajně slyšet, že v pořádku, pro něj nic nového."

"No to je věc," odušil jsem. "Jak vidno, vypravila se napřed za mnou, pak někam vyrazila a zůstala tam do rána. Nemohla být doma, když Cerf vykládal Paule, že ji uklidí z města, čímž Paulu přesvědčil, že doma je. Spíš to vypadá, že Anita věděla o vraždě a rychle se vypařila."

"Jo, taky myslím," přitakal Kerman. "Zbytek dopoledne jsem porůznu brousil, kde se dalo, ale na nic jsem nepřišel. Mám registrační číslo packardu, a to je všechno. Do téhle chvíle nikdo ani aut'ák, ani Cerfovou okem nezahledl. I když takový bourák nadlouho neschováš."

"Jeď po tom voze, Jacku. Nejlepší stopa, jakou máš. Zkontroluj všechny garáže, hotely a motely v okruhu patnácti kilometrů."

Slečna Bolusová, která nás poslouchala se stejně dychtivým zaujetím, s jakým sledovala černošského boxera, přihodila: "A nezapomeňte na noční kluby."

"Má pravdu. Podívej se do L'Etoile, Jacku." Sjel jsem pohledem k Bennymu. "Provětral jsi je tam ráno?"

Benny přikývl.

"Samozřejmě, ale nikde nebyla ani noha; tedy nebylo s kým si povídat. Bannistera jsem viděl, ale on neviděl mne. A noční personál nastupuje až v šest večer."

"Dobře." Obrátil jsem se na Kermana. "L'Etoile si vezmeš na starost ty. Chci vědět, jestli tam Dana vkročila. Rozhlídni se a zkus objevit packard. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se tam Anita schovávala."

"Taky něco mám," řekl Benny, odstrčil talíř a šenkoval si nový doušek whisky. "Hotovou bombu."

"Já vím. Anita se včera motala u Dany v bytě, pravda?" zakřenil jsem se.

Benny otráveně rozhodil ruce.

"Nehraju," stýskal si. "Jeden se celé dopoledne div nestrhá, mačká na kdejaký zvonek, vlichotí se rachomejtli nacucané whisky, co bydlí proti Daně, a tenhle smrad, který se kolem ani neochomýtnul, mi celý výstup spláchně."

"Promiň, Ede," poplácal jsem ho po rameni. "Vím to od Brandona."

"Od Brandona?"

"Ano, od Brandona. Myslí si, že chráníme klienta, a slíbil, že až se příště uvidíme, předhodí mě svým gladiátorům." A vyprávěl jsem jim podrobnosti ze setkání s Brandonem.

"Jakmile zveřejní Anitin popis, přihraje ji někomu do rány," prohlásil Kerman znepokojeně.

"Já vím," pokrčil jsem rameny. "Ale tím se budeme zabývat, až se to stane. Co jsi zjistil dál, Ede?"

"Nic moc," odpověděl. "Myslel jsem si, že udělám díru do světa. Ta stará dáma - jmenuje se paní Selbyová - co bydlí na druhé straně chodby proti Daniným dveřím, tráví většinu času tím, že špehuje sousedy. Povíдалa, že včera v noci asi ve čtvrt na dvanáct slyšela, jak se někdo krade po schodech, a číhla se schránkou na dopisy. Počítám, že se těšila, jak natrapíruje Danu, že si do bytu vede nějakého chlapa, a už se třásla, jak zavolá domovníkovi. Typická pavlačová drbna. Povíдалa, že Dana vešla do bytu s nějakou ženskou v ohnivě rudých večerních šatech. Zahlédla tu cizí jen letmo a nemohla mi ji popsat, jen tu róbu a brilantový náhrdelník. Obě se v bytě zdržely asi půl hodiny. Paní Selbyová nebyla už dál tak zvědavá, ale když slyšela, jak se vstupní dveře otvírají, rychle se mrkla ven a právě v tu chvíli viděla, jak ta ženská ve večerních šatech sama odplouvá chodbou. Usoudila, že nic dalšího tu k vidění nebude, a šla si lehnout."

V jednu hodinu ji vzbudil telefon, který se u Dany rozřinčel. Asi po pěti minutách zaslechla, jak se u Dany otvírají a zavírají dveře. Podle ní vrah Daně telefonoval, pod nějakou záminkou ji vylákal k dunám a tam ji zabil. Tak to řekla policii."

"To je ale zvláštní," poznamenal jsem zamyšleně. "Kdyby byla Dana odešla z bytu po jedné, nemohla se k dunám"

dostat dřív než tak v půl druhé, a policie tvrdí, že byla zavražděna asi v půl jedné."

"To tvrdil Brandon," namítl Benny. "Je tak prolhaný, že ti možná udal špatný čas, aby sám zůstal na koni."

"Pochybuj, pravil jsem, ale zeptám se Miffina. Ten mi poví pravdu."

"Přinejmenším máme kde začít," podotkl Kerman.

"Ano, ale nevím, jestli tudy cesta povede," řekl jsem zamračeně. "Na jednu věc teď můžeme vsadit krk. Anitě se podařilo podplatit Danu, aby jí svěřila, proč ji sleduje."

Benny vyrazil jako beran.

"Moment, moment!" vybafl popuzeně. "To, co tu meleš, je pěkná svihárna, ne?"

"Vím, ale musíme mít na zřeteli fakta, Ede. Mně Anita nabízela za takovou informaci tisíc dolarů. Řekl jsem, že nehraju. Za půl hodiny nato je někdo vidí spolu u Dany v kvartýru a druhý den ráno najdeme pod Daniným slavníkem náhrdelník za dvacet tisíc dolarů. Možná slyším trávu růst, ale mně to připadá, že by mohlo jít o úplatek."

"Zdá se," připustil Kerman váhavě. "Musela být pěkně paličatá, jestli jí Anita nabídla takový šmuk."

"Jděte se vycpat s takovými nápady," přerušil nás Benny. "Ještě před chvílí jste tvrdili, že náhrdelník mohla na Danu narafořit Natalie Cerfová. To tak rychle házíte vlastní teorie za hlavu?"

"Jenomže tenkrát jsem ještě nevěděl, že Anita byla u Dany v bytě. Poté co Anita odešla, paní Selbyová už žádnou návštěvu u Dany nepřistihla, že ne?"

"Ne, ale nezapomeň, že spala. Kdyby se tam někdo vkradl jako myš, nemusela ho slyšet."

"Chápu, proč se štětíš, Ede. Všichni jsme měli Danu rádi, ale když to domyslíš, byla jen kuře. Takový náhrdelník musel být pokušení jako trám."

Benny se ušklíbl.

"Možná, ale nelíbí se mi pomyšlení..."

"Mně taky ne, ale musíme je vzít v úvahu. Je třeba najít Anitu. K místům, kam se mohla zašít s největší pravděpodobností, patří buď L'Étoile, nebo barák, kde bydlí Barclay. Samozřejmě pokud nepláchla z města. Já se odpoledne vypravím za Barclayem. Ty, Ede, se vrať do Danina kvartýru a snaž se z paní Selbyové vytáhnout, jestli si nevšimla, zda měla Anita při odchodu na krku náhrdelník. Potom se vyprav na místo, kde Danu našli, a prostarej celou trasu. Třeba ji někdo zahlédl. Je to jen slabá naděje, protože v takovou noční dobu se zrovna hordy lidí kolem asi nepotulovaly, avšak má i svůj líc. Jestli ji někdo viděl, určitě si ji zapamatoval."

"Dobře," řekl Benny.

"A ty, Jacku, se vydej po stopě packardu, a jakmile všechno proslídíš, zkus se propašovat do L'Etoile."

Slečna Bolusová zasáhla: "To mohu udělat já. Jsem členkou klubu."

"Chtěla byste?" zeptal jsem se překvapeně.

"Stejně jsem si tam chtěla jít zaplavat. Nebude mi vadit, když se porozhlédnu."

"Dám krk, že v plavkách vypadáte skvěle," řekl Benny zbožně.

"Bez plavek ještě lip," odpověděla a provrtala ho tak zkoumavým pohledem, že musel polknout. Odstrčila židli. "Dejte mi popis auta a já uvidím, co se dá dělat."

Kerman jí napsal registrační číslo a popis packardu na rub vizitky. "Kdybyste někdy byla osamělá," prohlásil, "najdete na druhé straně moje telefonní číslo."

"Vypadám, že bych někdy byla osamělá?" zeptala se. Stočila pohled šikmých očí ke mně a řekla: "Kde najdu vás?"

Sdělit jsem jí, kde bydlím.

Zlehka mi kývla, zbylou dvojici přehlédla jako krajinu a odcházela. Dlouhým, plynulým krokem se nesla tak nenuceně, jako kdyby ujížděla na kolečkách. Proplula lítačkami vzdálená a nedotknutelná jako vrcholek Everestu.

"Bože! Bože!" mnul si Benny nadšeně ruce. "Dneska budu mít barevné sny. Kdes ji spláčil, Vicu?"

"A jak tě to napadlo?" zeptal se Kerman.

"Vlastně nevím," řekl jsem. "Byl to její nápad, ne můj; motala se trochu kolem Caesara Millse. Kruger nás představil. Chtěl jsem zjistit, kde přišel Mills k takovému ranci peněz, že si mohl koupit barák ve Fairview. To ona zatím neví, ale myslí si, že by na to mohla přijít. Víte, jak to chodí: z jedné věci se vždycky vyloupne další. Ví, jak na to. Vytáhla by i z jalové krávy tele. Všechno dělá, protože si chce s Millsem vyrovnat účet. Takže jsme dva. Mám dojem, že nám může být užitečná."

Kerman si s Bennym vyměnil pohled.

"Nepřehlédnutelným výsledkem tvého malého proslovu tedy je," poznamenal Benny, "že tvoje řečnění o tom, jak všechno souvisí se vším, znamená, ach bože, že když se budeš motat kolem takové šťabajzny, můžeš si být jist, že tvůj život bude krok za krokem sládnout."

III.

Když jsem kráčet po parkovišti, abych si vyzvedl auto, napadlo mi, že víc, než je zdrávo, přemýšlím o Caesaru Millsovi a skoro si nevzpomenu na Danina vraha. Připomněl jsem si, že zuřivost, která mne dráždí vůči Millsovi, je osobní a zcela soukromá, a dokud nenajdu toho, kdo zabil Danu, neměl bych se touhle záležitostí zabývat ani omylem. Nemohl jsem se však zbavit myšlenky, jak by bylo skvělé, kdybych mohl Millse nějakým způsobem do vraždy zamíchat a mít tak čisté svědomí.

I když jsem si byl vědom, že nejdřív ze všeho musím vyrazit na Wiltshire Avenue a podívat se na zuby Georgeovi Barclayovi, tlačila mne ještě potřeba vyřídit prácičku, která se týkala Caesara Millse a rovněž vyžadovala péči a pozornost, takže když jsem si odbyl malou rohováčku se svědomím, došel jsem k závěru, že mrknu-li se napřed na Millse, vlastně tolik času nepromarním.

Nastoupil jsem do auta, zajel k nejbližšímu dragstóru, zaparkoval, vešel dovnitř a prolistoval telefonní seznam. Když mi prst sjel po sloupce a zastavil se u řádky, kde stálo Mills, Caesar, Beechwood Avenue 235, Fairview 34257, zalila mne

vlna uspokojení.

Uklidil jsem seznam zpátky na policičku, zapálil si cigaretu a zlehka si přejel po zátylku. Chvilíčku jsem tak zůstal stát, ale pak jsem vyletěl jako šíp, naskočil do vozu a vyrazil k okresnímu úřadu na rohu Felmanovy a Centre Avenue.

Registrační pozemková kancelář byla ve druhém patře a uvnitř seděl starý, posmutnělý ouřada v černém klotovém plášti a v hasterivé náladě. Po chvíli přesvědčování mi přece jen vydal knihu, kterou jsem chtěl. Dům číslo 235 na Beechwood Avenue zakoupila před rokem Natalie Cerfová. Nikde ani zmínka, že by se majetkového převodu jakkoli zúčastnil kamarád Mills.

Abych úředníkovi ukázal, jak vybrané mám chování, přesoupl jsem zápisovou knihu zpátky přes pult, prohodil poznámku o počasí a po kamenných schodech pomalu vykročil do odpoledního slunce.

Chvilí jsem seděl ve voze a mozek mi jel na plné obrátky. Čím víc jsem na svůj objev myslel, tím jsem byl šťastnější. Vypadalo to, jako když jsem hodil udici do neznámých hloubek a chytil pořádný kus. Modrokrémový rolls patří Cerfovým, dům číslo 235 na Beechwood Avenue patří Natálii Cerfově a oběho užívá hlídač, gorila, kterou Cerfovi zaměstnávají, aby se povalovala u jejich vjezdu a kopala hosty do krku. Ve volném čase si tenhle hoch žije, jako by se válel v milionech, cigarety si ukládá do zlatem vykládané tabatěrky a připaluje si zapalovačem, na který by musel vyklopit výplatu za hezkých pár měsíců.

Možná to všechno nemělo žádnou spojitost s Daninou vraždou, ale situace byla zajímavá. Kruger mi řekl, že když se Mills objevil v Orchid City, měl holý zadek. Jenže od té doby se pěkně napakoval. Nejrychlejší cestou a také nejsnadnějším vysvětlením, kde k takovému nečekanému blahobytu došel, je vydírání. Třeba vydírá celou Cerfovou rodinu. Měl dokonalou příležitost zjistit, že Anita je kleptomanka. A proč by bydlel v Nataliině domě, kdyby na ni něco nevěděl?

Jen tak dál, Malloyi, řekl jsem si. Vedeš si skvěle. Jen krok za krokem dál. Umanul sis, že Millse do toho průšvihů vtáhneš, takže pokračuj a stáhni ho tam. Začal jsem rozvíjet nápady: je-li Mills vyděrač, nemohl být i tím chlápkem, co zastřelil Danu? Byl to jen dohad, ale právě tyhle dohady mi dokonale vyhovovaly. Nic víc by mne nepotěšilo, než kdybych viděl, jak si to ten vychytralý ptáček šlape směrem k plynové komoře.

Poté jsem usoudil, že prozatím jsem kamarádu Millsovi věnoval dostatek času, a vědom si skutečnosti, že návštěva u George Barclaye může být protipólem, rozjel jsem se po Wiltshire Avenue, hezké, tiché, parádní ulici lemované po obou stranách vysokými keři zimostrázu, za nimiž tu a tam prosvítaly domy. Barclayův dům stál na druhém konci kruhového objezdu a celou dobu, kdy jsem zdolával dlouhou, stinnou alej, jsem jej měl před očima.

Zastavil jsem před kovanými dubovými vraty, vystoupil a hodil očima napravo nalevo, abych zjistil, jestli mne někdo nesleduje. Nesledoval. Ulice byla tichá a osiřelá jako chudinský hrob, byť mnohem zdobenější.

Klika u dubových vrat při zmáčknutí zavržala a brána se otevřela. Měl jsem před sebou rozlehlou, dobře udržovanou zahradu. Asi padesát metrů přede mnou, čelem k trávníku, který vypadal jako kulečnickový stůl, kam by se vešly všechny kulečnickové stoly na světě, se tyčil dům. Byla to jednopatrová budova v horském stylu, napůl cihly, napůl dřevo, a pokud milujete napodobeniny švýcarské architektury, velice dobrá atrapa. K boční verandě vedlo dřevěné schodiště a na střeše balancovali čtyři tlustí bílí holubi a s nakloněnými hlavičkami mne zdravili, jako by doufali, že začnu jódlovat.

Slunce páliło a houšťavu kvetoucích pryšců, obklopujících zahradu, nečeřil ani závan odpolední brízy. Trochu jsem se potil. Nikde se nic nepohnulo - dokonce i holubi vypadali, jako že tají dech.

Vyšel jsem po schodech k předním dveřím, zabořil palec do tlačítka zvonku a čekal. Nestalo se nic a já zazvonil znovu. Jenomže dnes odpoledne nikdo nebyl doma.

Nebylo by nijak těžké dostat se do domu a já zvažoval, kolik mám času, než se vrátí Barclay. Usoudil jsem, že by se vyplatilo trochu se porozhlédnout, ale to by nesmělo auto u brány plakátovat, že pátrač Malloy je uvnitř a nemá nejlepší úmysly.

Váhavě jsem se po schodech vrátil, přešel zahradní pěšinu a bránou prošel k vozu. Rychle jsem přejel na konec ulice, zaparkoval pod bukem, odstranil z auta štítek s technickým oprávněním a vykročil k Barclayovu obydlí po svých.

Holubi tam ještě seděli a sledovali, jak stoupám po schodech ke vstupním dveřím. Opět jsem zazvonil, ale doma pořád nikdo, a já našel okno, kde nebyla okenice. Trvalo mi jen půl minutky, než jsem je ostřím nože otevřel, ještě jednou jsem se rozhlédl, mrkl na holuby, i když oni na mne ne, a přehoupl se přes římsu do milého, něměho prostředí zelených žaluzií a stínů.

Ukázalo se, že v přízemí je pouze jedna místnost. Na druhém konci bylo široké schodiště vedoucí k ochozu u horních pokojů.

Kradl jsem se jako myš, svítil si očima a napjatě poslouchal. Nikdo nezaječel, ze skříní nevypadla žádná mrtvola, nikdo na mne ze zadu nevystřelil. Po chvíli jsem se uvolnil a všemu, co mne obklopovalo, věnoval víc pozornosti.

Pokoj doslova hlásal, že je to útulek muže. Stěny byly ověšené starými meči, halapartnami a dalšími historickými zbraněmi. Zeď nad křbovou římsou zdobil pár fleretů a šermířská maska. Bylo tam nejméně půl tuctu policiček s dýmkami, vesměs plných dobře zakouřených lulek, na příručním stolku hned vedle láhve whisky Black and White, značkové sodovky White Rock a skleniček stála piksla s tabákem.

Při pohledu na zbraně, golfové hole, fajfky, vycpané ptáky, sportovní fotky a další laciné módní krámy, kterými místnost přetékala, jsem ani nemusel být Sherlock Holmes, aby mi bylo jasné, že Barclay patří k těm drsným chlapům, kteří mají zarostlá prsa, chodili za školu, ale jsou ti praví.

Nepočítal jsem, že bych zrovna zde našel něco zajímavého. Tady bylo všechno jako ve výkladu a na pultu; nic schovaného v pěsti, nic v rukávu. Vyšlapal jsem proto po špičkách až na ochoz a poslouchal.

Hlavou mi prolétlo, že Barclay si třeba v některém z horních pokojů dává po obědě dvacet. Pomyšlení mě rozčílilo. Od střetnutí s Millsem se mi nervy ještě úplně nezotavily a neměl jsem nejmenší chuť narazit na chlápka, který pro zábavu

sbírá válečné sekery a mohl by do mne napálit šíp z kuše nebo mne praštit po palici válečným kyjem. Napínal jsem proto sluch, ale hluboké oddechování jsem odnikud neslyšel, takže jsem sebral nutnou dávku odvahy, otevřel nejbližší dveře a nahlédl dovnitř.

Pozdrav mému zraku vyslala pánská koupelna; vana, sprcha a turecká koupelnová skříňka, ale nikde ani špetka koupelové soli, pudru, žádná lahvička s voňavkou a ručníky na tepelném sušáku připomínaly materiál na drátěnou košili.

Zamířil jsem k dalšímu pokoji, načíhl dovnitř a došel k závěru, že tady Barclay tráví noci.

Měl tu velké dvojité lůžko, prádelník a zrcadlo, plný šatník ve zdi, lis na kalhoty. Nad postelí visel obrázek starého chlapíka s kotletami. Chlapík třímal v ruce věkovitou brokovnici a vypadal, jako když mu kape z nosu.

Nechal jsem dveře dokořán, doplížil se k prádelníku a otevřel jednu zásuvku. Ze safiánového rámečku mne hned navrchu pozdravila velká lesklá fotografie. Byla to velice intimní fotografie a do atmosféry neomezeného světa tvrdých chlapeckých zálib vnesla falešnou notu. Byl to snímek Anity Cerfové od hlavy až k patě, dokonale nasvícený, s vyretušovaným pozadím. Neměla na sobě nic víc nežli pár tmavých rukavic s kožešinovými manžetami, s nimiž naložila podobně jako tanečnice s vějíři, až na to, že tanečnice by měla větší úspěch. Obrázek, jakých jsou tucty a mohly by se prodávat členům Atletického klubu za babku. Na dolním okraji bylo bílým inkoustem naškrábáno:

Milovanému Georgeovi z lásky Anita.

Moc rád bych si byl obrázek vzal, ale byl moc velký, do kapsy by se mi nevešel. Vytáhl jsem jej ze zásuvky, vysunul z rámečku a otočil. Na rubu stála razítkem vytištěná adresa:

Louis,
divadelní fotograf,
San Francisco.

Bedlivě jsem fotografii studoval. Mohla být pořízena před několika lety. Anita na ní vypadala mladší, než když jsem ji posledně viděl, a po nafoukaném výrazu, všichni si můžete trhnout, ani stopy. S lítostí jsem si vzpomněl na promarněnou příležitost. Jsou chvíle, říkal jsem si, kdy chovat se k ženě jako rytíř znamená chovat se jako úplný blb. Kdybych byl tuhle fotografii viděl dřív, než za mnou přišla, nemusela mne k muchlování na rezervním kanapi dvakrát přemlouvat.

Zastrčil jsem obrázek zpět do rámečku a vrátil jej do zásuvky. Další šuplíky nevydaly nic zajímavého, a proto jsem přesunul pozornost k šatníku.

Dana vyprávěla, že Barclay se obléká jako filmová hvězda. Podle toho, co bylo v šatníku, měla pravdu. Prostíraly se přede mnou řady a řady obleků, dlouhá přihrádka na klobouky a na dně skříně pak tucty párů bot. Usoudil jsem, že tady na nic nepůjdu, ale pro jistotu jsem rozhrnul několikero ramínek, abych viděl na zadní stěnu skříně.

A díval jsem se na ramínko s pečlivě pověšeným modrým sáčkem a sukní. Na pár vteřin jsem ztuhl jako sloup, pak jsem cítil, jak mi po zádech přebíhá mráz. Natáhl jsem se, sundal dva kousky oděvu z věšáku a odnesl je k oknu. Viděl jsem je dost často. Patřily Daně. Vzpomněl jsem si, jak Benny říkal, že v Danině skříni právě tenhle oblek chybí, a jak předpokládal, že právě tenhle kostým musela mít na sobě v noci, kdy byla zavražděna. A teď je tady, schovaný úplně vzadu v Barclayově skříni, a místo aby prst ukazoval na Millse, označuje Barclaye.

Neměl jsem čas uvažovat ani si srovnat v hlavě, jak s nálezem naložím, protože jsem náhle z dolní místnosti zaslechl neomylný zvuk kroků.

Jako když mě napíchne na vidle, nervy se mi rozbrnkaly a naskočila mi husí kůže.

Bleskově jsem stočil sáček i sukní do ranečku a kvapem se uklidil ke dveřím. V místnosti pode mnou někdo chodil. Slyšel jsem, jak luplo prkno, pak zavržala otvíraná zásuvka a šustily papíry. Vyplížil jsem se na ochoz a tajně číhl přes zábradlí.

Ve vzdáleném koutě místnosti stál u psacího stolu Caesar Mills.

V úzkých rtech měl přilepenou cigaretu, ve tváři znuděný výraz rádoby mistra zeměkoule. Na sobě měl oblek z jemné látky a na hlavě široký panamák se strakatou stuhou. Jak říkal Kruger, milion dolarů na pochodu.

Tiše jsem se stáhl zpátky do ložnice, otevřel prádelník, popadl fotografii, hezky rychle ji zamotal do Danina sáčka a sukně, otevřel okno a vylezl na verandu.

Něco mi říkalo, že ten vykuk tu slídí, aby našel Anitin obrázek, a proto jsem se uchystal dobře se o něj postarat dřív, než mu padne do rukou.

IV.

Když jsem jel po pobřežní silnici, která v pravém úhlu navazuje na Wiltshire Avenue, všiml jsem si, že naproti řadě stánků - kde se prodává všechno od bublinek v sodovce až k mořským specialitám a v noci, když se tu frajeři a holky ládují, než se začnou v písku muchlovat, je tu pěkný rumraj - stojí oranžovočervený sportovní ford Eda Bennyho.

Zajel jsem na parkoviště, od starého chromajzlíka, který měl ruce tak zkroucené, že jsem mu řekl, ať si drobné nechá, jsem si vzal parkovací lístek a zamířil k stánkům, protože jsem víc než tušil, kde Bennyho hledat.

Také jsem ho našel.

Byl plně zabraný do rozhovoru se štíhlou brunetou. Měla velké, nezkrotné oči a smála se, jako když rezatý hrnec padá ze schodů. Stála na jedné straně mléčného pultíku a Benny na druhé, což neznamenal, že je dívka v bezpečí. Měla na sobě bílou kombinézu, nalepenou na tělo, jako by to byla druhá kůže, a nakláněla se nad pultem tak, že Benny měl nádherný výhled do výstřihu, a když měl to potěšení on, podíval jsem se také.

Bruneta si mne tvrdě změřila, napřímila se, pohodila hlavou a se zvednutým nosem couvla. Benny se ke mně otočil a s překvapením vztekla vyjel.

"To jsem si mohl myslet," řekl otráveně. "Vždycky ve špatnou chvíli. Brácho, copak ti nikdo neřekl, že se nemáš k

nikomu lepit, když se chlap a holka namlouvají?"

"Cože jste dělali?" zeptal jsem se. "Mně to nepřipadalo jako namlouvání, měl jsem dojem, že ti do jejího výstřihu spadl dolar a chceš si ho vyhrábnout."

"Protože jsi hrubý pytel," pronesl Benny přívětivě. "Zrovna jsem jí vykládal, jaká je chytrá hlavička."

"Řekl bych, že myslí trochu jinou sférou," usadil jsem ho. "A směl bych ti připomenout, že jsi zrovna v práci?"

"Prokristovy rány!" vybuchl celý červený. "Co myslíš, že zrovna dělám? Chtěls, abych prověřil každý metr cesty od místa, kde Dana bydlela, až k místu, kde ji zabili. A to právě dělám."

"Měla snad Dana cestu přes řadra té důry?"

"Nech toho, jo?" škemral. "Nemusíš všechno shazovat."

"Zjistil jsi něco?"

Hodil pohledem přes rameno, mrkl na brunetu a bruneta na něho.

"Jasně," řekl. "Pojď do vozu, tam si promluvíme."

Když už jsem chtěl vyrazit, dodal: "Jenom vteřinku, brácho, musím si s tou nádhernou kočkou dojednat rande. Chce, abych jí spočítal kozičky. Za vteřinu tě dohoním."

Přešel jsem k vozu, zapálil si cigaretu a čekal. Benny dorazil, a když nastupoval, mml si ruce.

"Panenka jak víno!" liboval si nadšeně. "Ofoukne ji větříček, a už leží."

"Soustřed' se, ty nenasytý Casanova," vyjel jsem podrážděně. "Co máš?"

"Nenatrefil jsem jedinou živou duši, která by byla včera v noci Danu viděla," pravil a nahnul se, aby mne mohl praštit do prsou. "Zato jsem našel dva chlápky, kteří viděli Anitu."

"Anitu?"

"Jo. Jeden je řidič taxíku, který ji vezl až na kraj dun. Na ohnivě rudou večerní róbu bude přísahat. Naložil ji u pouliční lampy a dobře si ji prohlédl. Zajímala ho, protože očividně chtěla, aby ji podruhé neviděl a nepoznal. Zdálo se mu divné, že chtěla, aby ji vysadil na tak opuštěném místě, a nestála o to, aby na ni čekal."

"Kolik bylo, Ede?"

"Po půlnoci."

"A kdo je ten druhý maník?"

"Jeden rybář. Byl zakládat návnadu na langusty, a když se vracel, viděl v dunách procházet ženu. Byla příliš daleko, než aby viděl detaily, ale svítil měsíc a rybář si všiml, že byla ve večerním."

"Jak se tedy zdá, Anita tam ve chvíli, kdy Danu zastřelili, byla," podotkl jsem a pročísl si prsty křtici. "Není divu, že se vypařila."

"Hezky divné, že se mi nepodařilo najít jedinou Daninu stopu, co?" poznamenal ustaraně Benny. "Zpovídal jsem všechny taxíkáře v okolí, ale nikdo ji neviděl."

Natáhl jsem se k zadnímu sedadlu, zvedl Danino sáčko a sukni a hodil oblečení Benny mu do klína. "A teď se koukni," pravil jsem.

Zarudlý, jakoby gumovitý obličej dostal barvu slabého čaje a Benny se šaty v náruči na mne vytřeštil oči, že je měl jako talíře. "Prokrista, Vicu!"

"Ano," řekl jsem. "Visely v šatníku George Barclaye."

Vyprávěl jsem mu všechno, co jsem zjistil o Millsovi a domu v Beechwood Avenue, a ukázal jsem mu Anitinu fotografii. Byl tak otfesen tím, že se Danino oblečení našlo v Barclayově skřini, že ani nezvedl fotku, když mu spadla.

"Všechno napovídá, že jde o Barclayovo dílo," prohlásil. "Možná právě proto jsem nenarazil na žádnou stopu. Myslíš, že ji zastřelil u sebe doma, svlékl a na pláž přivezl v autě? Máš dojem, že tak se to stalo?"

"Nevím, Ede. Nerad bych říkal hop, dokud nepřeskočím. Vždycky když si myslím, že jsem na něco přišel, vyvrbí se něco nového a ten první objev je v háji. Jediná cesta, jak tuhle vraždu vyřešit, je posbírat všechny střípky informací, které se nám podaří sehnat, podržet je v hlavě, a až nebude co sbírat, potom, ale teprve potom si zkusit všechno sesumírovat. Právě se chystám vzít si trochu do prádla Leadbettera. Měl bys jet se mnou."

Když jsem točil volantem, abych se vymanol z úzkého výjezdu na parkovišti, dodal jsem: "Až si promluvíme s Leadbetterem, měli bychom se vrátit do kanceláře. Nashromáždili jsme spoustu materiálu, a když si nedáme pozor, rozplizne se a nebudeme vědět, co s ním."

"Tušíš, proč Mills slídl v Barclayově vile?" zeptal se Benny.

"Ani v nejmenším, ale jsem rád, že jsem tam byl dřív. Dám krk, že by na fotku kápl. Navíc myslím, Ede, že tě pošlu na výlet do San Franciska, abys trochu provětral Anitinu minulost. Podle toho obrázku bych soudil, že vystupovala spíš jako striptérka než manekýnka. Třeba něco zajímavého vykutáš."

Benny se natáhl za opěradlo a sebral se země snímek. Když jsem vyjel na Orchid Boulevard, podrobně si jej prohlížel.

"No, hezká holka se takhle nedá fotit jen pro legraci," prohodil. "Tihle fotografové si asi nemůžou stěžovat na trudný život. Jen si představ, co znamená zaostřit aparát na takovouhle křehuli."

Souhlasně jsem zavřel.

"A myslím, že ten výlet do Friska je skvělý nápad," pokračoval. Natáhl ruku s fotografií, až kam to šlo, a mrkl na ni. "Kéž by na mne zamávala."

"Schovej ji," okřikl jsem ho. "Potíž s tebou je -"

"To není potíž, hochu, to je radost. Byl by skvělý nápad přilepit tenhle obrázek na konec Leadbetterova teleskopu. Vsadím se, že by se mu paměť rychle začala klubat ze skořápky."

Dojeli jsme na konec bulváru a kodrcali jsme pobřežní silnicí k písečné pláži. Tužil jsem, kde Leadbetter bydlí. Musela to být kuča, kterou jsem, pokud se nemýlím, čas od času vídal, když jsem si ve dne s hrstkou přátel vyrazil zaplavat. Byla to opuštěná chatrč s jedním patrem, ze santalového dřeva, vyběleného sluncem. Stála na malém výběžku a v

půlkruhu ji obrůstaly modré vějířnaté palmečky, avšak na břeh, duny i pláž bylo krásně vidět.

Silnice končila asi čtyři sta metrů od chaty, a když jsme fotku a Danino oblečení zamkli do kastlíku, vydali jsme se horkým, sypkým pískem pomalu přesmo.

"Měsíc včera v noci svítil jak rybí oko," prohodil jsem cestou. "Jestli ten chlap seděl u dalekohledu, není zrovna nutné bádat, co musel vidět."

"Chceš mu nabídnout prachy?" zeptal se Benny.

"Nevím. Myslím, že bychom měli začít natvrdo. Když ho zlomíme, vyblekotá všechno gratis."

"Kdyby se netřásl na prachy, myslím, že by mu byl jazyk rozvázal Jack."

"Uvidíme."

Prolezli jsme houštím rudočerných kořeno vniků, koukali, kam šlápnout, abychom se vyhnuli tlustým kořenům, které všude trčely jako sloní kly, a vylezli jsme na široký pruh otevřené pláže. Téměř padesát metrů před námi, skoro dokonale skrytá řadou palmeček, stála Leadbetterova chajda.

Na ploché střeše, napůl zakrytá silnou dřevěnou deskou, svítila v záři slunce jako ohnivá koule čočka dalekohledu. V chatrči a všude kolem jako po vymření. Chajda vypadala stejně opuštěná a zakřiknutá jako šilhavá dívčina na přehlídce krásy.

Přebrodili jsme se pískem až k popraskaným a větrem ošlehaným dveřím. Oknem jsem viděl do světnice. Byla přecpaná starým nábytkem s plyšovými potahy, na stole zbytky jídla. Ubrus nahradily pokecané noviny, mezi odpadky stál zajímavý keramický džbán, v němž mohla být jablečná pálenka.

Benny zaklepal, ale sotva se dotkl dveří, rozletěly se. Oba jsme načíhovali do usmolené, zaneřádné cimříčky a čekali. Nic se nedělo; nikdo nás nepozval dál.

"Třeba pátrá po nějakém křepelčím hnízdě anebo sleduje, jak se nějaká křehotinka sluní," řekl Benny.

"Možná je na střeše."

Trochu jsme couvli a zvedli hlavy, ale neviděli jsme nic víc než jiskrné oko dalekohledu zaměřené k moři. Benny hvízdal, ale vyplašil z křoví jen hejno ibisů, Leadbettera nepřivola.

"Pojď, vylezeme na střechu," navrhl jsem. "Třeba ho najdeme dalekohledem."

"Nápad jak noha," souhlasil Benny. "Krom starého mlsouna nám může padnout do oka i leccos jiného."

Vešli jsme do chaty a po příkrých schodech vylezli o patro výš. Na půdě stál žebřík. Vedl k vikýři a na střechu.

Vylezl jsem na třetí příčli, opřel se do okenice a ta se s praskotem zvedla. Když jsem šplhal po zbylých příčlích žebříku na střechu, valil se na mne horký proud sluneční záře. Benny lezl za mnou.

Stáli jsme bez hnutí a dívali se na veliký teleskop na mosazném stojanu. Dřevěná bedna za přístrojem sloužila jako sedačka, kolem se válely láhve od piva a proutěná basička. Bylo tu jako v peci. Před námi s hněvivým bzukotem vyrazilo mračno much, zakroužilo nám nad hlavou a vrátilo se k příšerné hostině.

Leadbetter ležel naznak. Uprostřed čela mu zel otvor, jaký se vám pověde, když kladivem vsí silou praštíte do azbestové desky. Krev z něho lila a pomalu se začínala srážet. Jedno bylo jisté: už nebude dalekohledem šmírovat zamilované párky. Nikdy.

"Bože!" vzdychl Benny a sevřel mi paži jako v kleštích.

Kapitola čtvrtá

I.

Hodiny na psacím stole ukazovaly deset minut po páté. Díky spuštěným žaluziím bylo v kanceláři šero a vzduch se dal krájet, ale museli jsme okna zatáhnout, protože slunce žhavilo chodníky a s nečekaným předstihem vyvolávalo chuť nadcházejícího léta.

Zatímco já bloumal po místnosti, jen v košili, s rozepjatým límečkem a kravatou na půl žerdi, Paula seděla u stolu a vypadala svěže jako odseknutý kousek ledu.

"Nikde po něm nebylo ani vidu," dostával jsem se k vrcholu vyprávění, "proto jsme vylezli na střechu. A tam tedy byl." Odmlčel jsem se, abych si osušil zátylek, a jelikož jsem se zastavil zrovna u okna, podíval jsem se dolů na ulici. "Střelili ho pětačtyřicítkou přímo do hlavy ve chvíli, kdy byl přilepený k dalekohledu. Olovo mu vyvrtalo v lebce díru o průměru tak dva a půl centimetru a myslím, že byl po smrti nejvýš dvacet minut - víc ne."

Paulu jsem nerozpumpoval. Palcem a ukazováčkem si svírala spodní ret a zlehka se za něj tahala - neklamně znamení, že co jí tu vykládám, jí vůbec nejde pod nos.

"U chajdy je houština kořenovníků," pokračoval jsem. "Počítám, že vrah se schoval v křoví, vyčkal, až se Leadbetter ukáže, a pak to do něj napálil. Přesná rána. Olovo má ještě v hlavě. Vsadím se, že policie zjistí, že jde o tutéž zbraň, kterou zabili Danu." Típl jsem cigaretu, zívla a promnul si oči. "A to je všechno. Vypadli jsme jak ševci. Nebyl tam nikdo, kdo by nás mohl vidět. Tím jsem si jist."

Paula se na mne ztrápeně zadívala, sáhla si pro cigaretu, zapálila ji a sirku hodila do popelníku.

"Nelíbí se mi to, Vícu," pravila. "Možná jsme téhle vraždě mohli zabránit, kdybychom Brandonovi o Cerfových nalili čistého vína."

"Možná, ale pochybuju," řekl jsem. "Leadbetter si o to nakonec sám řekl. On mohl poldům říct, co ví; on mohl všechno vyklopit Jackovi, a nevyklopil. Vsadím se, že chtěl shrábnout pár zlaťáků, jenomže místo nich koupil olovo."

Paula přikývla.

"Možná máš pravdu." Provedla s otáčecí židlí piruetu a zamyšleně se zahleděla škvírami v žaluziích ven. "Až se to provalí, Brandon vyletí z kůže a zašlápně nás jako komára." Dlouho přemítala, pak pokrčila rameny a otočila se ke mně.

"Co uděláme, Vícu?"

"Poslal jsem Bennyho do Friska, aby se pokusil vydolovat něco o Anitě. Všechno opravdu nasvědčuje, že na místě

činu byla. A já si popovídám s Barclayem."

"Nezapomeň vzít rozum do hrsti," připomněla. "Danin kostým byl důkazem jen do té doby, dokud visel u něj ve skříni. Jakmile jsi jej odnesl, Barclay se krásně vykroutí. Vždycky může tvrdit, že o něm nemá potuchy."

"Jasně, ale to riziko jsem musel podstoupit. Doufal jsem, že mi šaty něco prozradí. Zrovna je má v práci Clegg. Navíc, pokud vím, možná je hledal i Mills. Počítal jsem, že jakmile mi Clegg řekne co a jak, podstrčím je zpátky a pak s nimi Barclaye přitlačím."

"Riskantní, ale nic jiného asi udělat nemůžeš. A kde je spodní prádlo, boty a punčochy?"

"Nevím. Možná je má Barclay schovaně někde jinde. Moc jsem toho nestihl, než se objevil Mills. Poohlédnu se příště."

"Výpravíš se i k Millsovi?"

Ušklíbl jsem se.

"Asi ano. Že bych zrovna prahl po novém setkání, to nepravdu, ale nic jiného mi nezbude. Možná s celou vraždou nemá nic společného. Začínám si skoro myslet, že nemá, ale dokud nebudeme mít jistotu, nemůžeme ho pustit ze zřetelů."

"A tlačí nás čas, vid'? Musíme celou záležitost rozmotat dřív než policie."

"Jakmile Clegg sáčko a sukni prozkoumá, zajdu znovu k Barclayovi. V tomhle momentě všechno nasvědčuje, že vraždil on. Kdyby se mi ho podařilo zlomit, není co řešit. Buď tak hodná a brkni Cleggovi, jak je daleko, ano?"

Zatímco telefonovala, zastavil jsem se u okna pro změnu já. Spousta věcí mne mátl. Proč byla Dana svlečená? Proč jí Anita dala náhrdelník? Pustit náhrdelník v hodnotě dvaceti tisíc dolarů za takovou prkotinu, jakou mohla dostat na oplátku, mi připadalo praštěné. Jenomže Anita také vůbec nemusela Daně náhrdelník věnovat. Mohla ji požádat, aby jí jej pohlídala. Třeba se měla sejít s vyděračem a měla strach, že o šperk přijde. Nějak mi nehrála představa, že by Danu někdo náhrdelníkem uplatil. Vypadalo to tak, ale čím víc jsem o všem přemýšlel, tím méně pravděpodobnosti jsem vysvětlení přikládal. Na Danu mi takový krok neseseděl.

Paula řekla: "Máš tu Clegga. Chce s tebou mluvit."

Vzal jsem si sluchátko. Clegg prohlásil, že nenašel jedinou stopu od krve, ani zrnko písku, nic, z čeho bych mohl vycházet. Poděkoval jsem mu, řekl, že si šaty vyzvednu cestou do města, a zavěsil jsem.

"Nic," odpověděl jsem na Paulin tázavý pohled. "Takže ty šaty nemohla mít na sobě, když ji zastřelili. Měla v čele díru jak do vrat. Krev by musela být všude."

"Třeba ji vrah přinutil, aby se napřed svlékla," odušila Paula.

"Kdyby ano, pak by na šatech muselo být aspoň zrnko písku."

"Mohla se svléknout v autě."

"Jo." Prohrábl jsem si vlasy. "Radši se vydám za Barclayem. Vezmu s sebou Kermana. Možná bude chtít zmáčknot a něco mi říká, že jako papírák nepovolí."

Když jsem byl na cestě ke dveřím, rozdrnčel se telefon.

Paula ke mně zvedla oči a schovala mluvítko v bílé dlani.

"Echo od vrátného. Nahoru se řítí Brandon."

Popadl jsem plášť a klobouk.

"Zdrž ho, Paulo," poprosil jsem a vyrazil ke dveřím. "Nakukej mu, že nevíš, kde jsem, ale že se objevím až zítra ráno. Vypadnu zadním vchodem."

Trhl jsem dveřmi a vypálil na chodbu. K místu, kde se lomila, jsem doběhl ve chvíli, kdy jsem slyšel klapnout dveře od výtahu. Když Brandon dodusl k naší kanceláři a nerudně klepal, byl jsem z dohledu.

II.

Zaparkoval jsem na Wiltshire Avenue pod bukem jako posledně, schoval štítek s technickým oprávněním a vystoupil. Slunce pražilo. "Odtud půjdeme pěšky," pravil jsem. "Je to až na konci silnice."

Kerman se neochotně vydrápá z auta, upravil si modročervený hedvábný kapesníček, který mu trčel z levé kapsičky, palcem si přejel konce fešáckého kníru a zabručel. "Takovou dálku?" odměřoval pohledem vzdálenost. "Páni! Nohy mě pálí, jako bych celou noc křepčil na řevavém uhlí. Myslíš, že nám nabídne panáka?"

"Myslím, že nám dřív rozmlátí hlavu palašem," odpověděl jsem a zastrčil si do podpaží Danino sáčko a sukni zamotané do balicího papíru. "Sbírá středověké zbraně."

"Paráda," ocenil Kerman. "Říkáš palašem? Dvouručním mečem jsem ještě ránu nedostal."

Kráčeli jsme vedle sebe dlouhou alejí a drželi se ve stínu.

"Mám v úmyslu nenápadně se dostat k němu do ložnice a vrátit Daniny šatky do skříně, kde byly," řekl jsem, když jsme se zastavili před kovanou bránou. "Kdyby byl v zahradě, musíš do něj hučet, dokud se neobjevím. Když bude v baráku, musím udělat všechno, aby mě neuslyšel. A když při nás bude stát štěstí, nebude doma."

"Jestli tě načapá a zavolá poldy, dopadneš jak nahý v trní," zakřenil se Kerman. "Úplně vidím, jak se Brandon tváří, když tě obviňuje z násilného vniknutí a zločinu vloupání."

"Barclay se nesmí dostat k telefonu," vysvětloval jsem. "Proto jsi tu se mnou. Nesmíš šlápnout vedle. Musíme na něj vystartovat opravdu tvrdě."

"Hurá, dokud on nevystartuje tvrdě na nás."

Otevřel jsem vrata a rozhlédl se. Na střeše seděli holubi, ale v zahradě ani noha.

"Co když je v tahu," řekl jsem s pohledem upřeným k domu.

"Mám jít první?" zeptal se Kerman.

"Jasně. Napřed zazvoň, a když ti otevře, musíš ho zabavit, abych se stihl propašovat do ložnice. Bude to trvat nejvýš dvě tři minuty."

"Doufám," přikývl Kerman a rázně vykročil.

Sledoval jsem, jak stoupá po schodišti, a slyšel jsem, jak se někde v domě ostře rozléhá zvonění. Čekali jsme, ale nic se nedělo, a Kerman se ke mně otočil, zvedl ruce a zavrtěl hlavou. Snažil jsem se mu naznačit, aby zazvonil ještě jednou. Zazvonil znovu. A pak se za mnou bez jakékoli výstrahy ozvalo: "Co tu sakra vyvádíte?"

Nenadskočil jsem možná ani třicet čísel, ale zdálo se mi, že to byl metr. Otočil jsem se.

Zezadu se na mne div nelepil chlap jako hora, hotový býk; přesně ten typ, po jakém náruživé ženské šmahem sílí. Měl hustou hřívu černých kudrnatých vlasů a díky dotmava opálené zlaté pleti oči ještě modřejší, než opravdu byly. Vyzařovala z něho ona vlídná bohorovnost, s jakou chlap vystupuje, když mu někdo tak často předhazuje, jaký je krasavec, že se ani nemusí moc namáhat a uvěřit tomu.

Nemusel jsem být Philo Vance, abych uhádl, že mám před sebou Barclaye. Dana tvrdila, že se obléká a chová jako filmová hvězda, a popis seděl. Barclay měl na sobě drahou meruňkově oranžovou košili, plátěné kalhoty s puky ostrými, že by s nimi ukrojil krajíc, a bílé jelenicové boty s hnědými špičkami. Silné chlupaté zápěstí mu obepínal těžký zlatý řetízkový náramek a silný chlupatý krk měl omotaný hedvábnou zelenou šálkou s monogramem, uvázanou tak, abych si písmena mohl přečíst.

"Pan Barclay?" otázal jsem se možná ne dost nonšalantně, jak bych si byl přál, ale dost, abych si to nemusel vyčítat.

"A když ano?" Měl baryton jako Lawrence Tibbett, sytý a vpravdě mužný; přesně takový hlas, při jakém pubertáčkám naskakuje husí kůže, jenže se mnou ani nehnul.

Podal jsem mu vizitku - tu, co má v rohu značku "Služby všeho druhu", a když si ji prohlížel s nadšením, jako bych mu do ruky strčil chciplého skunka, odstoupil jsem. Chvilí mu trvalo, než navštívenku přečetl, pak ji obrátil a poctivě si prohlédl prázdný rub, nakonec mi ji štítivě vrátil.

"Lituju, bohužel," pravil a přemítavě se zadíval na Charlottu Collinsovou, jiřinku, která mu náhodou padla do oka. "Žádné služby nepotřebuju. Díky za návštěvu; snad jindy."

Připojil se k nám Kerman. Barclay ho úmyslně přehlížel.

"Nenabízíme služby," řekl jsem. "Pracujeme pro klienta, jehož manželka je náhodou vaše přítelkyně. Možná byste nám mohl pomoci."

Přestože se snažil tvářit znuděně, v očích mu ostražitě svítilo.

"Stejně lituju," odpověděl a pokynul nám k vratům. "Mám zrovna dost naspěch, a navíc nemiluju čmuchaly."

"Informace bychom mohli získat u policie, ale znáte přece poldy. Soukromí je jim ukradené. Nám ne."

Vytáhl jednu ruku z kapsy, zamyšleně si přejel po bradě, ale pořád se tvářil neohroženě jako horský štít, kterému bouře sněhovou čepičku nenačechrá.

"Co tedy chcete?" zeptal se. "Vyřídíme to rychle."

"Bohužel, naše záležitost je tak vážná, že ji nemůžeme spláchnout ve spěchu. Nemohli bychom všechno probrat uvnitř?"

Přejel pohledem ze mne na Kermana a nazpátek a oči mu zocelověly.

"Sakra práce!" vypadl z role, odstrčil mne a dlouhými kroky, jako když mu za patami hoří, rázoval k domu.

My za ním.

"Ještě pořád chceš někam narafičit doličný předmět A?" procedil koutkem úst Kerman.

"Ani omylem. Buď ho musíme na něčem chytit, nebo z něj přiznání vytlučeme. Jinou možnost nevidím."

"Určitě nás čeká velká sranda," zavěštil Kerman ponuře.

Barclay otevřel vstupní dveře a vešel do salónu, aniž by se obtěžoval zjistit, zda ho následujeme. Přepochodoval k velkému baru, otevřel dvojité dvířka a odhalil světu velezejímavou sbírku lahví. Na vnitřní straně dvířek byly na poličkách vyrovnané řady broušených číší, uprostřed baru se mačkala malá lednička. Lip vybavenou sestavu na správný doušek jsem neviděl a podle toho, jak se tvářil Kerman, jak si čiperně mnul ruce a pohupoval se na špičkách, ani on ne.

"Tak, vyklopte, s čím jste přišli, a nezdržujte," řekl Barclay. Vybral si skleničku a do půlky ji naplnil alkoholem. Cvrnkl do whisky trochu sodovky, přihodil kostku ledu z ledničky; prudký náraz, s nímž zabouchl barová dvířka, mi napověděl, že dokud tu budeme, už se neotevřou. Barclay zamířil k pohovce a tělo chlapa každým coulem na ní volně spočinulo.

Počkal jsem, až se uvelebí, pak jsem roztrhl balicí papír, rozbalil sáčko i sukni a hodil mu je do klína.

"Jak se tenhle oděv dostal do vaší skříně?" zeptal jsem se. Postavil whisky na odkládací stůl a podezíravě, s výrazem naprostého úžasu podebral sáčko.

"Co je zas tohle?" Otočil hlavu a zůstal na mne zírat.

"Ty šaty byly ve vaší skříně. Chci vědět, kde se tam vzaly." Shodil oblečení na zem, popadl sklenici, a než ji znovu odložil, zhluboka si přihnul.

"Máte v hlavě, nebo vám přskočilo?"

"Když dovolíte, ani jedno, ani druhé," řekl jsem. "Je to pár hodin, co jsem u vás už jednou byl. Nikdo doma, takže jsem se trochu porozhlédl a ve skříně u vás v ložnici jsem našel tyhle šaty."

"Vážně?" Překvapení začínalo opadávat. "Proto jste je odnesl a teď je nesete zpátky? Moc chytré," dovolil si pošklebek.

"Odnesl jsem je, protože jsem chtěl, aby odborník prošetřil, jestli na nich nejsou krevní stopy."

Prudce zvedl hlavu. Oči mu najednou zajiskřily. "Jaké krevní stopy?"

"Tenhle oblek patřil Daně Lewisové, dívce, kterou včera v noci na East Beach zastřelili."

Shodil nohy z pohovky a sedl si rovně. "Co má tohle všechno krucinál znamenat?"

"Ptám se vás, jak se oblek, patřící dívce, která byla svlečena a včera v noci zastřelena, ocitl u vás ve skříně."

"Vůbec nevím, o čem tu melete, a kašlu na to. Už toho mám dost. Seberte si ty hadry a padejte!"

"Mám nezvratný důkaz, že vás s Danou Lewisovou něco spojuje," pronesl jsem tiše. "Pracovala pro mne a zabili ji v době, kdy sledovala paní Cerfovou."

To mu vyrazilo dech. Zareagoval jako rozružený býk, když narazil na hrazení pod proudem. "Chcete mě vydírat?"

"Ne, to by bylo moc jednoduché. Zavražděná dívka byla má přítelkyně. Chci vědět, kdo ji zabil. Chci vědět, jak se její šatstvo dostalo k vám do skříně."

"Dobře, dobře, dobře," pronesl a pomalu vstal; obr, nebezpečně klidný, soustředěný. "Stejně mi zaváníte vyděračstvím. Zkusme zavolat policii, než se pustíme dál. Rád bych, aby si poslechli, co jste mi tu zrovna vykládal, vy můžete vyrukovat s důkazy, a když selžou, policajti už budou vědět, jak s vámi naložit." Ruka mu vystartovala k telefonu, ale Kerman byl o chlup rychlejší. Popadl telefon, vyškubl šňůru ze zásuvky a mrštil aparát na druhý konec místnosti.

"Nemáme, bráško," prohodil.

Barclay nezaváhal. Na tak rozložitého chlapa vyrazil mrštně a zasáhl Kermana do obličeje. Pěkná rána a Kerman sel k zemi, stůl vzal s sebou. V té době už se Barclay sápal na mne, ale já měl napřaženo. Cukl jsem hlavou, abych se vyhnul jeho úderu, levačkou jsem ho trochu polechtal na prsou, aby se narovnal, a pak, jako když bouchne zátka od šampaňského, jsem mu zasadil pravačkou dardu, které kamarád Mills onedhy mrštně uhnul, jenomže Barclay se nemohl s Millssem měřit a chytil ji naplno. Protočily se mu panenky, zasvítilo bělmo a Barclay si ustlal jako podřátý. Až se pokoj zatřásl.

"Dobrá práce," liboval si Kerman a pomalu vstával. Něžně si osahával pravou tvář. "Že umí praštit. Myslíš, že bychom si mohli dát kapku whisky?"

"Nač troskařit," pravil jsem a nohou odstrčil silného Barclaye z cesty.

Kerman si ještě pořád hladil tvář a mířil k baru. Nalil dvě sklenice, první mi podal a druhou obrátil jedním douškem do sebe. Já jenom upil a sklenku postavil na stůl. Měl jsem o Barclaye strach. Nechoval se jako provinilý člověk a já měl tísnivý pocit, že když tvrdil, že neví, o čem mluvím, nelhal.

"Pokud si chceme odpustit taneček s policií, měli bychom s ním zacházet víc v rukavičkách," podotkl jsem.

Kerman se obšťastnil dalším panákem. S whisky na dosah byl na vrcholu blaha.

"V pohodě," řekl. "Stejně si začal. Zkusíme ho probudit, snad se rozpovídá." Vzal sifonovou láhev a chrstl Barclayovi do obličeje proud sodovky.

Barclay zabručel, převalil se, zakryl si obličej rukama, potom pomalu zvedl hlavu a zamžoural na nás.

"Jedem, poseroutko, nemůžeš se celou noc válet," povzbudil ho Kerman a postavil sifon. "Musíme probrat řůru věcí." Sundal ze zdi indiánskou palici a lehce s ní zatočil. "A ne vystrkuj zas rohy, nebo tě tímhle klepnu."

Barclay vstal, strhl si namočenou šálku a hodil ji na zem. Oči mu sršely jako rozbušky, ale beze slova se přesunul k pohovce, usadil se a ohmatával si bradu, kde mu narůstal ranec.

"Začneme tedy zase od začátku," pravil jsem a zapálil si cigaretu. "Kde se ve vaší skříní vzaly ty šaty?"

Po dlouhé odmlce Barclay zavrčel: "Říkám vám, že nemám tušení, o čem mluvíte."

Malér byl, že zas tak moc jsem mu nevěřil. "Dobrá," navázal jsem. "Vy tedy nemáte tušení, o čem mluvím. Já vám to povím. Před třemi dny nás Franklin Cerf najal, abychom sledovali jeho ženu. Je jedno proč. Měl své důvody, ale ty nemusíme rozmazávat. Sledováním paní Cerfově jsem pověřil Danu Lewisovou. Ohlásila mi, že jste měl s paní Cerfovou tajné rande. Mimochodem, Cerf se nic nedozvěděl. Včera kolem jedné v noci Daně někdo telefonoval a ona odešla z domova. Nedlouho potom ji našli v písku na East Beach s prostřelenou hlavou."

Její smrt nás zahnala do slepé uličky. Zaručujeme klientovi naprostou diskrétnost, a kdybychom chtěli přispět policii, museli bychom toto pravidlo porušit a paní Cerfovou shodit. Ublížilo by to naší praxi, a proto jsme se rozhodli, že se do vyšetřování pustíme sami.

Hledáme paní Cerfovou. Možná víte, možná nevíte, že zmizela. Počítali jsme, že jedním z míst, kde by se mohla zašít, je vaše hnízdečko, a proto jsem se k vám dnes dopoledne vypravil, abych se po ní poohlédl. Nikdo nebyl doma, takže jsem trochu proklepl dům. Paní Cerfovou jsem nenašel, ale zato jsem ve vaší skříní objevil oblečení Dany Lewisové. Nabízím vám příležitost, abyste mi vysvětlil, jak se tam ty šaty dostaly. Pokud vysvětlení nedostanu, musím předpokládat, že jste ji zabil vy, a podniknu patřičné kroky. Měl jste dokonalý motiv, proč se jí zbavit. Věděla, že máte s paní Cerfovou techtle mechtle. Nepatříte k mužům, kteří by se radovali, když se jim na paty pověsí rozružený manžel, a mohlo vás posednout pokušení umlčet ji. Už chápete, o čem mluvím?"

Chvilí ze mne nespouštěl pohled.

"Vy jste se zbláznil!" vybuhl nakonec. "V životě jsem tu holku neviděl, a navíc jsem včera v noci vůbec nebyl ve městě. Ted' jsem se vrátil."

Vyměnili jsme si s Kermanem pohled.

"Kde jste byl?"

"V Los Angeles. Odjel jsem vozem včera v pět odpoledne a dorazil domů zrovna teď. Jestli se chcete podívat, kabelu najdete ještě ve voze." Bohorovnost už se z něho odloupala a vztek vystřídala úzkost.

"Jak jste strávil noc?"

"S děvčetem."

Kerman si povytáhl manžetu a vylovil tužku.

"Jméno a adresu, bráško," vyzval Barclaye.

Barclay ho zpražil pohledem.

"To snad ne?"

"No, za zeptání jeden nic nedá," rozmrzele opáčil Kerman.

"Podívejte, Barclayi," vmísil jsem se do šarvátky. "Jednejte, jak libo, ale kdybyste nám řekl jméno a adresu, abychom si mohli vaši výpověď ověřit, byl byste za vodou. Pokud to vaši přítelkyni nebude vadit."

Barclay se trpce usmál.

"Sakra práce!" ulevil si. "Nebude. Kitty Hitchensová. Apartmá 4834, Astoria Court."

A bylo to. Původně jsem myslel, že pošlu Kermana údaje ověřit, ale teď jsem nepochyboval, že Barclay mluví pravdu. Vysypal adresu příliš rychle, než aby si ji cucal z prstu.

"Může ovšem tvrdit, že jste s ní byl, i když jste tam vůbec nebyl," nadhodil jsem, jen aby řeč nestála.

"Viděl mne portýr. Dal jsem si v baru skleničku a barman mě zná. Hoch ve výtahu si mne taky bude pamatovat. Jsem tam často. Všichni si budou pamatovat, že jsem odjel teprve dnes v půl čtvrté odpoledne."

"Je vážně takový kus?" ověřoval si se zájmem Kerman. Barclay po něm střelil pohledem.

"Jenomže pořád nemáme vysvětlení, jak se tyhle šaty dostaly k vám do skříně, co?" řekl jsem.

"Asi ne, ale já nevěřím, že tam byly. Podle mne jste je tam narařičili vy dva, jen abyste mě mohli vydírat."

"Nevadilo by vám, kdybychom šli nahoru a trochu se porozhlédli? Chybí ještě prádlo a střevíce. Když jsem tu byl prvně, nestihl jsem se po nich kouknout."

Sledoval mne a silnými prsty bubnoval do stolu. "Kde mám jistotu, že jste je někam nenastrčili, když jste se tu před chvílí motali?"

"Nikde. Musíte vsadit na důvěru. Pojdte, mrkneme se." Šli jsme nahoru. Nikdo z nás si od prohlídky moc nesliboval a Kerman našel střevíce jen čistou náhodou. Ležely zastrčené v koupelnové větrací skřínce pod kupou přikrývek.

"Za jedna," posmíval se Barclay. "Co dál?"

"Nekasal byste se tolik, kdybychom byli policie," odrazil jsem ho. "Teď vám doopravdy obrátíme kutloch vzhůru nohama."

A obrátili, jenomže Danino spodní prádlo jsme nenašli. V jedné z ložnic byly další dámské svršky, večerní šaty, něco pyžamek, punčochy. Barclay prohlásil, že všechno patří dívce, s níž kdysi chodil, ale teď už tu nějakou dobu nebyla. Kerman ho sledoval s nelíbeným úžasem.

Odpochovali jsme zpátky do salónu a já přidal botky k Danině sukni a sáčku. Než Barclay nalil pití, bylo chvíli ticho. Podal každému skleničku a šel se usadit na pohovku.

Přestože se snažil tvářit, že ho nic nerozházelo, neušlo mi, že nalezení Daniných střevíců s ním zamávalo, a stísněnost, kterou se snažil potlačit, mne ještě víc utvrdila v přesvědčení, že o Danině smrti nic neví.

"Co bude dál?" položil otázku, když do sebe obrátil půl sklenice.

"Myslím, že vy jste z maléru venku," odvětil jsem. "Zdá se, že šaty i boty vám sem někdo podstrčil."

"Přisahám, že ano," řekl vážně. "Ale nemám nejmenší představu, kdo tu boudu nastražil."

"Já si troufnu hádat. Proč ne vrah? Kdyby to, co jsme zrovna našli my, objevila policie, byl byste už za mřížemi."

"Asi máte pravdu."

"Jediný člověk, který nám může píchnout, je paní Cerfová. Musíme ji najít. Nemáte tušení, kde je?"

Zavrtěl hlavou.

"Naposledy jsem ji viděl včera v poledne. Obědvali jsme spolu," odpověděl.

"Jak jste se vůbec seznámili?"

"Na pláži. Byla sama a já se náhodou motal kolem. S Cerfem si moc neužije."

Studeně jsem si jej změřil.

"Jak dlouho se znáte?"

"Asi deset dní." Lišácky se ušklíbl. "Nemůžu za to, že po mně jdou jak vosy po medu, a ona jakbysmet."

"Nezavařila vám nějaký trapas?"

"Jak to myslíte - proč trapas?"

"Nezažil jste s ní nějakou scénu v obchodě? Nikdy jste nic nepohřesil?"

Byl poplašený daleko víc, než vypadal.

"Chcete říct, že patří k těm, co mají - nenechavé prsty?"

Přikývl jsem.

"Proto ji tedy Cerf dal hlídat! Myslel jsem si zrovna jako ona, že shání důkazy k rozvodu."

"Ještě jste nezodpověděl mou otázku."

"Ne, kdepak. Nic se mi neztratilo."

Prohrábl jsem si rukou vlasy.

"Věděla, že ji někdo sleduje? Svěřila se vám?"

"Jasně. Tvrdila, že ji stopuje nějaká dívka. Proto jsem ji nechal. Od rozvodových sporů dál."

"Takže jste ji pustil k vodě."

"Pište si."

"Máme důvod věřit, že ji někdo vydíral. Nikdy se vám o tom nezmínila?"

Čirý údiv v jeho tváři mluvil sám za sebe.

"Ne. To je pro mne novinka." Objal sklenku ukazováčkem, jako by jí nasadil prstýnek. "Po pravdě řečeno, když jsme se viděli naposledy, chtěla si ode mne vypůjčit peníze."

"Kolik?"

Posměšně se uchechtl.

"Až tam jsme se nedostali. Vdaným paničkám zásadně nepůjčuju"

"Zmínila se v hovoru někdy o Ralphu Bannisterovi?"

"Ne. Ten v tom taky jede?"

"Znáte ho?"

"Viděli jsme se. Šéfuje L'Etoile. Občas tam zapadnu."

Pořád jsme přešlapovali na místě.

"Paní Cerfová taky?"

Oči mu číhově zasvítily.

"Po tom vám je houbes."

Kerman ho klepl indiánskou palicí po paži.

"Klid, milánku," řekl varovně.

"Viděl jste někdy chlápka, který se jmenuje Caesar Mills?"

"Myslíte jejího řidiče? Jednou nebo dvakrát. Jak ten se zapletl do hry?"

"Myslel jsem, že funguje jako ochranka sídla."

"Možná. Občas ji někam zaveze. Nic o něm nevím."

"V jedné zásuvce jsme u vás našli fotku paní Cerfové. Jestli dobře rozumím, dala vám ji?"

"Sladký obrázek, co?" řekl a zasmál se. "Ovšemže jsem jej dostal."

"Nevíte, kdy byl pořízen?"

"Je to pár let. Vystupovala ve Frisku v nějakém zábavním kabaretu. Ještě než přesedlala na manekýnu. Kde je ta fotka? Sebral jste ji?"

"Jo, a nečekejte, že ji vrátím."

Smířeně hodil rameny.

"Měl bych brečet. Mám takových fotek plnou almaru. Ženské jsou v tomhle ohledu zvláštní. Jakmile se vám jednou předvedou svlečené..."

"Snad abychom popojeli," skočil jsem mu do řeči. Začínal mě unavovat. Z fešáků, kteří mění domácí krby v rozvaliny, se mi vždycky zvedá žaludek. Vstal jsem. "Kdybych měl dojem, že se potřebuju dozvědět něco dalšího, zastavím se."

"Nehodláte snad z těch bot dělat afěru?" zeptal se vyrovnaně, ale oči mu těkaly.

"Nejspíš ne. Myslete si, že máte kliku." Popadl jsem Daniny svršky i střevíce, kývl na Kermana a oba jsme zamířili k hlavnímu vchodu, otevřeli si a sestupovali po dřevěných schodech. Ani já, ani Kerman jsme se neotočili. Z lomenice na nás cukrovali holubi, ale ani ti nám nestáli za pohled. Přešli jsme travnatou pěšinu, bránou ven a po ulici k vozu.

"Jsem rád, žeš ho praštil," řekl zničehonic Kerman. "Tihle pacholci potřebují, aby je někdo mlátil hlava nehlava a často."

"Moc jsme si nepomohli, Jacku. Jedině že ho podle mne můžeme na seznamu podezřelých škrtnout. Jsme zase u Millse, ale jestli Mills k němu do baráku nastražil ty hadry, aby na Barclaye uvalil podezření, proč se tam dnes odpoledne vracel?" Vlezl jsem do auta a nastartoval. "Stejně musíme Barclayovo alibi prověřit. Nemůžeme si dovolit vzít jeho slovo za bernou minci. Zajedeš a hodíš slovo s tou paničkou. Zkus ověřit úplně všechno."

"Zajedu tam ještě v noci," souhlasil Kerman a zčistajasna ožil. "Kitty Hitchensová, vid'? Znal jsem jednu zrzku, taky to byla Kitty. Žila pod obojí. Říká se, že akrobati..." Zhluboka si vzdychl a pak nadšeně vyhrkl: "Človče! Když ta holčina Hitchensová podlehla takovému slejškovi, jako je Barclay, co asi bude říkat na mě?"

"Nejspíš zavolá poldy," odsekl jsem popuzeně. "Pro všechny svaté, pusť už ženské z hlavy, jo? Máme na hrbu práci a zatím nám jde od ruky, jako když se pes pase."

Odrasil jsem od chodníku a vypálil plnou rychlostí do středu města.

III.

Když jsem zastavil u vrátek, v okně mého bungalovu se svítilo. At už byl uvnitř kdo byl, nijak se svou přítomností netajil, takže jsem usoudil, že o zloděje nejde, ale přesto jsem se po schodech na verandu vyplížil jako myš a opatrně nakoukl dovnitř. Otevřenými dveřmi na mne dýchl závan jemného parfému.

V jedné ruce časopis a ve druhé do poloviny plnou sklenku jemné skotské, ležela na rezervním kanapi slečna Bolusová. Z červených plných rtů jí čouhala cigareta a mezi obočím jí naskočila tenká nakvašená vráska. Měla na sobě bílé taftové večerní šaty s hlubokým výstřihem, v živůtku bez ramínek dokonale vynikla zlatě opálená ramena a široká sukně sahala až k saténovým střevíčkům.

V rozpacích, že co vidím, není jen sen, jsem stál ve dveřích a nehnutě na ni hleděl. Zvedla oči, pustila časopis na zem a lehce, bez zájmu na mne kývla.

"Myslela jsem, že už jakživo nepřijdete," pravila nedůtklivě. "Čekám tu už hodiny."

"Vědět, že jste tady, byl bych sebou hodil," odpověděl jsem a vešel do pokoje. "Co se děje?"

"Radši si pospěšte. Vyrážíme."

"My dva? Kam?"

"Kam byste řekl? Objevila jsem packard."

"VL'Etoile?"

"Tam jste mě přece poslal, ne? Auto stálo mezi bouráky v zadní garáži."

"A vy jste na ně kápala - jen tak?" Podal jsem si láhev s whisky, nalil si a sedl na kraj otomanu. "Bez problémů?"

"Nesedejte mi na sukni, vy trdlo," okřikla mne. "Toseví, že jsem neměla problémy. Jenom jsem hodila slovo s jedním mechanikem." Po očku se na mne podívala. "Se mnou se chlapi dávají do řeči jedna dvě."

"Rád věřím. Nevyzradila jste nic?"

"Ne." Dopila do dna, sklenku postavila na podlahu a opřela se o polštáře. Byla jasně to nejsvůdnější stvoření, jaké jsem kdy viděl.

"Výborně," řekl jsem. "A teď mne chcete vzít s sebou?"

"Ano. Možná jsem viděla všechno, co je třeba, ale člověk nikdy neví. Měl byste se převlíci." Sedla si a spustila nohy

na zem. "Mluvil jste s Barclayem?"

"Mluvil, ale k ničemu to nevedlo. Na dobu, kdy se střílelo, má alibi. Jako poslední naděje mi zbývá Anita Cerfová."

"Dnes ji možná načapáte. Jděte se převlíknout."

Šel jsem a převlékl se. Když jsem si uvazoval kravatu, slečna Bolusová otevřela dveře do ložnice a opřela se o dvevní rám.

"Máte pistoli?" zeptala se.

Přes rameno jsem se na ni ohlédl a zavrtěl hlavou.

"Myslíte, že budu nějakou potřebovat?"

"Možná jo. V tom podniku se motalo pár ostrých hochů. Předpokládám, že tam jsou pořád. Záleží na tom, jestli máte v úmyslu koledovat si o malér nebo ne. Když jo, pak se bez bouchačky neobejdete."

"Nikdy se do malérů nehrnu. Navíc žádnou pistoli nemám. Co je to vůbec za podnik? Vždycky jsem slýchal, že jde o přepychový noční klub."

"Taky je, ale točí se tam vysoký hazard a každý člen se musí za svého hosta zaručit. Bannister je nemilosrdný. Na čmuchaly si drží pár svalovců. Jenom vás varuju. Nemusí se vám zdařit, co máte v úmyslu."

"Pokusit se můžu," pravil jsem a ulízl si kartáčem vlasy na spáncích. Přepočítal jsem si peníze, drobné nastrkal do kapes a došel k závěru, že jsem připraven. "Jdeme. Už jsem vám řekl, že jste k nakousnutí?"

"Na víc byste se nezmohl?" nadhodila a přidala pohled ze stínu řas.

"Třeba ano. Zatím jsem nic nezkusil." Popošel jsem blíž. "Mám to zkusit?"

Zvedla půvabná ramena a ucukla.

"Pokusy si schovejte na deštivé odpoledne."

Sledoval jsem, jak přechází přes pokoj ke dveřím na verandu.

Nepamatuji, kdy vypadal můj kutloch tak vznešeně. Zhasl jsem světla a po cestičce za ní vykročil k autu.

Když se usadila na vedlejším sedadle, sdělil jsem jí: "Dnes odpoledne byl u Barclaye Caesar Mills a šmejdil mu po baráku."

Vysunula bradu a naježila se.

"Caesar Mills mě nezajímá," odsekla chladně a lhostejně.

"Možná ne, ale já mám dojem, že o něm víte mnohem víc, než kolik jste mi pověděla. Co takhle vyznat se?"

Vytáhla z večerní kabelky tabatěrku, zapálila si a zatvzelenou bradu vystrčila k jezírku světla, které ve tmě vykusovaly reflektory.

"O Millsovi se nebavím," prohlásila důrazně. "Už jsem vám říkala - kašlu na něj."

"Měl jsem pocit, že si s ním chceme vyrovnat účty oba. Právě proto jsme přece spojili síly."

"Ne. Na vypořádání s Millsem nepotřebuju ani vás, ani nikoho jiného. S tím zakrslým parchantem si poradím, kdy si vzpomenu."

"Dobrá, dobrá, když tedy nevezmeme na přetřes Millse, pojďme se bavit o vás." Zabočil jsem na Orchid Boulevard a šlápl na plyn. "Co se schovává za tím nezbadatelným pohledem?"

Netrpělivě sebou trhla, zabořila se hlouběji do sedadla a mlčela.

"Nemusíte se hned urážet," řekl jsem a hodil pohledem na stínový obrys trucovité brady. "Vyprávějte. Hořím zvědavostí. Objevíte se, jako kdybyste spadla z nebe, lepíte se na mne, jako byste mě znala od narození, a mícháte se do něčeho, co vám podle vás může být ukradené. Co za vším je? Kdo vlastně jste?"

"Žádné čáry," odtušila. "Nejsem nikdo. Okouzlující na mně je leda slupka. Zbytek je sajrajt rovnou z popelnice. Měla jsem těžké dětství, jak se říká, jenomže když já říkám těžké, pište si, že těžké bylo. Táta předváděl před vlezem do divadla komedie v New Yorku siláka. Vydělal asi deset dolarů týdně. Když jsem byla dost velká, abych mohla vypadnout ze školy, a vypadla jsem ve dvanácti, obcházela jsem s kloboukem a vybírala a věřte, že řádka čumilů byla dokonalým prostředím, aby vás někdo štipnul do stehna nebo vám přitom, když vám házel desetník, objel prackou tělo. Mám se vypařit s pojišťovákem, když mi byly tři. Nic jí nezazlívám. Určitě nebyla velká sranda vzít si takového moulu, jako byl táta. Byl ale hodný a nikdy jsem nedovolila, aby se o něj jen slovem otřel někdo jiný než já. Urval se k smrti, jen aby mě uživil. Vítepek byl, že bych nás oba byla uživila sama a nic by mi to nedělalo, jenomže to on neunesl. Možná si myslel, že modřiny na stehně mi vyťukal nějaký datel. Možná si jich vůbec nevšiml."

"Zapalte mi cigaretu," požádal jsem. "Nevím jistě, jestli chci slyšet konec."

Opět se zasmála.

"Nikdo nechce, ale co jste si nadrobil, to si snězte. Když mi bylo patnáct, táta umřel. Od té doby jsem se protloukala sama. Neříkám, že to byl zrovna zázrak nebo moc velká zábava, ale přežila jsem." Zapálila cigaretu a strčila mi ji mezi rty. "A řeknu vám ještě něco. Jestli nechcete, abych vás měla plné zuby, nikdy mi nenabízejte peníze, protože já bych si peníze vzala a chlapi, kteří mi platí, mi lezou krkem."

"Proč tedy peníze přijímáte?"

"V tomhle jsem pověřivá. Ve chvíli, kdy odmítnu desetník, myslím si, že přijdu o dolar."

"Jak vidět, jsem na vás moc švorc," podotkl jsem a zamračil se do tmy. Několik kilometrů před námi jsem na vrcholku uviděl světla Fairview. Přidal jsem. "Jestli se chystáte něco ze mne vyrazit, kotě, vsadila jste na špatného koně."

"Nechovejte se jako trouba," řekla jedovatě. "Nic od vás nečekám, když potřebuju peníze, vždycky si pár babek seženu. Hraju poker a jeden večer v L'Etoile mi na obživu stačí. Přijdu si na víc než ten chudák moula můj táta. A ještě něco: nikdy se mnou nehrajte karty. I kdyby na sůl nebylo, musím švindlovat, a oholila bych vás do poslední bankocetle."

"Předestřela jste mi opravdu parádní obrázek. Jaký má smysl?"

"Povídal jste, že byste rád věděl, co se schovává za mým nezbadatelným pohledem. Tak vám to povídám."

"To tedy ano."

Pohlédla na mne. Světlo z palubní desky jí ozářilo spodní část obličeje. V mdlém světle jí rudě zaskvítily rty.

"Něco vám navrhnu," řekla nečekaně. "Co kdybyste mi v tom vašem kutlochu přepustil postel?"

"Co má zas tohle znamenat?"

"Navrhuji vám, že bychom spolu žili. Činže, kterou teď platím za dvoupokojový byt, nad nímž by i prase ohrnulo rypák, mi leze krkem."

"Mám jen jednu postel," zdůraznil jsem.

"Ale neupejpejte se tolik. To přece nevadí," odpověděla se smíchem. "Nebo o mne vážně nestojíte?"

"Možná ano, možná ne. Jenomže jsem si zvykl žít po svém a tak se mi to líbí. Nemyslím nic osobně."

"To je mi novinka!" zvolala. A od chvíle, kdy jsme se poznali, se poprvé zasmála vesele. "Má chyba. Pořád se snažím ušetřit peníze. Šlápla jsem vedle, pusťte to z hlavy."

"To se ví, že pustím," opáčil jsem. "Začínám přemítat, jestli jste opravdu tak pevná v kramflecích, jak se tváříte."

"Zkuste a uvidíte," řekla.

Vzal jsem ji za slovo a šlápl na brzdu, čímž se naše auto zastavilo u travnatého pásu. Otočil jsem se na sedadle a zabodl do ní oči.

"Tak fajn," pronesl jsem. "Poslední dáma, kterou jsem nevyslyšel, mě chodila v noci strašit. Postarám se, abyste mne vy ve snech nestrašila."

Vzal jsem ji kolem krku a přitáhl k sobě. Nevzpírala se a oči jí pobaveně zaskvítily.

"Bydlet se mnou ne," řekla něžně, "ale zastavit auták neváháte."

"Teď nebudeme nic rozebírat," odtušil jsem a začal jí zvednutou tvář zasypávat polibky. Byla to líbezná tvářička, a když jsem se dostal ke rtům, maličko vzdychla a zvláčněla mi v objetí. Chvilí jsme tak zůstali. Když jsem ji líbal, jako by se ručičky na hodinách zastavily. Čas přestal existovat.

Kouzlo se prolomilo teprve ve chvíli, kdy kolem nás prosvítl a div nás ne vy strčil ze silnice vůz, troubící jak na lesy. Narovnal jsem se, oťel si ústa kapesníkem a jemně otočil klíčkem.

"Připomeňte mi, že se mám v deštivém odpoledni přihlásit," pravil jsem a vyrazil směrem k Fairview.

IV.

Noční klub L'Etoile stál na vlastním pozemku. Až ke vchodu, střeženému řadou mřížových vrat a párem neurvalých hrdlořezů, kteří nás ve chvíli, kdy se slečna Bolusová ukázala v okénku, pustili dál, se dalo přijet autem. Podle toho, jak oba bouchači slečnu Bolusovou pozdravili, bylo vidět, že jsou staří kamarádi. Já jim nestál ani za pohled.

Dům, k němuž jsme dojeli, byla třípodlažní, jednolitá budova, utopená v záplavě světla. Na střeše jako maják svítily elektrické žárovky ve tvaru hvězdy. Nad portálem se klenula obvyklá zeleno-bílá markýza a schody byly potažené obvyklým rudým kobercem. Sluha, který otevřel dvířka u auta, měl na sobě uniformu, z níž by nebožtík maršál Goring zezelenal závistí. Dívka ze šatny v sukénce, která nestačila na zabalení dvou kotlet, a živůtku, který se měl rovnou studem červenat, mi odebrala klobouk, podala lísteček a poctila mne úsměvem.

Slečna Bolusová prohlásila, že jde na "Dámy", počkám na ni? Neměl jsem čas říci ani ano, ani ne, a už projela dveřmi označenými Mesdames a nechala mě jako kůl v plotě v atmosféře tak bujně, že jsem se div nezalkl. Dlouho jsem tam netrčel.

Zástupem, který se řinul otevřeným vchodem v neutuchajícím proudu, si ke mně razil cestu hubený chlápek s obličejem jako kolčava a očima jako trnky. Podle toho, jak do mne zapíchl pohled hned ve chvíli, kdy mne spatřil, jsem si mohl spočítat, že míří ke mně. Jakmile se zastavil kousek přede mnou, hned podle střihu smokingu, který měl na sobě, mi došlo, že je něco jako vyhazovač. Nemýlil jsem se.

"Hledáte někoho?" zeptal se hlasem, na kterém byste mohli strouhat ořechy.

"Ne," odpověděl jsem. "Měl bych?"

Bledým jazykem si olízl rty, pomalu mne přejel očima od hlavy k patě a nasadil druhý pokus: "Čekáte na někoho?"

"Počkejte si," řekl jsem a ukázal palcem směrem k "Dámám". "Hned tu bude - jak doufám."

Oddychl si, ale jen napůl.

"Musím mít jasno," vysvětlil poněkud útočným tónem. "Nedovolujeme hostům, aby se tu procházeli jen tak bez doprovodu. Přístup mají jen členové, pane, a jejich přátelé. Ráda by se sem nacpala fůra chlápků, kteří tu nemají co pohledávat. Zdálo se mi, že vás nepoznávám."

"Já se taky pokaždé nepoznám, zvlášť časně po ránu," uklidnil jsem ho.

Poškrábal se na bradě a ještě jednou si mne prohlédl. Bylo mi jasné, že si se mnou tak docela neví rady.

"Jakže se ta dáma jmenuje?" zeptal se. "Jenom pro pořádek."

"Slečna Bolusová."

V tu chvíli jako když kousne do nezralé kdoule.

"Jo ta," pronesl zase tím rašplavým tónem. "To jste si vybral pravou společnost." O sarkasmu v jeho hlase nebylo pochyb. Zařadil trojku a odrazoval k dalšímu chlápkovi, který právě odevzdal klobouk a bezmocně se rozhlížel.

Z místnosti pro dámy vypadla slečna Bolusová a přidala se ke mně.

"Kdo je ten chlapík s ksichtem jako kolčava?" zeptal jsem se a palcem píchl patřičným směrem.

"Gates," sdělila mi. "Jeden z Bannisterových ostrých hochů. Když ho necháte na pokoji, neublíží."

"Nezdá se, že by vám dvakrát fandil. Když jsem mu řekl, že jsem tu s vámi, vypadal, jako když spolkně včelu."

"Vážně? Připomeňte mi, abych nad ním ve volné chvíli zaplakala," řekla slečna Bolusová nevzrušeně. "Na Gatese se vykašlete. Co my teď?"

"Pojďte si dát panáka," navrhl jsem. "Potřebuju trochu obalit nervy."

Vedla mne přes halu do široké chodby až k dvojitém dveřím, nad nimiž viselo světelné označení Jídelna, do velké

místnosti vybavené řadou křesílek hlubokých jako štoudve, s kobercem, po němž jste šlapali jako po pažitu, a s barem ve tvaru podkovy, za nímž ve sněhobílých sáčkách, zručně a bleskově, radost pohledět, pracovali čtyři barmani.

Dali jsme si několik skleniček. Panáky nebyly o nic zhoubnější než pití jinde ve městě, zato parádně dražší. Po třetí skleničce whisky jsem pravil, že by se slečna Bolusová podle mne měla raději sebrat a jít si zahrát poker.

"A k čemu se chystáte vy?" zeptala se a kývla na barmana, aby zařídil další rundu.

"Kapánek se porozhlédnu," odpověděl jsem, "jenom mi trochu popište, co v tomhle baráku kde je. Máte tušení, kde by se mohla zašívát Anita?"

"S největší pravděpodobností v horním patře. Bannister tam má byt a myslím si, že v patře jsou i další pokoje. Jestli tu někde je, pak tam."

"Takže tam budu i já."

Pokrčila rameny.

"Tak daleko se nedostanete. Povídala jsem vám, že v průšvihu jste raz dva, ale číňte, jak libo."

"Jestli je ta dáma tady, musím ji najít. Když mne někdo zastaví, vždycky můžu předstírat, že jsem zabloudil."

Barman před nás postavil dvě další whisky a já dal sbohem dalšímu obnosu.

"Zkuste to," řekla s nulovým nadšením. "Daleko se nedostanete, takže o nic nejde. Ale nezkoušejte nějaké střelené nápady. Na Bannistera už to jeden nebo dva chytří hoši zkoušeli a schytali příšernou nakládačku."

"Ze všeho nejvíc na vás miluju, jak dokážete člověka povzbudit a přát mu štěstí," poznamenal jsem mrzutě. "Dopijte a zmizte. Kdybych se dostal do maléru, do něčeho se nepleťte, poradím si sám. Nevolejte policajty. Brandon se jen třese na příležitost, aby mě dostal."

"Nezavolám," pravila. Vyprázdnila sklenku a sklouzla ze stoličky. "Vy strkáte krk do oprátky a je to váš krk. Jdu do prvního patra. Až tam můžeme jít spolu."

Poslední dávka whisky ze mne udělala mistra světa. Oznámil jsem to slečně Bolusové.

"Jen počkejte, až vystřízlivíte," prohlásila necitelně.

Vyšli jsme z baru a chodbou zamířili ke schodišti.

U paty schodiště stál malý poez, který vypadal, jako by se ve smokingu vyspal, ruce vražené do kapes a znužený výraz v obličeji. Vypadal jako někdejší boxer a kůži na lících kostech měl samou jizvu. Přejel pohledem slečnu Bolusovou a krátce přikývl, ale vyrazil rukou a mne popadl za paži.

"Kam jde tenhle?" zabručel hrdelním hlasem.

"Se mnou," řekla slečna Bolusová. "Nepřetrhni se, Bannister ti prémii nedá."

Odtáhl ruku, zavrčel a máchl, abychom šli. Vystoupili jsme po schodech, a když jsme byli z doslechu, zeptal jsem se: "Další člen Bannisterova manšaftu?"

"Ano, Shannon. Dřív zápasil, ale nikdy se moc nevyznamenal. Kdybych si měla vybrat, jestli se pustit do křížku s Gatesem nebo s ním, vybrala bych si jeho. Gates nosí zbraň."

"Myslím, že než mě vyděláte natolik, abych se do toho, co chci udělat, vůbec nepustil, měli bychom si říct ahoj. Hned jsem zpátky."

"Na to vsadím pás cudnosti," řekla.

Stáli jsme teď v dlouhé chodbě, odkud se na druhém konci zvedal další díl schodů. Hned vedle byl vchod do místnosti, kde se hrálo, a podle toho, jaký se tu motal dav, hazard se vesele točil.

"Dál na chodbě je taky bar," sdělila mi. "Hned za ním další schodiště. Zas moc velký průšvih si nespíkejte." Tím o mne ztratila zájem, vstoupila do herny a dav ji schlamstl.

Kráčel jsem po chodbě jako maník, který si chce užít, ale nijak nepospíchá pustit se do zábavy. Tak jak slečna Bolusová říkala, hned vedle schodiště byl bar, o hodně menší než ten v přízemí. Nahlédl jsem dovnitř. Bylo tam pěkně narváno, ale nikdo si mne nevšiml. Hodil jsem pohledem přes rameno. Blížila se ke mně blondýna a s ní si cestu šněroval mohutný, vysoký chlap. Blondýna s tupým pohledem kormidlovala siláka k baru. Nevěnovali mi ani za mák pozornosti. Když se snažili vecpat do davu, skočil jsem ke schodům. Bral jsem je po třech, jako tichošlápek. Až nahoru jsem se dostal, aniž na mne někdo zařval Hej! anebo mě střelil do zad.

Ocitl jsem se opět v dlouhé chodbě, tentokrát s celou řadou dveří, z nichž se nedalo vyčíst, co se za nimi tají.

Rozhlížel jsem se a snažil se srovnat v hlavě, co by měl být můj nejlepší a nejbezpečnější počín, když se asi tři metry přede mnou jedny dveře otevřely a na chodbu vyšla plavovláska v bílé hedvábné blůze a cihlově červených kalhotách.

Anita Cerfová.

Kapitola pátá

I.

Asi půl vteřiny na mne tupě zírala, pak jí v očích zasvitlo poznání a nadechla se zprudka, jak popadáte dech, když se vám u nohou postele zjeví duch. Duchapřítomnost však neztratila. Rychle dvěma kroky couvla a pokusila se zabouchnout mi dveře před nosem, ale já nastavil nohu, dveře zadržel a ramenem je rozrazil. Jakmile jsem vstoupil do pokoje, klopýtavě ustoupila, otočila se na podpatku a vyrazila ke dveřím na druhé straně pokoje. Chytil jsem ji dřív, než se k nim dostala, popadl jsem ji za zápěstí a otočil k sobě.

"Klid," pravil jsem. "Chci s vámi jen mluvit."

Vytrhla se mi a ustoupila. ňadra se jí pod bílým hedvábím blůzky vzdouvala, oči jiskřily a v obličeji byla bleďá jako zašlá slonovina. Měla opravdu daleko do svůdné víly, která se ze mne minulý večer tak úporně snažila něco vytáhnout. Vypadala teď starší a zarputilejší a trochu jako oběť povolání - bývalá šlapka, která kolem sebe kopala a kterou okopávali, kterou znavilo nahánět chlapy, a protože už je nenahání, ztratila i svěžest a půvab, jež jsou pro její typ krásy tak důležité; a navíc byla vyděšená. V široce rozevřených šedých očích jí seděl strach.

"Vypadněte," řekla skoro šeptem. Pokoj, kde jsme stáli, byla ložnice - útulný pokoj, žádná taková místnost, jakou

byste čekali v horním patře nočního klubu. Koberec byl vysoký a nohy se v něm krásně bořily. Postel vypadala pohodlně. Závěsy ladily s kobercem a koberec ladil s pozlacenými stěnami. Toaletka přetékala lahvičkami a pudry a voňavkami a rozprašovači. O klidné, úměrné osvětlení pokoje se staralo několik lampiček s připálenými stínidly. Každé děvče - dokonce i manželka milionáře - by si v tomhle pokoji mohlo připadat šťastně, avšak Anita Cerfová šťastně nevyhlížela. Vypadala jako oběť železničního neštěstí, která se zrovna vysoukala z roztržkaného vagónu.

"Všude jsem vás hledal," sdělil jsem jí. "Mám k vám pár otázek, paní Cerfová."

"Vypadněte!" Napřáhla ke dveřím ukazováček a ten se jí třásl jako prst staré, páralytické báby. "Nebudu na vaše otázky odpovídat! Nebudu vás poslouchat!"

"A co váš náhrdelník? Vy ho nechcete?"

Škobrtla, jako bych ji udeřil, a ruka jí vylétla k ústům.

"Nevím, o čem mluvíte."

"Ale víte, řeč je o náhrdelníku, který jste dala Daně Lewisové. Pročpak?"

Vyrazila přes pokoj a prudce vytáhla zásuvku u toaletky.

Viděl jsem dostatek filmů, aby mi došlo, po čem jde, a ve chvíli, kdy vytáhla ze zásuvky automatickou pětadvacítku, jsem stál vedle ní. Chňapl jsem ji za ruku, cítil jsem, jak se prsty snaží uvolnit pojistku, a přitlačil jsem, div jsem jí o zbraň nerozmáchl prsty.

"Pusťte ji!" řekl jsem. "Přestaňte se chovat jako blázen!" Vrazila mi loktem do prsou a strčila do mne, až jsem se zapotácel. Podařilo se mi ji chytit kolem pasu a přidržet. Jako bych držel divokou kočku, zoufalá strachy se rvala. Mohl jsem ji jenom držet. Prali jsme se a potáceli po celé místnosti.

"Přestaňte, nebo vás praštím!" vyjel jsem, když se pokoušela strefit se mi do brady.

Rukou zařátou v pěst mi jako kladivem mlátila do obličeje a podpatky mne bušila do holeně. Kroutila se a cítil jsem, jak se jí v celém těle napínají svaly. Když se mne znovu pokusila uhodit, zkroutil jsem jí paži, násilím ji otočil k sobě zády a ruku jí vytáhl až k lopatkám. Lapla po dechu a předklonila se. Trochu jsem přidal, uvolnila prsty a zbraň pustila. Pistole spadla na koberec a já ji zakopl pod postel.

"Zlomíte mi ruku," sténala a padla na kolena.

Pustil jsem jí zápěstí, vzal ji za lokty, zvedl a srovnal. Pak jsem couvl.

"Je mi líto, paní Cerfová," pronesl jsem s plným vědomím, že opravdové lítosti by se nedohledal. "Přestaňte se prát a zkusme si promluvit. Proč jste dala Daně Lewisové váš náhrdelník?"

"Nic jsem jí nedala," prohlásila a s vyčítavým pohledem si mnula zápěstí. "Málem jste mi zlomil ruku."

"Byla jste u ní v bytě. Tam jste přišla s náhrdelníkem na krku. Odcházela jste bez něj. Našel se v pokoji. Dala jste jí jej? Proč?"

"Říkám vám, že nedala!"

"Viděli vás," pravil jsem. "Můžete to vyklopit mně nebo policii. Jak si přejete - ale vemte rozum do hrsti."

Vzala rozum do hrsti tím, že se vrhla k posteli. Padla na všechny čtyři a začala divoce sátrat po pistoli; naštěstí na ni nedosáhla.

Přešel jsem k ní a znovu ji zvedl. Opět se pustila do rvačky, ale už jsem jí měl plné zuby a hodil jsem ji na postel natolik zprudka, abych z ní vyrazil dech. Zůstala ležet naznak, prsa vypnutá, paže na zelené přikrývce doširoka rozhozené.

"Proč jste jí jej dala?" opakoval jsem a shlížel na ni.

"Nedala!" Lapla po dechu. "Náhrdelník ukradli! Nedala jsem jí ho."

"Proč jste si chytla taxík a hned nato, co jste od ní odešla, jste jela na East Beach?"

Snažila se sebrat, obličej měla napjatý strachem.

"Nevím, o čem mluvíte. Nejela jsem na East Beach."

"Byla jste tam, když ji zastřelili. Kdo ji zastřelil?"

"Já ne, nikdy jsem tam nebyla. Vypadněte! Nebudu vás poslouchat, vypadněte!"

Zvláštní bylo, že celou dobu tlumila hlas, jako by se bála, aby ji nikdo neslyšel. A její děs mi dělal starosti. Nebála se mne, bála se toho, co třeba řeknu. Vždycky když jsem se chystal promluvit, viděl jsem, že ztuhla, jako ztuhne každý člověk, když mu zubař vrtačkou zabrousí do blízkosti nervu.

"Vy tedy nic nevíte?" řekl jsem. "Proč se tedy schováváte, proč nejste doma? Ví Cerf, že jste tady? No tak, je čas, abyste kápala božskou!"

Napůl ležela, napůl seděla na posteli a odtahovala se ode mne. Così nakousla, ale slova jí na rtech zničehonic odumřela a Anita ztuhla, oči se jí rozšířily jako dva talíře a do obličeje se vkradl odevzdaný výraz strachu, na nějž nebyl hezký pohled.

Neslyšel jsem, jak se dveře otevřely - dveře na druhém konci místnosti. Neslyšel jsem nikoho vejít. Avšak ve velkém skříňovém zrcadle jsem zachytil odraz nějakého pohybu a pomalu jsem se otočil.

S rukou na klíce stál ve dveřích Ralph Bannister: muž střední postavy, rozložitý, se širokými rameny, ve skvěle padnoucím smokingu. Nad vysokým čelem měl hustou, prošeďivělou kštici, přísně ulízanou dozadu. Měl hluboce posazená očka a pod nimi baňaté, tmavé váčky, které mu dodávaly výraz trvalé únavy; jako když je na štíru se spánkem. Rty měl bledé a úzké, bezbarvou plet'. V centru města jsem ho už několikrát viděl, ale nikdy jsem s ním nemluvil a pochybuji, že on si mne vůbec kdy všiml. Nepatřil k lidem, kteří si někoho všímají, a člověk si zas neuměl představit, že jemu patří tak veselý podnik pro noční flamendry jako L'Etoile. Vypadal spíš jako úspěšný obhájce kriminálníků či možná specialista na pokoutní léčení utajovaných nemocí.

Koutkem oka jsem viděl, jak Anita pomalu otáčí hlavu, až měla Bannistera v zorném poli, a viděl jsem, jak začala pěsti, až jí zbělely klouby.

Nevšímal si jí. Malýma, bez výraznýma očima se zabodl do mne a z jeho klidu se začínala klubat drsná atmosféra hrozby.

"Co víte o náhrdelníku?" zeptal se. Mluvil pokorným a tichým hlasem jako farář, který se omlouvá, že vás posadil do špatné lavice.

"Do toho byste se neměl míchat," namítl jsem. "Pokud vás nezajímá vražda."

"Kde je ten náhrdelník?"

"Pod zámek a na tři západy. Svěřila se vám, že je namočená do vraždy? Tím, že ji tu necháváte, stáváte se spolupachatelem, ale takové drobnosti vás možná z míry nevyvedou."

Stočil nevzrušene oči k Anitě.

"Tohle je muž, o němž jsi mi povídala?"

Plná hrůzy přikývla. Žíly na krku jí vystoupily jako zauzlované šňůry.

Otočil se ke mně: "Jak jste se sem dostal?"

Snažil jsem se nevztáhnout do průsvihu Gail Bolusovou, a proto jsem řekl: "Přišel jsem - jsem tady."

Tmavá očka si mne zkoumavě prohlédla, potom uhnula. Ústa měl pevně stažená, když popošel do pokoje. Dával si pozor, aby neudělal rychlejší krok, přesně jako člověk, který je chabrus na srdce. Zmáčkl zvonek na zdi a pak zaujal postavení uprostřed pokoje.

Myslel jsem na pětadvacítku pod postelí. Potřeboval jsem ji jako sůl, ale dokud nepadnu na všechny čtyři a nenasoukám se někam pod postel, nedostanu se k ní. Přemítal jsem, jestli by Bannister, i při tom, jak se bojí pohnout, zůstal jen tak stát, jakmile by uviděl, že se hrabu pod postel. S politováním jsem došel k závěru, že si počkám a uvidím, co se stane dál. Nemusel jsem čekat dlouho. Dveře se rozletěly a dovnitř vrazil Gates. Jen na mne mrkl, už měl v ruce pistoli.

Bannister se zeptal: "Jak se sem dostal?"

Gates vešel dál. Z hubeného, kostnatého obličeje sálala zuřivost.

"Přivedla ho Gail Bolusová." Hlas se mu vzteky třásl.

Z chodby k nám dolehlo dusání a ve dveřích se objevil Shannon. Přelétl očima z Bannistera na mne a zase na Bannistera. Úplně jsem viděl, jak se mu pod pomačkaným smokíngem bachraté svaly na ramenou mění v uzly.

"Sežeň Gail Bolusovou," nařídil Bannister.

Shannon vyrazil a křusal po chodbě jako chlap na chůdách.

Bannister mávl rukou na Anitu.

"Běž vedle."

Zvedla se z postele.

"Nevím, o čem mluvím," prohlásila chladně a napjatě. "Lže, snaží se mi zavařit."

Bannister se na ni podíval pohledem, jakým byste nejspíš poctili chciplou kočku ve škarpě.

"Běž vedle," opakoval hlasem faráře.

Šla.

Když za ní zaklaply dveře, oslovil Bannister Gatese: "Říkal jsem, že sem nahoru nikdo nesmí. Ještě jednou takhle uklouzneš, a máš padáka. Ty i Shannon."

Gates mlčel, na Bannistera se ani nepodíval. Oči jako trnky zabodával do mne a vypadal, že má chuť mne sežrat.

"Proč nezapnete myslivnu a nepřestanete se do toho plést?" řekl jsem Bannisterovi. "Přihrajte mi paní Cerfovou a můžete si pískat."

Provrtal mne pohledem a sedl si do jediného křesla, které tu bylo. Každým pohybem připomínal stařešinu, zvyklého vládnout pevnou rukou, teď velmi unaveného.

"Nebude to tak snadné," odtušil.

Z chodby k nám dolehl platfusácký Shannonův krok. Dveře se otevřely a vešla slečna Bolusová. Shannon hned za ní zavřel dveře a opřel se o ně.

Slečna Bolusová se tvářila klidně a lhostejně. Šikmýma očima přehlédla scénu. Z Gatese a jeho pistole přejela ke mně, pak k Bannisterovi a znovu ke mně.

"Ahoj," řekla vesele. "Jak jste se sem dostal? A co znamená ta pistole?"

Bannister na mne ukázal dlouhým bílým prstem.

"Přivedla jste ho?" zeptal se.

"Ano," připustila a povytáhla obočí. "Nestojíte snad o zákazníky?"

"Ani o něj, ani o vás. Dávno jsem tušil, že s vámi budou leda potíže."

"Paráda!" zasmála se. "Moc mě těší, že jsem neklamala. Přestaňte se ale chovat jako Adolphe Menjou a řekněte tomu vašemu chlápku, co se vydává za ranaře, aby zastrčil bouchačku." Podívala se na mne. "Pojďte, vypadneme odsud, nemůžou nás zastavit."

Byl to hezký, statečný proslov, ale moc důvěry do mne nenalil. Až do této chvíle jsem se ani o milimetr nehnul. Lačný pohled šelmy v Gatesových očích se mi nelíbil. Měl jsem pocit, že jakmile mu dám nejmenší příležitost, našije do mne olovo.

"Jestli se pohne, střílej," řekl Bannister Gatesovi a Shannonovi dal znamení: jen cukl zápěstím.

Shannon se obrátil k slečně Bolusové a popleskal ji po nahých ramenou. Když sebou trhla a zlostně se otočila, vsadil jí jednu pod bradu. Byl to úder, jaký by ustlal Joeu Louisovi. Slečna Bolusová přeplachtila pokojem, jako by ji nabral poryv při výbuchu bomby. Zarazila se o toaletku. Bezvládnou rukou zemetla lahvičky a pudry a všechno sklo se na podlaze s třeskotem rozbilo. Toaletka se zakymácela, pak se překotila a slečna Bolusová zůstala ležet mezi střepy. Z řezné rány na obočí jí vytékal pramínek krve. Ležela bez hnutí, oči přivřené, bez hlesu.

Všechno se zběhlo ve vteřině. Gates, který nezaznamenal Bannisterův pokyn, se vyděsil a oči mu létaly střídavě na slečnu Bolusovou a na mne.

Skočil jsem po něm a praštil ho pravačkou do zápěstí. Zbraň mu vypadla a sklouzla po koberci Bannisterovi k nohám.

Gates překvapeně zaklel, chytil se za zápěstí a vyrazil jako beran. Napálil jsem mu jednu do ciferníku a poslal ho vývrtkou na druhý konec místnosti, ale to už se ke mně blížil Shannon. Nasadil mi levačku na solar. Jako když mě přirazí nárazník od lokomotivy. Skrčil jsem se právě včas, aby mi úder zprava jen prosvítl kolem hlavy, a párkrát jsem Shannonovi zabubnoval do břicha, které se podobalo spíš pytlí cementu. Shannon zamručel a couvl. Když se na mne klopýtavě řítíl Gates, uhnul jsem. Bacil jsem ho do nosu a nasadil mu jednu na bránicí. Padl na všechny čtyři. Jenomže to už se do rvačky zapojil Shannon a já se otočil o vteřinu později. Před levačkou jsem se stačil skrčit, ale na pravý hák vedený zespodu jsem mu naběhl. Před očima mi zatančily hvězdičky a padal jsem do bezedné jámy.

II.

Na stropě s velkými mokvavými skvrnami svítila jediná holá žárovka. Tvrdé, ostré světlo vyřezávalo na cihlové zdi proti mně černé stíny - stíny dvou mužů, kteří na obrácené bedně mastili karty.

Zavřel jsem oči, aby mne přestalo bodat světlo, a snažil se vzpomenout, co se stalo. Kousek po kousku se mi celá scéna vybavovala. Říkal jsem si, kde asi skončila slečna Bolusová. Hlavou jsem nehnul, ale oči jsem otevřel a obhlédl místnost. Pokud jsem mohl posoudit, byla jak ratejna - zřejmě sklep plný přepravních beden. Nikde okno a podle vlhkých a zapocených stěn jsem soudil, že jsme pod zemí. Soustředil jsem se zas na dva stíny na protější zdi: Shannon a Gates. Kol stěny se vinul kouř z jejich cigaret. Gates míchal karty, pak začal rozdávat a lízal z balíčku takovým tempem, že stín jeho ruky i karet padajících na přepravku létal po zdi, jako když stříkají kaňky.

Ležel jsem na drátěnce rozvrzané železné postele. Neobtěžovali se mne přivázat a účinek Shannonovy petardy začínal odeznívat. Nechtěl jsem je však varovat, že přicházím k sobě a mám chuť začít si s nimi znovu, a proto jsem ležel bez hnutí. Hlavou mi táhl Gates a jeho bouchačka. Nebude, než toto riziko podstoupit. Věřil jsem, že kdyby se mi podařilo vyšachovat Shannona, s Gatesem si poradím, ale Shannon byl zádrhel. Musel bych praštit tak, abych ho odrovnal. Vzorek jizev, který měl vyšitý na obličej, jasně dosvědčoval, že Shannon v minulosti hezkých pár koupil, a já si nenamlouval, že bych se na něm podepsal lip.

Jako by mi četl myšlenky, Gates najednou promluvil: "Je na čase, aby se ten pacholek probral. Šéf s ním chce hodit slovo."

"Koho uspím, ten zůstane v limbu," zavrčel spokojeně Shannon. "Co je?" Potouchle se ušklíbl. "Myslel jsem, že tě baví prohrávat."

Pomalu jsem otočil hlavu. Seděli necelé tři metry od hlav postele. Nepočítal jsem, že jsou tak blízko - stíny klamou. Gates si všiml, že jsem se pohnul. Když jsem se opíral o pružnou výztuž drátěnky, abych se odpružil, vyletěl a namířil na mne pistoli.

"Žádné podrazy," zaskřehotal. "Nebo si mě nepřej."

Změřil jsem si napřed jeho a potom Shannona, který odložil karty a protahoval si uzlovaté svaly v ramenou.

"Radši dej vědět šéfovi," řekl Gates a nespouštěl mě z očí. "Já na něj dohlídnu."

Shannon vstal, zaškaredil se na mne a po betonové podlaze oddusál ke dveřím na druhé straně sklepení.

"Co je s Gail Bolusovou?" zeptal jsem se a opatrně si osahal bouli na bradě.

"O tu neměj péči," opáčil Gates. "Starej se spíš o sebe."

Usoudil jsem, že by nebylo zdrávo po něm skočit. Pustý pohled v očích mi napovídal, že když bude muset, vypálí, a podle toho, jak držel pistoli, by se určitě nemínil.

"Přesto se o ni bojím," pravil jsem. "Jsem už taková nátura. Kde je?"

"Za vodou," odpověděl a rty se mu zvlhnily sotva znatelným úsměvem. "Hod' zpátečku, a jestli nechceš, abych ti tímhle krámem rozbil hubu, nevzrušuj se."

Mrkl jsem na hodinky. Chybělo dvacet minut do jedenácté. Jinými slovy jsem v klubu něco málo přes hodinu a půl. Neměl jsem tušení, co bude dál, ale nemusel jsem být věstec, abych odhadl, že nic milého se určitě nesemele.

Několik minut nebylo slyšet nic jiného než občasné plesknutí, jak z kohoutku na druhém konci sklepení kapala voda. Gates třímál pistoli a kouřil. Celou dobu se ani jednou nepodíval jinam a neposkytl mi ani špetku naděje, že bych jej mohl zaskočit.

Dveře sklepení se otevřely a v patách se Shannonem vstoupil Bannister. S rukama hluboko v kapsách loudavě našlapoval, oči měl nezúčastněné a jako led. U nohou postele se zastavil a obdařil mne pohledem. Shannon se přestěhoval k horní pelesti. Stál tak těsně, že na mne z jeho šatů táhl pach tabákové močky i potu.

Když Bannister spustil, nevěřil jsem vlastním uším. "Musím se vám omluvit, pane Malloyi," pravil. "Proč jste mi neřekl, kdo jste? Odpusťte. Spletl jsem si vás."

Švihl jsem nohama z postele a přejel si prsty po obličej.

"Moc času na představení jste mi nedal, vidíte?"

"Ve třetím podlaží jste neměl co dělat. Zmátla mne paní Cerfová. Odpusťte, že jsme s vámi tak zacházeli. Jakmile budete schopni, můžete jít."

"A co by se dělo, kdyby ta vaše kolčava zmáčkla bouchačku?" nadhodil jsem.

Gates zavrčel, ale na Bannisterův pokyn zasunul zbraň do pouzdra a z přítmí mne chmurně sledoval.

"V pořádku," řekl jsem. "A kdepak máme paní Cerfovou?"

"Pryč. Vyhodil jsem ji."

"Kam šla?"

"Nevím. Řekl jsem, aby se spakovala, vzala si auták a vypadla. Zmizela před deseti minutami." Z koženého pouzdra mi nabídl cigaretu. "Zajímá mne ten náhrdelník. Vy o něm zřejmě něco víte."

Vzal jsem si cigaretu, zapálil si a vyfoukl mu kouř do obličeje.

"Proč?" zeptal jsem se. "Co s ním máte společného?"

"Slíbila mi jej," odpověděl a hloubavě se zatahal za nos. "Proto tu byla."

"Myslíte - paní Cerfová?"

"Ano. Je to pár dnů, co za mnou přišla. Tvrdila, že potřebuje ochranu a je ochotna zaplatit. Chtěla si na týden najmout pokoj v klubu. Nabídla mi pět set dolarů." Obličejem bílým jak stěna mu přejel pohrdavý úsměšek. "To bylo málo. Byla očividně v úzkých a navíc je žena milionáře. Nakonec jsem souhlasil, že ji tu nechám a ochráním ji, a ona mi na oplátku slíbila náhrdelník. Mluvím s vámi naprosto otevřeně, vězte. Jenomže když se včera v noci přihnala, tvrdila, že jí náhrdelník ukradli. Myslel jsem, že lže, ale jistý jsem si nebyl. Byla v strašném stavu: hysterická a vyděšená k smrti. Nechtěla říct proč. Svolil jsem, aby tu přespala. Zrovna jsme se dohadovali, za jakých podmínek, když jste sem vpálil vy. Náhrdelník patří mně. Přinejmenším se o něj hlásím jako první. Kde je?"

"Nebudete ho chtít," řekl jsem. "Našel se v bytě u dívky, která byla včera v noci zavražděna. U Dany Lewisové. Četl jste o ní v novinách. Policie neví, že jej máme my, ale dřív nebo později jim to neujde. Na vašem místě bych na šperk rychle zapomněl. I na paní Cerfovou."

Zabubnoval si bílými prsty o koleno, uvažoval, pak unaveně hodil rameny.

"Kdo je Dana Lewisová?" zajímal se. "Co má společného s paní Cerfovou?"

"Dana byla moje sledovatelka. Cerf ji najal, aby mu stínovala ženu. Víc vám říct nemůžu, a i to byste si měl nechat pro sebe."

"Myslíte, že to děvče zabila?"

"Nevím. Myslím, že ne, ale tvrdit nic nemůžu."

"Asi bych měl vážně na ten náhrdelník zapomenout," řekl si spíš pro sebe.

"Co ji tak děsí?" zeptal jsem se já. "Viděl jste, jak se chovala. Něco ji nahání strach. Co?"

"Nemám tušení. Chovala se tak celou dobu, co tu byla. Jakmile zaslechla na chodbě šramot, už vyletěla ze židle. Když jsem jí řekl, ať zvedne kotvy, třásla se, jako kdyby měla jít na popravu. Ulevilo se mi, když vypadla."

"Když za vámi přišla, chtěla, abyste jí poskytl ochranu - nemám pravdu?"

"Prohlašovala, že ji obtěžuje jeden známý a že by mu chtěla jít na chvíli z vlny. Je prý nebezpečný. Chtěla mít jistotu, že kdyby ji hledal v klubu, ohlídám ji. Proto jsme s vámi tak zametli. Měl jsem vás za chlápka, co ji pronásleduje. Když jsme vás prohledali a zjistili, kdo jste, došlo mi, že lhala." Vstal. "To je všechno. Čeká mě práce. Odtedka se našemu podniku vyhněte. Nechci, aby se podobný průšvih opakoval."

Zvedl jsem se také.

"Co Gail Bolusová?" zeptal jsem se.

"Sedí ve voze, čeká na vás."

"Nevyrovnáte se s ní za tu ránu do brady? Mohla by vás žalovat za napadení."

Bannister se znaveně usmál.

"Mohla, ale nic neudělá. Kdoví kolik týdnů už nás holí. Jedna dobře mířená jí jen prospěje. Aspoň doufám."

"Když myslíte," pokrčil jsem rameny. "Kudy se odsud dostanu?"

"Výprovod' ho," vybídl Bannister Shannona. "A ani tu holku, ani Malloye tu nechci víc vidět. Jasně?"

Přešel jsem ke dveřím, otevřel a ocitl se v potměšlé chodbě. Shannon klusal za mnou.

"Rovnou za nosem," řekl. "Dvěma na opačném konci vylezeš rovnou na parkoviště. Tam vem dráhu, a jestli nechceš mít rozbitou kušnu, už se tu neukazuj."

"Jak poroučíš," pravil jsem, "a ty přestaň mlátit děvčata. Některá by se mohla urazit."

Na tváři se mu užuž klubal pořouchlý úšklebek, když ji ode mne chytil. Nedal jsem mu možnost skrčit se. Úder šel z těsné blízkosti a já do něho vložil celou váhu. Pěstí jsem mu přistál na bradě, až to chrustlo, jako když praskne suchá větev. Když se kácel k zemi, praštil jsem do stejného místa ještě jednou a čekal, až si ustele. Pak jsem ho popadl za ruku a otočil ho na záda. Musel jsem sebou hodit. Kdykoli mohl zkontrolovat situaci Gates. Jakmile jsem měl Shannona na zádech, nasadil jsem mu na nos podpatek a pořádně přitlačil.

Jestli mě něco vytáčí k nepřítelosti, pak je to chování všiváka, který si dovolí ublížit ženě.

III.

Zastavil jsem před vjezdem k sídlu Santa Rosa a ťukl do klaksonu. Bylo něco po jedné a nevěděl jsem, jestli v tuto noční dobu má někdo ze strážných službu. Měl, a nebyl to kamarád Mills. Strážnice se otevřela, vysoký hromotluk v čepici s kšiletem a vysokých botách otevřel jedno křídlo vrat a vyšel ven.

"Pan Cerf se už vrátil?" zeptal jsem se, když mne propíchl paprskem světla ze silné baterky.

"Vrátil, ale nevím, jestli bude chtít někoho přijmout. Je dost pozdě, pane. Kdo jste?"

Představil jsem se.

"Zůstaňte tady," řekl. "Zkusím to zjistit." A zapadl do strážní budky.

Vystoupil jsem z auta a brousil kolem jako nastávající otec v porodnici. Když jsem vypadl z L'Etoile, odvezl jsem slečnu Bolusovou do jejího dvoupokojového bytu na Jefferson Avenue a rovnou odtamtud zamířil k Santa Rose s nadějí, že Anita Cerfová se buď vrátila domů, nebo alespoň Cerf ví, kde ji najít.

Strážný se vrátil.

"Je ochoten vás přijmout," pravil. "Otevřu vrata a můžete jet."

Projel jsem.

Dům tonul ve tmě, ale když jsem vyběhl po schodech, královský komorník mne čekal na prahu. Mlčky mi vzal klobouk. Uraženě se nesl jak prkno. Třeba mu vadilo, že jsem ho vytáhl z postele, třeba jsem se mu vůbec nelíbil.

Prošli jsme rozlehlou halou a po dlouhé chodbě, lemované po obou stranách vystavenou zbrojí, jsme došli k výtahu,

vyjeli o dvě patra výš a odtamtud pochodovali další kilometr k Cerfově pracovně.

Komorník otevřel dveře a tichým, neutěšeným hlasem oznámil: "Pan Malloy, pane." Strčil mne dovnitř a zavřel za mnou.

Cerf seděl v hlubokém křesle, v prstech doutník, na kolenou rozevřenou knihu. Když jsem se k němu blížil, sklápěl ji a odložil na vedlejší stolek.

"Tak o co vám jde?" nasadil útočně jako pneumatická vrtačka.

"O paní Cerfovou a hezky presto," odsekl jsem stejným tónem jako on.

Ztuhl a opálený obličej mu potměl.

"S tím nebudeme znovu začínat. Řekl jsem už té vaší dívčině, co se stane, když do něčeho namočíte paní Cerfovou. Jestli vám nejde o nic jiného, tam jsou dveře."

"Jenže to bylo ráno. Od té doby se zběhla spousta věcí. Odhalil jsem něco, co vaši ženu spojuje s vraždou. Je jen otázka času, kdy na to přijde i policie."

"Co jste - odhalil?"

"Dlouhé povídání. Kde je paní Cerfová?"

"Odjela z města. Snažím se ji držet mimo, Malloyi. Paní Cerfovou pusťte z hlavy. Nepodaří se vám tahat z ní rozumy. To si ohlídam."

"Já už s ní mluvil."

Doutník mu vyklouzl z prstů a spadl na podlahu. Když se sklonil, aby jej zvedl, něco si nesrozumitelně huhlal pod nos a zůstal skloněný se skrytým obličejem daleko déle, než bylo zapotřebí na sebrání jednoho doutníku. Když se nakonec narovnal, krásně opálený odstín se mu z tváře vytratil, zbledl a oči mu poplašeně tékaly.

"Cože jste ..."

"Přesně tak," pravil jsem, přitáhl si křeslo a posadil se. "Dnes ráno jste slečně Bensingerové tvrdil, že posíláte manželku z města. Pravda je, pane Cerfe, že jste včera v noci paní Cerfovou vůbec neviděl, a podle mne jste neměl ani tušení, kde přespává. Myslel jste si, že je namočená do vraždy Dany Lewisové. Možná jste si dokonce myslel, že Danu zastřelila, a snažíte se ji krýt. To je celé špatně. A já vám řeknu proč. Včera večer po desáté mne vaše paní navštívila. Chtěla vědět, proč ji sledujeme. Nic jsem jí neprozradil. Nabídla mi úplatek, ale já ji odkázal na vás. Odešla ode mne a spojila se s Danou Lewisovou. Obě zamířily domů k Daně. Dorazily do bytu asi ve čtvrt na dvanáct. Existuje svědek, který je spolu viděl. Vaše žena asi za půl hodiny odešla. Dala se taxíkem odvézt na East Beach. Asi v jednu někdo Daně telefonoval a Dana rovněž z bytu odešla. Později byla nalezena díky jistému Owenu Leadbetterovi v křoví na East Beach zastřelená. Jeden z mých operativců se vydal k ní do bytu, aby se ujistil, že vás s její vraždou nic nespojuje. U Dany pod matrací objevil náhrdelník paní Cerfově."

Poslouchal mne jako zařezaný, ani se nehnul. Obličej měl stejně nevýrazný jako zeď za hlavou, ale zmínkou o brilantovém náhrdelníku přece jen pohár přetekl. Svaly ve tváři mu povolily a opět upustil doutník.

"To je lež," procedil mezi zaťatými zuby.

"Já ten náhrdelník mám, pane Cerfe. Situace je trochu zamotaná, protože jsme neměli důvod odnášet jej z bytu. Jenomže se pořád snažím uchránit vás před výslechy policie. Vzal jsem vás jako klienta, a dokud to půjde, nikde vás neshodím, ale všechno záleží na tom, jak rychle najdu paní Cerfovou."

Seděl a měřil si mne se zaťatými pěstmi zlovolným pohledem, ale nahlas ani nepípl.

"K lepšímu tu máme ještě další vraždu," pokračoval jsem. "Dnes odpoledne zastřelili Leadbettera, chlápka, díky kterému byla nalezena Danina mrtvola. Buď viděl přímo, jak k vraždě došlo, nebo vraha. Myslím, že se pokoušel vraha vydírat a vrah jej umlčel. Ať tak či tak, dnes odpoledne vypustil duši."

Cerf zničehonic tak divoce máchl rukou, až si roztrousil popel na kalhoty.

"Já jsem musel být úplný blázen, když jsem vás najal!" vybuchl a tvář mu temně zrudla. "Do toho mne nikdo nebude zatahovat! Jasně? Žažaluju vás! Jestli tu vaši zlořečenou holku někdo zastřelil ..."

"Danu Lewisovou zastřelili proto, že sledovala vaši ženu," přerušil jsem ho příkře. "A vy to víte! Nebýt vaší ženy, ta dívka by žila. Nesete stejnou odpovědnost jako já."

Civěl na mne a něco si hučel pod nos, zlostně bubnoval prsty do opěradla lenošky.

"Jakoukoli odpovědnost odmítám," řekl.

"Jestli se rozhodnu vybalit všechno před policií, nezbude vám, než ji na sebe vzít."

Špičkou jazyka si olízl ret, zakabonil se na naleštěné boty a poněkud pokorněji řekl: "Koukněte, Malloyi, musíte mě udržet mimo. Musím myslet na dceru."

"Zkusme myslet na paní Cerfovou. Kde je jí konec?"

"Zrovna jste povídal, že jste s ní mluvil," zvedl Cerf nasupeně oči. "Proč se ptáte mne?"

"Přerušili nám hovor. Vystopoval jsem ji v nočním klubu L'Etoi-le. Ukrývala se tam. Vrátila se sem?"

Zavrtěl hlavou.

"Ozvala se vám?"

"Ne."

"Máte ponětí, kam se mohla vydat?"

"Ne."

Začínal se uklidňovat a vrátil se mu ustaraný výraz. "Včera v noci byla v tomhle klubu?"

"Ano. Vykládala Bannisterovi - to je majitel podniku - že ji pronásleduje nějaký muž a ona mu chce pláchnout. Nabídla Bannisterovi za ochranu náhrdelník, jenže mu nic nedala a Bannister ji vyhodil."

"To je fantastické," zamumlal a zvedl se. "Kdo ji pronásleduje?"

"To musím teprve zjistit. Možná chlápek, co ji vydírá."

Začal přecházet sem tam a pak se najednou u mne zastavil.

"Myslíte si, že zastřelila to vaše děvče?"

Trpce jsem se usmál.

"Nemyslím. Jak Dana, tak Leadbetter byli zastřeleni pětačtyřicítkou. Leadbetter dokonce ze vzdálenosti nějakých dvaceti metrů. Pochybuju, že by se nějaká žena pětačtyřicítkou strefila do kupky sena, natož někomu do čela. Netvrdím ale, že se ji policie nepokusí obvinít. Podle toho, jak se chová, je podezřelá číslo jedna."

"Byl jsem blázen, když jsem si ji bral," řekl a bušil si pěstí do dlaně. "Vynechte mě, Malloyi. Musím myslet na dceru. Vím, že jsem se choval jako blázen, ale copak mě vážně nechápete? Kdybych mohl jakkoli přispět, přispěju. Jenom zařídíte, ať mě policie a tisk nechají na pokoji."

"Vynasnažím se," pravil jsem. "Ale musím najít vaši ženu. Můžete jí nějak zablokovat peníze? Kdybyste jí utáhl kohoutek, tak aby za vámi musela přijít..."

"To bych mohl a taky to udělám," přitakal. "Zítra zajdu do banky."

Vstal jsem.

"Je pozdě. Už vás nebudu zdržovat, pane Cerfe. Jenom maličkost. Rád bych dostal zaplacenou."

Zaváhal, pak zamířil ke stolu, sedl si a vypsál šek.

"Tunáte," podal mi jej. "Vytáhněte mne z téhle šlamastyky, Malloyi, a dostanete další."

Šoupl jsem poukázku do kapsy.

"Když se mi vás nepodaří vytáhnout, peníze vrátím." Vykročil jsem ke dveřím a už na cestě se zeptal: "Jak dlouho u vás pracuje Mills?"

Užasl.

"Mills? Proč? Snad v tom maléru nejede?"

"Nevím. Doslechl jsem se, že si žije na vysoké noze. Říkám si, jestli právě on vaši ženu ne vydíral."

"Mills?" Škrábal se na bradě a hleděl na mne. "Vůbec ho neznám. Je tu asi tři měsíce. Lidi přijímá komorník Franklin. Mám s ním promluvit?"

"Zatím ne. Napřed musíme na Millse víc vědět. Nechtě to na mně. A kdybyste zjistil cokoli o paní Cerfově, brnknete mi do kanceláře?"

Slíbil, že ano, a když jsem mířil ke dveřím, dal se slyšet: "Odpusťte mi, jak jsem se choval, Malloyi, plně oceňuju, že jste mne zatím do ničeho nezatáhl."

Řekl jsem, že budu v práci pokračovat a že nemusí mít obavy. Zbrusu nový přístup mne příjemně překvapil, ale věděl jsem, že nevypustil páru proto, že chtěl, ale že musel. Opustil jsem ho, když stál zády ke křeslu, mezi ukazováčkem a palcem křečovitě sevřený vyhaslý doutník, v dobře živeném, vypaseném obličejí náznak nevolnosti.

Na konci chodby přešlapoval komorník Franklin. Jakmile si všiml, že vycházím z pracovny, tiše ke mně přeplul.

"Chce vás vidět slečna Natalie, pane," prohlásil a tvářil se znechuceně jako biskup na tancovačce. "Račte tudy."

Nic podobného jsem nečekal, avšak následoval jsem ten krácející nabíjak zpátky po chodbě až ke dveřím proti výtahu. Zaklepal na dveře, otevřel je, hlasem obaleným jinovatkou řekl: "Pan Malloy, madam," a ustoupil. Já vešel do velkého pokoje s vysokým stropem, osvětleného lampičkou na nočním stolku, která mazlivě ozařovala váleudu a zbytek místnosti halila do stínu.

Natalie Cerfová už ležela. Měla na sobě černé pyžamo a ruce si položila na růžovou přikrývku. Tmavé, lesklé vlasy, rozhozené na růžovém polštáři, tvořily štíhlému, ztrápenému obličejí zdobný rám. Tmavé oči mne provrtávaly stejně zkoumavě, jako když jsme se viděli poprvé, a já měl opět pocit, že mi dokáže spočítat poslední drobásky v kapse.

Došel jsem až k dolní pelesti a čekal. Ani se nepohnula a jen na mne mlčky zírala až do doby, kdy se dveře od ložnice tiše zavřely a Franklinovy kroky v chodbě zanikly. Potom příkrým, úsečným hláskem pravila: "Našel jste ji?"

Zavrtěl jsem hlavou: "Ještě ne."

"Zkoušel jste noční klub L'Etoile?"

"Myslíte si, že tam je?"

Horlivě přikývla.

"Buď tam, nebo u George Barclaye. Jinam jít nemohla."

"Proč jste si tak jistá?"

Koutky neustále svěšených úst se trochu zvedly.

"Znám ji. Teče jí do bot, ne?" Tmavé oči spokojeně zasvitly. "Jinam než k Barclayovi nebo za tím chlapem v L'Etoile nemůže."

"Proč si myslíte, že se dostala do nesnázi, slečno Cerfová?"

"Zavraždila tu dívku, co pro vás pracovala. Vy tomu snad neříkáte nesnáz?"

"Nevíme, jestli to udělala. Vy ano?"

"Cvičila se ve střelbě."

"S jakým druhem zbraně?"

Podrážděně hodila rameny.

"S nějakým revolverem. Není to jedno? Poslední týden střílela na East Beach do terče pořád."

"Jak to víte?"

Tmavé oči ujely a našly si jiné zorné pole než mou tvář.

"Dávám ji sledovat - od prvního momentu, kdy se tu objevila."

Napadlo mi, jestli je tím nohsledem Mills.

Podotkl jsem: "Když nějaká žena střílí do terče, nemusí být hned vražedkyně."

"Proč se tedy skrývá? Proč se nevrátí domů? Musí jí hezky chybět všechen ten přepych, co jí otec poskytuje, a

právě bez něj se teď musí obejít."

"Může mít i jiný důvod. Co víte o Barclayovi?"

Rty se jí opět zvlínily v malém úšklebku.

"Milenec. Pořád za ní lítá."

"Vydírali ji; víte to?"

"Nevěřím."

"Váš otec si to myslí."

"Snaží se ji omluvit. Cpala peníze do milenců."

"Dobrá, budu si muset s Barclayem znovu promluvit."

"Vy jste ho už viděla?" Zamračila se, až se jí obočí stáhlo.

"Nesedím s rukama v klíně, slečno Cerfová. Váš otec o Barclayovi ví?"

Zavrtěla hlavou.

"Svěřil se vám, že v Anitině šatníku našel kufřík plný všelijakých drobností, které patřily jeho přátelům?"

"Nic mi nemusel říkat, pár věcí ukradla i mně. Je zlodějka."

"Vy ji nenávidíte, vidíte?"

Ruce hubené jako ptačí spáry se zaťaly v pěsti.

"Nemám ji ráda," řekla pečlivě zváženým tónem.

"Kufřík jí mohl do skříně někdo podstrčit. Nešlo by o první případ."

"Jste blázen, jestli tomu věříte. Je zlodějka. Dokonce i Frankli-novi se z pokoje leccos ztratilo. Všichni víme, že krade."

"Mills také něco postrádá?"

Pevně sevřela rty a v očích jí šlehl záblesk hněvu.

"Možná."

"Určitě by vám to však řekl, vidíte?"

"Svěřil by se Franklinovi."

"Mills paní Cerfovou vozil jako řidič, vidíte?"

Propadlé líce zalil lehký ruměnec.

"A když ano?"

"Je velice přitažlivá, není-liž pravda? A on má zřejmě řihu peněz na rozhazování. Napadlo mě, jestli se spolu nějak nespřáhli."

"K čemu asi?" zeptala se kousavě.

"Myslím, že je na čase, aby vám řekli, jak běží život, slečno Cerfová."

Vytáhla si zpod polštáře kapesník a začala jej ohryzávat. Na bílé látce zůstávaly lehké červené otisky rtěnky.

"Vaše chování se mi nelíbí," řekla.

"Nelíbí se většině lidí, ale obvykle si zvyknou," odpověděl jsem a v duchu uvažoval, jestli se dlouhé závěsy, zakrývající okno vedle postele, lehce zavlnily jen v mých představách. Dával jsem si pozor, abych se patřičným směrem nepodíval, ale začal jsem špicovat uši.

"Předáte ji policii, až ji najdete?" zeptala se.

"Vaše vroucné přání?"

"Je jedno, co si přeju. Předáte ji nebo ne?"

"Když budu mít jistotu, že zastřelila Danu Lewisovou, předám. Ale napřed musím mít jistotu."

"Vy ji nemáte?" Otázka zazněla překvapeně.

"Zatím jsem nenašel motiv. Proč by ji měla paní Cerfová zabíjet? Řekněte mi to a možná mne přesvědčíte."

"Otec ji finančně zajistil. Pokud s ním zůstane, získá za dva roky velkou sumu peněz." Zvedla hlavu, aby se na mne podívala zpřímá, a dlouhé, tmavé prameny vlasů jí přestaly zakrývat obličej. "Copak to jako motiv nestačí?"

"Chcete říct, že Barclay by mohl být příčinou rozchodu, Anita by o peníze přišla, a proto tedy musela Danu zastřelit?"

"Není to snad úplně jasné?"

"Jenže Barclay má peníze."

"Ne dost. Neznáte ji, tak jak ji znám já. Nechtěla by být na Barclayovi závislá. Rozhodně ne, dokud by nešlo do tuhého."

"Jenomže to stejně nedává smysl." Teď už jsem si byl naprosto jistý, že za záclonou slyším někoho dýchat. Po zádech mi přeběhl mráz. "Kdyby byla tak pevně rozhodnutá získat peníze, byla by se sem po vraždě vrátila. Útěkem k Bannisterovi se o ně vlastně připravila."

"Kdyby se něco nezvrtlo, nikam k Bannisterovi by nešla. Někdo ji musel vidět."

"Na osobu, která se nemůže pohybovat, jste velice dobře informovaná, slečno Cerfová."

"Ano." Klidně se mi podívala do očí. "Jelikož se nemohu sama pohybovat, musím být navýsost opatrná. Doufám, že všechno, co jsem vám řekla, si necháte projít hlavou. Teď už chci spát. Jsem unavená." Nasadila znavený výraz člověka, který chce být sám. "Měl byste mi poděkovat, řekla jsem vám, kdo zavraždil vaši přítelkyni. Zbytek byste měl zvládnout sám." Máchl rukou ke dveřím. "Franklin vás vyprovodí, nechci už o ničem mluvit."

"Pokud by vás v souvislosti s paní Cerfovou napadlo něco dalšího, dejte mi vědět. Zatím jste si vedla skvěle," řekl jsem.

"Už nechci o ničem mluvit," opakovala pevně, zavřela oči, stáhla ruce z příkrývky a schovala je.

Měl jsem už dostatečnou zkušenost, jak se chová, abych se o nic dalšího nepokoušel a nemařil čas. Navíc i mne zmáhala únava. Měl jsem za sebou dlouhý den a ještě delší noc. Zamířil jsem ke dveřím. Když jsem je otvíral, hodil jsem

bleskový pohled k závěsům na okně. Ve stínu jsem mnoho neviděl, ale přece jsem zachytil záblesk čehosi lesklého - čehosi, co mohla být špička vysoké boty; právě takové, jaké s oblibou nosí kamarád Mills. V duchu jsem se ptal, zda Natalie o jeho přítomnosti ví, a usoudil, že nejspíš ano.

IV.

V dále praskl výfuk nějakého auta a já nadletěl. Zvuk mi připomněl výstřel a já si našťavaně říkal, že jestli vyletím z kůže pokaždé, když nějakému vozu ustřelí výfuk, bylo by lip, kdybych šel od válu a začal působit v akademii pro mladé dámy jako taneční mistr. Jakmile mne ten nápad posedl, přemítal jsem, jestli bych si nežil podstatně lip.

Kodrcal jsem vozem po nerovné silnici k bungalovu, kde bydlím. Nikam jsem nespíchal, jel jsem pomalu. Na nebi svítil měsíc jako rybí oko, všude spousta hvězd, ani mráček. Písečná silnice ještě stále sálala horkem, avšak od moře vála lehká bríza a bylo jen příjemně teplo. Reflektory vozu zalévaly písek bílou září a típyt se ke mně vracel.

Cestou od Santa Rosy jsem úporně přemýšlel a několik nápadů se mi už v hlavě zrodilo - prvních nápadů, které se začínaly rýsovat jako nitky k vraždě. Maloval jsem si, jak dorazím domů, namíchám si pořádnou sklenici se spoustou ledu, sednu si na verandu a všechny myšlenky hezky srovnám. Únava ze mne spadla. Rozhodl jsem se, že počkám, až za horami začne svítat, utřepu nápady a půjdu spát. Vypadalo to jako skvělý program, a proto jsem přidal plyn, překodrcal písečnou silnici, přejel skoro kilometr nezastavěné parcely, která oddělovala můj bungalov od ostatních, a prudce vyjel do kopečka, kde mne v měsíčním světle zdravil domov.

Otevřenými dveřmi na verandu proudilo světlo. Když jsem se slečnou Bolusovou odcházel, všude jsem zhasl a zamkl dveře. Teď se uvnitř svítilo a dveře byly dokořán. Když jsem zastavoval u vrátek, napadlo mi, že půjde-li to tak dál, můžu si na střechu rovnou posadit označení Hotel. Říkal jsem si, že se možná z Los Angeles vrátil Jack Kerman, nebo si se mnou chce popovídat Paula, či se snad s novinkami vrátil z Friska Benny. Nic zlého jsem netušil, dokud jsem nedošel ke schůdkům na verandu. Tam jako když mne do země vrazí.

Otevřeným vchodem pronikal až ven šedý kouř - kouř s pachem střelného prachu.

Vzpomněl jsem si na prásknutí, které jsem si vysvětlil jako ustřelení výfuku, a najednou jsem dostal strach.

Po schodech na verandu jsem se plížil jako dědek s pakostnicí a k otevřeným dveřím jsem našlapoval jako myš.

Pach střelného prachu v místnosti se dal krájet. Na koberci u otevřeného okna ležel automatický kolt ráže 45. Ten jsem uviděl nejdřív. Sjel jsem pohledem z koltu k otomanu na druhém konci pokoje a vlasy se mi na zátylku zježily. Na gauči ležela blondýna v bílé hedvábné blůze a cihlově rudých kalhotách. Z otvoru na čele se jí řinula krev a vsakovala se do velkého žlutého polštáře, na němž za dobu jeho existence spočinulo tolik dívčích hlav. Podle toho, jak vypadal polštář, teď bylo jasné, že už žádnou další hlavu nezkonejší.

Pomalu jsem přešel až k dívce a zastavil se u ní. Byla samozřejmě mrtvá. Pětačtyřicítka pracuje spolehlivě. Trochu hrubá, trochu moc těžká a potřebuje pevné zápěstí, avšak ve správných rukou opravdu nikdy nezklame. Anitě Cerfově ještě z očí ne vyprchal děs. Obličej zalitý krví není pěkný. Rozbité čelo a krev nedokázala přebít ani krása Anity Cerfové.

Když jsem se na ni díval, vyrostl na zdi přede mnou stín - stín muže v měkkém klobouku, napřahoval ruku a v pěsti cosi třímá. Všechno bylo otázkou vteřiny. Stín jsem spatřil a svist zaslechl současně a skrčil jsem se; avšak příliš, příliš pozdě. Potom jako když mi uletí temeno, a cítil jsem, jak padám.

Kapitola šestá

I.

Po stranách závěsu prosvítalo slunce a malovalo na zem dvě dlouhé světlé stuhy. V místnosti bylo vedro k zadušení a stál tu pach whisky, o jaký by se člověk mohl opřít, a jak se zdálo, táhla ze mne - smrděl jsem, jako kdybych spadl do sudu s pálenkou a plaval v něm. Puch se mi nelíbil. Já sobě jsem se také nelíbil. Hlava mi pekelně třeštila. Postel, kde jsem ležel, byla příliš měkká a bylo mi v ní horko. Pořád jsem před sebou viděl tvář ženy zalitou krví, v čele s dírou, kam by se vešel prst, a ani tento obraz se mi nelíbil.

Zahleděl jsem se na dvě jasné stuhy slunečního světla na podlaze. Nedokázal jsem dost dobře zaostřit pohled, avšak koberec mi připadal známý. Byly v něm díry propálené od cigaret, které jsem tu a tam upustil. Hned u okna, kde mi koberec okousal Bennyho malý kokr, byly roztržené frangle. Nedalo se zrovna mluvit o koberci, avšak když jsem ten hadr uviděl, spadl mi kámen ze srdce, protože to znamenalo, že jsem doma a na své posteli a ta tvář ženy zalitá krví byla snad jenom těžký sen. Možná ...

Pronikl ke mně mužský hlas: "Smrdí jako palírna a je nachlasta-ný jako makrela." Hlas, z něhož mi naskočila husí kůže. Brandonův hlas. "Co ta ženská vedle?" pokračoval. "Viděl jste ji někdy?"

Mifflin odpověděl: "Vidím ji prvně v životě."

Přivřenýma očima jsem tam pohlédl. Jasně že tam byli. Brandon seděl na židli a Mifflin postával u paty postele.

Ani jsem se nehnul a jen jsem se potil. V týle jsem měl pocit, jako kdyby mi vyndali lebeční kost. Jenom kaše a pod ní díra - díra, kterou někdo narysoval kružidlem a obtiskl na polštář.

Mifflin mi u postele otevřel okno. Odstrčil závěs, aby se k oknu dostal, tvář mi zalil proud jasného, pichlavého slunečního svitu a v lebce mi opět vystřelila bolest.

Vrátil se mi obraz Anity Cerfové na otomanu, zakrváceného žlutého polštáře a automatického koltu. Pro Brandona dokonale uspořádané jeviště. Chycen při činu, nemám alibi, pro líného poldu okolnosti jako dárek seslaný z nebes. Však také Brandon nebude vraha hledat daleko. Připomněl jsem si, jak se na mne díval, když mne vyslýchal v souvislosti se smrtí Dany.

Musela však minout váš dům, když, se chtěla dostat tam, co ji zabili, ne? Je divné, že nezaskočila.

Jestliže mu připadala podivná taková prkotina, jak musel jásat, když mu teď všechno spadlo do klína.

Stejná zbraň. Dana, Leadbetter a teď Anita. Všichni střeleni do hlavy. Jedna metoda, jeden vrah. Motiv? Nenalhával jsem si, že maličkost jako motiv by mohla Brandona zastavit. Od chvíle, kdy nastoupil do úřadu, skřípělo vykonávání

spravedlnosti jako postel s rozvrzanými péry. Když bude chtít učinit přítrž nevybíravým otázkám, zbavit se tisku, uchlácholit muže, kteří ho posadili do úřadu, musí vraždu spláchnout rychle. Někáký motiv si uplichtí. Takovou příležitost nepustí.

"Hej! Malloyi! Vzbud' se!" hulákal Mifflin. Popadl mne těžkou rukou za rameno a zatřásl mnou. Před očima mi zajiskřily hvězdičky a bolest mi projela od hlavy až k palcům u nohou a zpátky do hlavy jako bumerang.

Odstřel jsem mu ruku a posadil se, jen abych si sevřel hlavu do dlaní a se sténáním se předklonil.

"Prober se!" naléhal Mifflin. "Chceme si s tebou promluvit. Hej! Malloyi! Vzpamatuj se!"

"Co myslíte, že tu předvádím - snad břišní tanec?" zavrčel jsem a spustil nohy na podlahu.

"Proč jste se tak zřídil?" chtěl vědět Brandon a naklonil se, aby na mne lépe viděl. "Co znamená tahle opice?"

Stiskl jsem si bolavou hlavu konečky prstů a hodil po něm pohledem. Tlustý, vypasený, dokonale oholený chlap. Košili jako z cukru, boty se mu na slunci jen blyštěly, každým coulem úplatný policajt. Já musel vedle něho vypadat jako poslední šupák. Prsty jsem si přešel po neoholené bradě, z příšerného smradu alkoholických výparů se mi zvedal žaludek a upocenou sváteční košili jsem měl přilepenou na hrudi.

"Co chcete?" zeptal jsem se, jako bych to nevěděl. "Kdo vás sem pustil?"

"Na tom nezáleží," vyštěkl Brandon a namířil na mne do pŕlky rozkouřený doutník. Páchl, jako by ho byl Brandon cestou vytáhl z nějaké popelnice. "Co se tu děje? Kdo je ta ženská vedle?"

Jelikož jsem byl zmatený, nezvolil jsem možná nejsprávnější tón. Možná jsou tihle dva hoši pěkně otrlí, ale nemohou být tak otrlí, aby s nimi nehnula mrtvola, jaká je ve vedlejší místnosti. A oni byli klidní; ohrnovali nos, tvářili se kriticky a povýšeně, jako by ani jeden z nich co živ kapičku nevypil, byli však klidní.

"Vedle je nějaká ženská?" otázal jsem se.

Nebyla to moc chytrá otázka, ale na lepší jsem za daných okolností nepřišel. Alespoň jsem se nevzdal.

"Co je s tím chlápkem?" zeptal se Brandon žádostivě a podíval se na Mifflina.

"Je jak pytel," konstatoval Mifflin netečně. "Nic víc."

"To mi povězte," řekl Brandon. "Přiveďte sem tu ženskou."

Slova ze mne vylétla dřív, než jsem je stačil spolknout.

"Ne! Nechci ji vidět! Nechci..."

Přesně stejným hlasem, jakým slyšíte ve filmech vřeštět gangstery, když jsou zatlačeni do kouta a začínají přehrávat. Nic víc ze mne nevypadlo, ale musel to být hezky parádní výstup, protože Brandon se zvedl a otočil se k Mifflinovi jak Lotova žena.

Potom k nám ode dveří dolehlo: "Co tu s ním vyvádíte? Nevidíte snad, jak s ním cvičí třesavka?"

A v plandavé plátěné haleně se před námi zjevila slečna Bolusová, rusé vlasy svázané zelenou stuhou, šikmé oči ji přeletovaly z Brandona k Mifflinovi, ke mně a zase zpátky.

"Říkala jsem, že sem nesmíte vtrhnout jako velká voda," pokračovala. Opřela se bokem o dveřní rám a rukou si přihladila uvolněný pramínek vlasů. "Nemůžete ho nechat na pokoji?" Natočila ke mně hlavu. "Nedal by sis skleničku, zlato? Nebo ti ještě sedí za krkem?"

"Nebude pít," prohlásil Brandon. "Co měl znamenat ten řev, že vás nechce vidět? Co se tu děje?"

Myslel jsem, že mi nejspíš mozek vypověděl službu. Přímo za slečnou Bolusovou stálo v sousedním pokoji moje rezervní kanape. Kdyby se přes rameno ohlédl, musela je z místa, kde stojí, jasně vidět. Musela vidět, co na něm leží, už ve chvíli, kdy přecházela ke dveřím do ložnice. Brandon to musel vidět. Mifflin to musel vidět. A přesto jsou všichni klidní jako tři škeble na dně oceánu, nikdo se nepokouší nasadit mi želička, jenom melou, že jsem jak zákon káže, a dokonce mi nabízejí dalšího panáka.

Když jsem se soukal z posteje, Brandon něco huhlal. Já ale neposlouchal. Musel jsem se podívat, co se děje v sousedním pokoji. Podařilo se mi vstát. Měl jsem pocit, že jsem potápěč, který se pokouší kráčet po mořském dně, ale dno nikde.

Brandon náhle zmlkl. Nikdo se nepohnul, možná vytušili, co se mi děje v hlavě. Možná se jim nelíbilo, jak vypadám. Pokud jsem vypadal tak, jak jsem se cítil, musel na mne být náramný pohled. Sledovali, jak plavu přes pokoj. Kam se na mne hrabal s posledním pokusem přeplavat Kanál kapitán Webb; jenomže ke dveřím jsem se dostat musel.

Slečna Bolusová mne chytla za paži. Pevně mi zaryla prsty do svalů, ale já neměl náladu poslouchat varovné signály a odstřel jsem ji. Jediné, co jsem chtěl, bylo podívat se do sousední místnosti; podívat se, jak na mém rezervním kanapi s obličejem zalitým krví a v čele s dírou jako do vrat leží Anita Cerfová.

Nahlédl jsem do sousední místnosti, podíval se na rezervní kanape a cítil, jak mi mezi zaťatými zuby hvízdá dech a obličej se mi rosi krůpějemi potu jako boxerovi, když chytí ránu hluboko pod pás.

Na koberci neležel žádný kolt a na rezervním kanapi neležela žádná blondýna. Nikde žlutý polštář nasáklý krví. Nic - vůbec nic.

II.

Opět jsem ležel v posteli. Nepamatoval jsem si, jak jsem se tam dostal, ale byl jsem tam a nade mnou se skláněla s pohárem whisky slečna Bolusová. Když jsem se snažil zvednout, sklonila se níž, přidržela mi skleničku u rtů, a když jsem pil, zjistil jsem, že se jí dívám přímo do živůtku. Musel jsem na tom být hezky bledě, protože neměla podprsenku, a já, jakmile jsem uviděl, že žádnou nemá, jsem oči zavřel. To jsou konce.

Vypil jsem whisky; byl ji bohatý doušek, ale nic jsem nemusel kousat, takže pokud bylo co pít, nebyl problém. Byl to zřejmě rozumný počin, protože hned jak se slečna Bolusová napřímila, účinek se dostavil. Cítil jsem, jak se mi alkohol rozbíhá po těle jako ovčácký pes nahánějící ovce, jenomže whisky nenaháněla ovce, ale moje nervy, a živě jsem vnímal, jak je postrkuje hned sem, hned tam, strkaje k sobě, šikuje, nutí k poslušnosti a vrací jim pravidelnou odolnost.

Přestože hlava mi pořád ještě třesla, záhy jsem byl zázrakem jako ryba.

Chladné prsty mi vzaly sklenku. Slečna Bolusová se na mne usmála.

"Za svůj mladý život jsem viděla už pár třesavek," prohlásila, "ale s tou vaší se nic nedá srovnat."

"Jo," řekl jsem a pomalu se posadil. "Vezměte si poučení, jsem vyléčený. Odedávka -" Zarazil jsem se při pohledu na Brandona, který seděl na rovné židli v nohách postele; jeho hadím očím nic neušlo. "Hele!" vypálil jsem. "Co nevidím. Já vidím poldy, koukněte!" ukázal jsem. "Taky vidíte poldy?"

"Vidím jen jednoho," pravila slečna Bolusová. "A policejního kapitána. O tom bych nemluvila jako o poldovi, nemuselo by se mu to líbit."

"Přestaňte si dělat šouiky, Malloyi," ozval se Brandon mrazivě. "Chceme si s vámi promluvit."

"Nalejte mi ještě jednu," požádal jsem slečnu Bolusovou, a když se vydala pro láhev, zeptal jsem se: "Kdo vás sem, Brandone, zval?"

"Tohle si taky můžete odpustit," řekl nevzrušeně. "Co se tu děje? Kdo je ta žena, co tu dělá?"

Náhle jsem zjistil, že náprsenku u košile mám promáčenou od whisky, čímž se vysvětlil původ onoho příšerného zápachu. Vrávoravě jsem vstal, utrl límeček a s odporem jej mrštil na podlahu.

"A udělejte mi trochu kávy," žádonil jsem, když mi slečna Bolusová přinesla whisky. "Silné, aby v ní lžíce stála, a pořádný hrnec."

"Slyšel jste, co jsem říkal?" zavrčel Brandon a vyletěl ze židle.

"Jasně, ale to neznamená, že vám musím odpovědět." Mávnutím ruky jsem slečnu Bolusovou popohnal. "Nemáte tu co dělat; co je vám po tom, kdo je, co je vám po tom, co se tu děje?" Při řeči jsem ze sebe servával smokingové sako i zbytek košile. "Dám si sprchu. Jestli musíte, počkejte tady. Budu hned."

Až ve chvíli, kdy jsem otevíral dveře do koupelny, mi napadlo, jestli na mrtvolu nenarazím tam. Protáhl jsem se dovnitř, zavřel za sebou a zacvakl zástrčku. Mrtvola nikde. Natáhl jsem ruku a odhrnul sprchový závěs. Zase nic. Už nebylo kam se dívat, takže jsem se svlékl a vlezl pod sprchu. Dvě minuty, co na mne zurčela ledová voda, mi pročistily hlavu, jak by mi ji nepročistilo nic jiného. Začínalo se mi dařit, začínal jsem si věci sumírovat. Elektrické hodiny na zdi mi řekly, že je za deset minut půl dvanácté. Ani tu Cerfovou zastřelili časně ráno ve tři čtvrtě na tři. V bezvědomí jsem byl osm hodin. Zkoumavě jsem si osahal týl. Hlavu jsem měl měkkou a citlivou, ale pokud jsem mohl posoudit, zatím celou, a kdyby nic jiného, už za to jsem byl osudu vděčný.

Mrtvola zmizela. Věru zvláštní. Kdyby byla schovaná kdekoli v bungalovu, Brandon by ji byl našel. Kdo ji odstranil a proč? Zapnul jsem elektrický přístroj a začal se holit. Proč někdo mrtvolu uklidil? Proč? Copak vrahovi přeskočilo? Kdyby ji byl nechal i s bouchačkou na místě, mohl téměř vsadit hlavu, že Brandon přišije vraždu mně. Jenomže zbraň mohla znamenat stopu. Je v tomhle háček? Anebo možná mrtvolu neodstranil vrah. Třeba je to dílo někoho jiného. Slečny Bolusové? Neuměl jsem si představit, jak slečna Bolusová na svých pevných, mladých ramenou někam vláčí mrtvé tělo. Schopna by byla. Kuráže má dost, ale nedokázal jsem si ji při takovém tělocviku představit. Kdo tedy? A kdo byl ten chlápek v měkkém klobouku, co mě praštil? Vrah?

Dostal jsem se až sem - moc daleko ne, ale na jasnozřivé závěry jsem zatím neměl. Na dveře zabušil Brandon.

"Vylezte, Malloyi!" hulákal.

Odložil jsem strojek, přešel si bradu a usoudil, že je hladká až dost, natáhl jsem si koupací plášť a otevřel.

Brandon stál hned za dveřmi. Tvářil se stejně láskyplně jako tygr, jenom zuřivěji.

"Už toho mám dost," řekl vztekle. "Buď rozvážete tady, nebo s námi půjdete na stanici."

"Budou mluvit tady," pravil jsem a přešel ke stolu, kam slečna Bolusová postavila kávu. "O co jde?"

Slyšel jsem, jak si slečna Bolusová v kuchyni pobroukává. Když jsem si naléval kávu, pomyslel jsem si, že by si takhle neprozpěvovala, kdyby byla viděla Anitu Cerfovou, natož aby se s ní někudy vláčela. Nemohla to být ona. Kdo tedy?

Brandon se zeptal: "Kde je Benny?"

Tuhle otázku jsem nečekal. Netušil jsem, že Bennyho vůbec zná. Zvedl jsem kafáč, přidržel si jej kousek pod nosem a přes závoj páry sledoval Brandona. Káva byla pěkně silná. Jen z vůně se mi sbíhaly sliny.

"Myslíte Eda Bennyho?"

"Ano. Kde je?"

"V San Francisku."

"Co tam dělá?"

"Co je vám po tom?" opáčil jsem a sedl si na postel.

"Chce to vědět policejní oddělení v San Francisku."

"Vážně? Proč se ho tedy nezeptají? O co kráčí?"

Nevěděl jsem proč, ale najednou mi po páteři přeběhl mráz. Postavil jsem hrnek s kávou na noční stolek.

"Moc by jim neřekl," odpověděl Brandon chraplavě. "Je po smrti."

Mrazení se mi zakouslo do celých zad.

"Benny? Po smrti?" Jako by místo mne promluvil někdo jiný.

"Jo. Přístavní policie ho vylovila z Indiánské zátoky." Brandon se do mne vpíjel očima. "Ruce a nohy měl svázané strunou od piana. Odhaduji, že zemřel včera večer asi kolem deváté."

III.

Stál jsem u okna a sledoval, jak odcházejí. Brandon dusal po pěšině k vrátům, v zaťatých zubech a pevně stisknutých rtech vyhaslý, rozžvýkaný doutník, v hladkém, vypaseném obličejí nasupený, zklamaný výraz. Policista v uniformě, který mu otevřel dvířka u auta, řízně zasalutoval, avšak zřejmě ani tento čin Brandona nepotěšil. Nasoukal se

do vozu a hodil po bungalovu pohledem, jako by jej nejraději podpálil a popel nakopal do moře. Mifflin ho k vozu následoval. Nevypadal popuzeně, ale zamyšleně, a myšlenky z hlavy očividně nevyhnal, ani když se auto rozjelo.

Zůstal jsem u okna a díval se na oceán, ale oceán jsem neviděl. Dana, Leadbetter, Anita, a teď Benny. Náhle se ze všeho stalo šílenství: nešlo už o případ vraždy. Šlo o masakr.

Když se ve dveřích objevila slečna Bolusová, spíš jsem ji cítil, než slyšel, a vnímal jsem, jak mne pozoruje.

"Jak jste se sem dostala?" zeptal jsem se stále s pohledem na moře.

"Asi v devět ráno jsem vám dnes volala," pravila. "Spojovatelka mi řekla, že telefon nikdo nezvedá ani po delším vyzvánění." Stoupala si k oknu vedle mne. "Neměla jsem nic důležitějšího na práci, takže jsem přišla. Ležel jste na zemi. Všude rozsvíceno, dveře dokořán. Dopravila jsem vás do postele a snažila se vás přivést k vědomí a zaslechla jsem je přijíždět. Chrstla jsem na vás whisky a nakukala jim, že jste oslavoval. Snažila jsem se je za vámi nepustit, jak dlouho to šlo. Nechtěla jsem, aby věděli, že vás někdo praštil. Říkala jsem si, že byste o to taky nestál. Nejspíš si ničeho nevšiml, že ne?"

"Ne." Vyndal jsem z kapsy balíček camelek, dvě jsem vyklepl, jednu jí podal a zapálil. "Ten nápad s whisky byl skvělý. Když jste sem přišla, neviděla jste nikoho?"

"Nikdo tu nebyl. Co se stalo?"

"Někdo si tu na mne počíhal. Vešel jsem dovnitř a - bing! Hotovo."

Ustoupila a začala urovnávat postel. "Od vás to zní jako chleba," prohodila.

"Rána do hlavy fuseklí plnou pisku je jako chleba. Na tom nic není. Měla byste si to jednou vyzkoušet."

"Uklízí vám někdo?"

Úplně jsem zapomněl na filipínského sluhu Tonyho, ale pak jsem si vzpomněl, že je neděle. V neděli Tony nechodí. To je klika. Netěšilo by mne, kdyby sem byl přišel a našel mě rozplácnutého na podlaze. Je to spořádaný hoch, nejspíš by mu nezbylo, než dát výpověď.

"V neděli ne. O nedělích za mnou dochází a stará se o mne jedna krásná rusovláska," řekl jsem a přešel do obývacího pokoje. Zastavil jsem se a zíral na rezervní kanape. Kdyby na něm ležel žlutý polštář, přesvědčil bych se, že všechno byl jen zlý sen, ale žlutý polštář tam neležel.

Škoda toho záložního kanapete. Zamiloval jsem si je, ale teď je budu muset vyhodit. Skvrny od krve na něm našťěstí nejsou, ale line se z něho pach smrti. Přinejmenším já ho cítím. Člověk se nemůže milovat s dívkou na otomanu, který zavání smrtí. Dokonce i Malloy je občas fajnovka a občas bylo právě teď.

Bloumal jsem pokojem. Všechno na místě. Nikde ani známka, že se tu Anita Cerfová objevila - ani náznak. Prohlédl jsem místo na koberci, kde ležel kolt. Po olejové skvrně ani stopa. Spustil jsem se na všechny čtyři a očíchal koberec. Jako by z něho střílný prach slabě zavoněl, ale tvrdit, že si nevymýšlím, jsem nemohl.

Slečna Bolusová mne sledovala ve dveřích do ložnice. Mezi obočím jí naskočila ustaraná vráska.

"Co vám straší v hlavě? Nebo vždycky takhle vyvádíte?" Vstal jsem a přejel si prsty po zátylku.

"Jasně," pronesl jsem nepřítomně. "A to byste koukala, jak vyvádím, když mě zrovna nikdo předtím nepraští do hlavy."

"Myslím, že vám není dobře. Neměl byste si zase lehnout?" navrhl.

"Slyšela jste, co říkal Brandon? Musím do Friska identifikovat Bennyho."

"Blbost," vyjela. "Na takovou cestu nejste fit. Můžu jet já nebo někdo z kanceláře."

Přešel jsem k příborníku, kde mám uložený aspirin.

"Ano," přisvědčil jsem, ale příliš pozornosti jsem jejím slovům nevěnoval. Vysypal jsem si z tuby čtyři aspiriny a jeden po druhém je nasázel na jazyk. Spláchl jsem je vlažnou kávou. "Ale stejně pojedu, Benny byl můj přítel."

"Měl byste raději navštívit doktora, aby se vám na tu hlavu podíval," prohlásila slečna Bolusová. Neušlo mi, že má starost. "Třeba máte otřes mozku."

"Malloyové mají palice tvrdé jako křemen," řekl jsem a přemítal, zda aspirinů bylo dostatek. Hlava mi pořád třeštila. "Otřes mozku by mi způsobil leda buchar." Pro jistotu jsem si hodil na jazyk dva aspiriny navíc. V duchu jsem se ptal, proč se za mnou Anita Cerfová vypravila a jak se vrah dozvěděl, že ji tu najde. Pak se mi do mysli vkradlo nepříjemné pomyšlení. Možná to nevěděl a čekal na mne. To bylo mnohem pravděpodobnější. Třeba si myslel, že začínám být až moc zvědavý, a vydal se sem umlčet mne, stejně jako umlčel Danu, a Anitu odrovnal cvičně. Zrovna cvičně ne... Tuto spojitost si musím nechat projít hlavou. Pro ni potřebuji ono zvláštní myšlenkové usebrání, kterým jsem se zatím zvlášť neproslavil. Proto jsem se rozhodl, že než mi přestane třeštit hlava, uložím daný problém k ledu.

"Ráda bych věděla, co vám teď vrtá v mozku," promluvila slečna Bolusová stísněně. "Stalo se něco, myslím něco jiného než Bennyho smrt?"

"Moc mě těší, že se zmiňujete o mozku," řekl jsem. "Měla byste slyšet, jak mou myslivnu nazývají jiní. Ne, krom Bennyho smrti se nestalo nic. Vůbec nic." Dva přidané aspiriny se daly do práce. Bolest v hlavě začala ustupovat.

"Proč si nejdete po svých?" pokračoval jsem. "Určitě nevíte, kam dřív skočit."

Uhladila si halenu na bocích. Měla krásné boky: přesně tak tvarované a přesně tak zaoblené, jak se sluší. Žádný nečekaný objev. Všiml jsem si jich už dřív.

"Není to krása?" řekla hořce. "Po všem, co jsem pro vás udělala. Vyhazov. Nevím, proč vám vadím. Můžete mi říct, proč vám vadím?"

"Zrovna teď ne," odpověděl jsem a nechtěl dál zraňovat její city, ale přišerně jsem si přál, aby vypadla. "Probereme všechno někdy jindy. Zítřka nebo pozítří zaskočte. Teď sebou musím hodit a převléknout se. Nevadilo by vám, kdybych se teď rozloučil, že ne?" Zamířil jsem do ložnice a zavřel za sebou.

Za pár minut jsem slyšel, jak startuje auto. Nezamával jsem jí z okna a zapomněl na ni tak rychle, jak rychle v dáli zaniklo chrchlání motoru.

IV.

Aerotaxi dosedlo na dlouhou přistávací dráhu na letišti Portola v San Francisku dvacet minut po třetí. Přistáli jsme těsně za ocasem linkového letadla plného filmových hvězd, a když jsme dorazili k východu z letiště, přepadl nás hustý dav očekávající umělce. Hrstka vzrušených pubertaček nám mávala kapesníky a pokřikovala na nás, když jsme taxikem projížděli kolem, ale my jim nezanímali. Neměli jsme pravou náladu.

Kerman řekl: "Víš, Vicu, je stejně divné, že nějaký člověk umře dřív, než ho stačíš dokonale poznat. Neměl jsem nejmenší tušení, že Ed má manželku a dvě děti. Jaktěživo se o nich nezminil. Nikdy mi neřekl, že dosud žije jeho máma. Nikdy se nechoval jako ženáč s párkem dětí, že ne? Pořád jen srandičky."

"Ale, drž hubu!" okřikl jsem ho. "Proč máme přetřásat jeho ženu a děti?"

Kerman si vytáhl kapesník a otřel si obličej.

"Asi máš pravdu." A po chvíli dodal: "Páslo by mi, kdyby se trochu ochladilo. Březen a takové vedro. To má houby cenu. Zrovna včera v noci..."

"Přestaň už žvanit i o počasí," zavrčel jsem.

"Samo," řekl Kerman.

Když jsme projížděli Market Street, v mlčení, které se rozhostilo, jsem si v duchu opakoval, co všechno se předtím zběhlo. Přišla Paula. Brandon už s ní o Bennym hovořil. Napovídala mu stejnou pohádku jako já: že Benny si do San Franciska vyjel na víkend. Služební úkol neměl. Vyrazil si jenom na výlet. Míval to ve zvyku, tvrdila Paula. Já tvrdil totéž. Brandon nám nevěřil, jenomže díky tomu, že zavraždění Bennyho nespadlo do jeho okresu, nemohl s tím nic dělat.

Když jsme si povídali s Paulou, dorazil Jack Kerman. Vysvětlili jsme mu, co se stalo s Bennym, a on nám sdělil, že Barclayovo alibi je vodotěsné jako ponorka. Barclay se přesně podle výpovědi zdržel v bytě u Kitty Hitchensové až do půl čtvrté odpoledne druhý den po zavraždění Dany. Tím vypadl z oběhu.

Potom jsem oběma vyprávěl o Anitě Cerfově. Paula se s Kermanem ke mně vydala osobně a já věděl, že mi ani jeden nevěří. Nebylo divu, protože v bungalovu nezůstala jediná stopa. Oba se však pamatovali na žlutý polštář. Fakt, že jej nikde nenašli, je nakonec přesvědčil, že si nevymyslím. Přesvědčil je polštář a moje nateklá boule na hlavě.

Paula nechtěla, abych jel do San Franciska, ale já se nedal. Kolem jedné jsem zatelefonoval na letiště v Orchid City a objednal aerotaxi.

Hlava mi za cestování letadlem moc nepoděkovala a nemohl jsem zahnat myšlenky na Bennyho. Znal jsem ho asi čtyři roky. Pracovali jsme spolu a spolu se smáli. Byl jak utržený, z divokých vajec, ale měl jsem ho rád. Při pomýšlení, že je mrtvý, mne svírala úzkost.

Kerman prohlásil, že nám Edovu smrt nic nespojuje s vraždami Dany, Leadbettera a Anity. Důkaz neexistoval, pravda, ale já byl přesvědčen, že určitá souvislost tu je. Podle Kermanovy teorie si Ed šel zahrát, koplo ho štěstí a někdo jej o výhru připravil a hodil do přístavu. Kerman na tuhle teorii nepřisahal, ale tvrdil, že Ed dokázal vzplanout jako fagule, a proč by se nemohl namočit do hazardu.

Já tvrdil, že ne. Ed pracoval. Možná dokázal vzplanout, ale nikdy ne při práci. A on úkol měl. Do San Franciska dorazil včera odpoledne asi o půl páté. V jednu ráno vylovila policie jeho tělo v Indiánské zátoce. Podle lékařské zprávy byl mrtev asi čtyři hodiny. Budeme-li vycházet z tohoto faktu, zabili ho kolem deváté - čtyři a půl hodiny poté, co se objevil v San Francisku. Dost dlouho poté, co se pustil do vyšetřování soukromého života Anity Cerfové, ale přiliš brzy na to, aby stihl hazardně hrát - napřed práce, potom zábava. Tuto zásadu jsme dodržovali všichni. Včetně Eda.

Sledoval ho někdo do Friska? Jestliže byl zabit v devět hodin, pořád by vrahovi zbývalo dost času, aby skočil do nějakého letadla, vrátil se do Orchid City a zastřelil Anitu.

Kerman mi položil otázku, kam na ty bláznivé myšlenky chodím a kde mám důkazy. Možná mne napadaly bláznivé myšlenky, ale já je za bláznivé neměl. Chyběl mi důkaz, že se všechno stalo právě tak, ale něco mi říkalo, že se nepletu, a já dám víc na dobré vnuknutí než na důkazy, zvláště když jde, jako teď, o důkazy neexistující.

Taxík dorazil na Třetí ulici a zastavil před policejním velitelstvím.

"Mluvení obstarám já," řekl jsem Kermanovi.

Po ošoupaných kamenných schodech jsme vyšlapali nahoru, strčili do dvojíých lítacích dveří a prvního policisty jsme se poptali, kde můžeme najít úředníka, který má službu.

Byl to milý policista, ucho, a přestože mu končila služba, vrátil se s námi po chodbě a ukázal nám cestu.

Jakmile jsem úředníkovi řekl, kdo jsme a proč jsme přijeli, nařídil policistovi, aby nás odvedl na oddělení vražd. S policistou v čele jsme vypochozovali křídlo kamenných schodů a po dlouhé chodbě se dostali do malé kanceláře, kde byly čtyři židle, dva psací stoly, zamřížované okno a žlutě nabarvené stěny i strop. V místnosti byl zakletý pach nemytých těl, spíny a zvratků - pach, který je domovem ve většině policejních stanic.

Mlčky jsme vstoupili dovnitř a čekali. Když se odvěklo asi pět minut, otevřely se dveře a do místnosti vstoupili dva detektivové v civilu.

První z nich byl rozložitý muž s hranatým obličejem, obvyklýma nesmlouvavýma očima, rozhodnými ústy a šífy, jaké více či méně patří k zaběhanému standardu policajtské výstroje. Pokynem ruky nás odkázal ke dvěma židlím s pevným opěradlem a druhého detektiva poslal za psací stůl.

"Jsem Dunnigan," řekl, jako by na tuto skutečnost byl obzvlášť hrdý. "Šéf pátracího oddělení. Jste příbuzní zesnulého?"

Bylo podivné mluvit o Edu Bennym jako o zesnulém a mne zalil chladný, až zahanbený pocit. Právil jsem, že příbuzní nejsme, ale jsme přátelé, a když jsem mu řekl, jak se jmenujeme, viděl jsem, jak stáhl rty, a došlo mi, že Brandon mu o nás vykládal.

"Budeme chtít, abyste ho identifikovali," sdělil nám. "Nadiktujte kolegovi jména a adresy a pak se s námi podíváte

do márnice." Pomohli jsme tajnému vyplnit několik formulářů, pak jsme se vydali za Dunniganem ven do chodby a po schodech na dvůr, kde se na druhém konci krčil cihlový baráček.

V márnici leželi na dlouhé mramorové desce, přikrytí prostěradly, tři nebožtíci. Zřízenec v dlouhém bílém plášti odhrnul prostěradlo, zakrývajícím prostřední tělo.

Dunnigan se stroze zeptal: "Je to on?"

Jasně že byl.

"Je," řekl jsem.

Dunnigan přešel pohledem ke Kermanovi. Ten zbledl, že mu obličej zbělel jako břicho leklé ryby. "Podle vás taky?" Kerman přikývl.

Zřízenec Bennymu opět prostěradlem přikryl tvář. "Klid," pravil Dunnigan. "Lítost nechtě stranou. Čeká nás to všechno a on to měl za sebou rychle. Někdo ho praštil do týla pytlím písku. O vodě už nic nevěděl. Pojdte, vypadneme odsud." Když jsme přecházeli nádvoří, hlava mi znovu začala třeštit.

V.

Hotelový poskok byl hubený, asi třiatřicetiletý chlapík s bledým obličejem, stejnokroj jako by měl po mladším bráchovi. Vedl nás vzhůru po schodišti a dlouhou šerou chodbou. Cupal skoro tanečním krokem a vystrkoval zadek buď proto, že ho škrtily kalhoty, anebo proto, že to měl ve zvyku. Nedokázal jsem se rozhodnout, ale ne že by na tom záleželo.

Poskok zarachtal klíčem v zámku, otevřel dveře a nad místností za nimi ohrnul nos. My s Kermanem rovněž. Byly tu dvě postele, bambusový stolek, křeslo, které vypadalo, jako že v něm kdysi seděl slon, koberec, který se kdysi pyšnil vlasem, ale už hezky dávno o tuhle pýchu přišel. Na několika místech bylo vidět holou osnovu: u postele, u okna, u křesla - na třech místech, kde lidé obvykle nejvíc šoupou nohama. Nad jednou postelí byla barevná reprodukce roztomilé holčičky na žebříku. Pod žebříkem seděl pes a poťouchle holčinu zezdola sledoval. Dívka předstírala, že je v rozpacích, ale moc se jí to nevedlo. Nad druhou postelí byl obrázek téže dívky. Tentokrát stála na židli, sukni vykasanou, a místo psa na ni poťouchle číhala myš.

"Sprchový kout je támhle," informoval nás poskok a palcem ukázal směr. Přešel k oknu, stáhl roletu a nechal ji s bouchnutím dopadnout. "Při opatrném zacházení všechno funguje," dodal. "Při sprchování si dejte pozor. Zařízení je obstarožní a musí se na ně s patřičným fortem."

Krysíma očkama přešel strop, sklouzl po zdi až k našim nohám a pak se nám podíval do očí.

"Nic nechybí?" zeptal se a nadějně vyčkával.

"Čím jiným byste mohl posloužit?" zajímal se Kerman a vkročil do pokoje.

"Šnapsem nebo ženami nebo šňupečkem," řekl sluha a pečlivě nás odhadoval. "Zařídím všechno, co můžete zaplatit. Znáš blondýnu, která sem dorazí za tři minuty."

Dohodli jsme se na šnapsu.

Když odešel, zeptal se Kerman: "Museli jsme se uhnízdít v takovéhle špeluňce? Copak by náš rozpočet neunesl trochu menší blešárnu?"

Přešel jsem k oknu a kývl na Jacka. Když stál vedle mne, ukázal jsem na budovu, která byla na druhé straně ulice přímo proti hotelu. Jak se zdálo, v prvních dvou patrech byly byty. Nic moc. V přízemí se zařídil fotograf. Černými písmeny na žlutém pozadí byla nad celým vchodem vyvedena firma LOUIS.

"Vidíš?" řekl jsem. "Právě tady začal Ed pátrat. Vydrž chvíli, něco ti ukážu." Otevřel jsem kufřík a ze dna vytáhl fotografii Anity Cerfové, kterou jsem našel v ložnici u Barclaye. "Ty o tom ještě moc nevíš," dodal jsem a vyprávěl mu, jak jsem k fotografii přišel. "Ed tvrdil, že nejdřív ze všeho si zkusí prověřit tuhle fotku. Než nasedl do letadla, stihl jsem mu pořídit kopii." Otočil jsem snímek a ukázal Kermanovi na rubu razítko s adresou. "Proto jsme tady." Kývl jsem hlavou k obchodu na protější straně. "To je ono."

"Nic moc," podotkl Kerman s pohledem upřeným na krám.

Vrátil jsem fotku do kufříku a sedl si na postel. Hlava se mi mohla rozskočit a potřeboval jsem se napít. Doufal jsem, že poskokovi nebude trvat celou noc, než s panákem dorazí.

Šéf pátracího oddělení Dunnigan nám položil spoustu otázek, avšak my opakovali, že Ed si vyrazil jen na víkendový výlet a nás ani omylem nenapadá, proč by měl skončit v Indiánské zátoce, a na historce jsme trvali.

Bylo mi Dunnigana líto. Očividně dychtil vraha dopadnout. Jenomže když jsme nechtěli shodit Cerfa, neměli jsme jinou volbu, takže nám nezbylo, nežli sedět ve žlutě vymalované místnosti a lhát mu do očí, jako když tiskne. Dunnigan prohlásil, že prověřuje všechny hotely, a to mne vyděsilo. Dřív nebo později zjistí, že Ed pobýval právě tady, a v tom momentě ho ťukne protější fotografický krám. Nikde není psáno, že se to stane, ale někteří poldové mají neomylný čuch a on může být jedním z nich.

"Co teď?" zeptal se Kerman. Ostražitě se zabořil do křesla - vlásek a porouchalo se.

"Dnes večer nemůžeme dělat nic," řekl jsem. "Krám je zavřený; všude je zavřeno, takže vyrazíme nejdřív ráno. Nečekej nás pro začátek moc víc než Eda. Ed někde šlápl vedle a někoho vyplašil. Na to si musíme dát pozor. Nejschůdnější bude, Jacku, když já budu postupovat přesně tak jako Ed, a ty mi budeš krýt záda. Zajdu ráno do krámu a tomu hošánkovi Louisovi ukážu fotografii. Nevím, co se stane, ale vsaď se, že něco se přihodí. Tvůj úkol bude držet se mne jako veš košile, tak aby na tebe nikdo nekápl. Kdybych se dostal do maléru, budeš po ruce a vytáhneš mě. Začnu bez oklik, jako by tu Ed nikdy nebyl. Možná taky skončím v přístavu, jenomže tentokrát tu budeš ty a vylovíš mě. Chápeš?"

Kerman si přešel fešácký knírek a řekl, že chápe. "Zrovna tak bych mohl jít do akce já a hlídacího psa bys mi mohl dělat ty, ale když jsi rozhodil karty takhle, proč ne."

V tu chvíli se ozvalo zaklepání na dveře a do pokoje vklouzl poskok. Nesl dvě láhve whisky, zázvorové pivo a

sklenice. Rozestavil všechno na bambusový stolek.

Kerman si výstavu prohlédl a zeptal se: "K čemu třetí sklenice?" Poskok se na něj zakřenil.

"Jednu rozfláknete nebo budete mít chuť někoho pozvat. Třetí sklenice se vždycky hodí, pane. Nemáte tušení, o kolik panáků jsem přišel jen proto, že chyběla třetí sklenice."

"Napijeme se všichni," pravil jsem. "A nešetři, Jacku." Poslídka jsem se zeptal: "Jak se jmenujete?"

"Carter," odpověděl, zpod kulatého kastrůlku na hlavě si vytáhl pomačkanou cigaretu, našpulil rty a zapálil si.

"Jste tu dlouho?" zajímal jsem se. Zapřel jsem se lokty a sledoval děvčátko na žebříku, co za poskokem viselo. Přemítal jsem, co asi vidí pes, že se tak pořouchle šklebí.

"Deset let," odvětil poslíček. "Když jsem tu nastoupil, nebyl to špatný podnik. Ale podepsala se na něm válka. Válka se podepsala na všem."

Kerman mu nalil dávku, že by se v ní kachna mohla cákat. Poskok si přivoněl, lokl a vypláchl si douškem zuby.

"Chápete, co jsem myslel tou třetí sklenicí?" řekl, když dokloktal.

Nasypal jsem si do hrsti čtyři aspiriny a spláchl je. Poskok mne se zájmem sledoval.

"Nemáte chuť vydělat si trochu peněz?" zeptal jsem se.

"Jako za co?"

"Za zkoušku paměti."

Znovu nasadil, zopakoval obřad s kloktáním a polkl.

"Jakou roli tu hraje má paměť?"

Vytáhl jsem peněženku, vyndal z ní fotografii Eda Bennyho a podal mu ji.

"Viděl jste někdy tohoto muže?"

Nevzal fotografii do ruky, jenom se předklonil a zdálky se díval. Švy na kalhotách zaúpěly, ale obstály. Pak se poskok narovnal, prolil hrdlem zbytek whisky, postavil sklenici na bambusový stolek a přestěhoval se ke dveřím.

"Fajn, hoši," pronesl s rukou na klíce. "Bylo to krásné, ale všechno krásné má svůj konec a vy jste mne oblaflí."

Poldové mi zaplatí panáka! To mě podržte! Řval bych! K nevíře, jenomže ze mne nic nedostanete. S poldy se nebavím."

Kerman vystřelil z křesla, popadl poslídka za límec a žuchl s ním na postel vedle mne.

"Vypadáme snad jako policajti?" zařval vztekle. "Mám chuť obrátit ti čumák kousavým dozadu."

"Copak vy nejste poldové?"

Vytáhl jsem z peněženky dvacetidolarovou bankovku a položil ji mezi nás.

"Chováme se jako policajti?"

Chtivě se zahleděl na bankovku.

"Neřekl bych," pravil a olízl si rty. "Byli tu a vyptávali se dnes odpoledne. Je mrtvý, že jo? Ukázali mi fotku z márnice."

"Takže tu bydlel?"

Natáhl ruku k bankovce.

"Jo, bydlel tady. Šéf nechťel, aby se mu po baráku potulovali poldové. Řekl jim, že ho nezná."

Zvedl jsem bankovku a dal mu ji.

"Nalej mu ještě," vybídl jsem Kermana. "Copak nevidíš, jakou má žízeň?"

"Necháte si všechno pro sebe?" zeptal se poněkud úzkostlivě poslíček. "Nerad bych, aby mi vylili perka."

"Já žasnu," prohodil Kerman. "Podle vaší řeči by si člověk myslel, že právě za to se modlíte." Podal poslíčkovi další lomcovák.

"Podívejte," pokračoval jsem, když se opět pustil do proplachovací procedury. "Tenhle hoch byl náš kamarád. Někdo ho omráčil a hodil do zátoky. Snažíme se zjistit proč. Napadá vás něco?"

Poslíček zavrtěl hlavou.

"Těžko. Zapsal se včera odpoledne v pět. Vzal si hned vedlejší pokoj. Skorem okamžitě pak odešel a víc jsem ho neviděl."

"Nechal tu nějakou tašku?"

Poslíček uhnul očima.

"Jo, ale tu má šéf. Má na to právo. Ten chlapík nezaplatil za ubytování."

"Jděte a přineste ji."

Poslíček na mne vytřeštil oči.

"To nemůžu," řekl. "Kdyby mě šéf načapal..."

"Jděte a přineste tu tašku, nebo si o ni řeknu šéfovi sám."

"Myslíte - hned?"

"Ano. Teď hned."

Postavil napůl vypitou skleničku na římsu, a když mi věnoval dlouhý, zamyšlený pohled, zamířil ke dveřím.

"Kápně něco navrch? Nebo ta dvacka byla všechno?"

"Dostanete ještě deset."

Když odešel, Kerman poznamenal: "To byla klika. Jak jsi uhádl, že Ed bydlel zrovna tady?"

"Proč jsme tady my? Nalej mi ještě. Z povídání s tím moulou mě rozbolela hlava."

Když mi naléval další skleničku, otevřel jsem znovu kufr a vytáhl Anitinu fotku. Položil jsem ji na postel lícem dolů.

Kerman se zeptal: "Myslíš, že ji bude znát?"

"Za pokus nic nedáme. Slouží tu deset let."

Bolest v hlavě malinko povolila, ale nadobro jsem ji nezahnal. Spláchl jsem další dva aspiriny.

"Polykáš toho prevítu nějak moc," podotkl Kerman zamračeně. "A s pitím bys měl taky přestat a radši zajít za

doktorem."

Poslíček se vrátil a položil na postel kabelu.

"Musím ji odnést zpátky," prohlásil a zatvářil se starostlivě. "Nerad bych se dostal do průšvihů."

Prohrabal jsem zavazadlo. Nečekal jsem, že něco najdu, a proto jsem nebyl rozčarován. Prostě obyčejná taška, do níž si chlapík uložil věci na víkendový výlet. Jediné, co chybělo, byla Anita fotografie. Nastrkal jsem věci zpátky, zavřel tašku a postavil ji na zem.

"V pořádku," řekl jsem. "Odneste ji zpět." Vytáhl jsem z peněženky desetidolarovou bankovku a upustil ji na lůžko.

"Vezměte si ji a jazyk za zuby, ano?"

Hrábl po bankovce a popadl tašku.

"Nic víc už ode mne nechcete?" zeptal se a najednou zapustil kořeny.

Obrátil jsem Anitinu fotku lícem navrch a nastrčil mu ji před oči.

"Viděl jste někdy tuhle dámu?"

Zastrčil peníze do kapsy, tašku zas postavil na podlahu a půjčil si fotografii. Držel ji na délku paže a přičinlivě na ni nžoural.

"Připadá mi jako Anita Gayová," střelil po mně tázavým pohledem. "Je to ona, že jo? Jéžiši! Kdy já ji viděl naposled? Jasně, je to Anita Gayová."

"Nestyďte se," pravil jsem. "Kdo je Anita Gayová? Co dělá, kde bych ji zastihl?"

"Nevím, kde byste ji mohl najít," odpověděl s politováním a položil fotku na postel. "Neviděl jsem ji už měsíce. Vystupovala u Měděné opálky. Páni, to bylo číslo! S těmi kožšinovými rukavicemi každému vyrazila dech."

"Co je Měděná opálka?"

"Vy neznáte Měděnou opálku?" Div ho nesklátil úžas. "Proboha, to je přece ten velký zábavní podnik na Bayshore Boulevardu. Od té doby, co Anita odešla, už tam moc nechodím. Asi se nevrátí, že ne?"

Vzpomněl jsem si na její tvář zalitou krví a díru v čele. "Ne," řekl jsem. "Už se nevrátí."

Kapitola sedmá

I.

Druhý den dopoledne jsem vyrazil z hotelu asi v jedenáct. Noc byla horká a já špatně spal, a když jsem se nakonec přece jenom dokopal díky aspirinu a whisky k tomu, že se mi podařilo usnout, probudil jsem se skoro v deset.

Kerman mě nebudil. Tvrdil, že když člověk dostane ránu do hlavy, nic mu neprospěje víc než odpočinek. Jenomže hlava mne bolela pořád, a když jsem se vzbudil, cítil jsem se tak mizerně, že jsem mu přestal věřit. Na nohy mě postavil teprve pořádný hrnek silné černé kávy, pár dalších aspirinů a vlažná sprcha. Teprve pak jsem se sebral natolik, že jsem se mohl pustit do práce.

Usoudil jsem, že návštěvu fotografa zatím odložím. Myslel jsem, že dřív, než si podám kamaráda Louise, bych měl získat pár informací o Anitě u Měděné opálky, a proto jsem se rozhodl zajít nejdříve tam. Kerman se zeptal, jestli to o Louisovi nebyly plané řeči. Prohlásil jsem, že nikoli. Chtěl jsem se jen v předstihu, než mne někdo shodí do Indiánské zátoky, co nejvíc dozvědět, a měl jsem pocit, že fotografův ateliér je nebezpečná zóna. Vysvětlil jsem Kermanovi, že jedná na základě předtuchy. Kerman si mých vnuknutí nesmírně považoval, zejména když jsme sázeli na koně, a proto souhlasil. První štace bude Měděná opálka.

Vyšel z hotelu přede mnou. Neměl jsem strach, že mne ztratí. Na sledování osob byl mistr a já mu nehodlal práci ztěžovat.

Když jsem vyšel na ulici, zeptal jsem se strážníka, kudy se dostanu k Měděné opálce. Vysvětlil mi, že podnik je na rohu Bayshore Boulevardu a Třetí ulice, pěšky asi deset minut od hotelu. Zatímco mi podával vysvětlení, jak se k podniku dostanu, mrkl jsem přes ulici k fotografově krámku. Napínal jsem zrak, avšak za výkladem a za dveřmi nebylo vidět nic víc než tabla polepená stovkami lesklých fotek.

Poděkoval jsem strážníkovi a pomyslel si, že policie v San Francisku je daleko lip vychovaná než policie v Orchid City. V Orchid City stačí zeptat se policajta na cestu, a už vás málem zabásne pro napadení nebo vás přinejlepším pošle špatným směrem, aby vám dal za vyučenou, že příště nemáte otravovat.

Měděná opálka byla typická zanedbaná špeluňka, jakou najdete v každém velkoměstě, kde si hustá populace v zábavě příliš nevybírá. Možná by pomohla nová vrstva barvy a trochu potu u mosazných ozdob. Do podniku vedly troje dvojité lítačky, vpředu byla vystrčená pokladna na vstupenky a každý milimetr na stěnách zdobily lesklé fotografie v rámečcích. Nad přečnivající stříškou pokladny se po celé délce táhl nápis ze začernalých, metr vysokých chromovaných písmen:

MĚDĚNÁ OPÁLKA

V noci se za písmeny nejspíš rozsvěcovala světla a nápis vypadal daleko lépe, protože černé fleky se ve tmě ztratily.

Pod metrovými písmeny svítil další nápis:

50 ODVÁŽNÝCH, OPÁLENÝCH, OHROMNÝCH DÍVEK

Přistoupil jsem blíž a s chutí si prohlížel fotografie a došel k závěru, že na představení nebude nic originálního; natož aby tohle či jiné město přivedlo do varu. Vesměs komici s ostře řezanými rysy a zarputilými tvářemi, rozzářenými očima a ve řvavých kostýmech. Stačilo se na ně podívat a věděli jste, jaký vtíp z nich vypadne. Děvčata nevypadala o moc lip. Ze svých půvabů se nepokoušela utajit nic. Jediné oblečení - povinná náhražka fíkového listu, ve tváři bezduchý úsměv. Padesát odvážných, opálených, ohromných dívek bylo padesát odvážných, opálených holek, ale spíš než ohromně působily omše.

Když jsem si snímky prohlížel, otevřely se jedny lítačky a na sluníčku se objevil pomeňší chlapík s obličejem jako fretka. Měl na sobě umolousaný flaušový plášť, měkký klobouk naražený na stranu a boty z umělé krokodýlí kůže, které neviděly krém a kartáč od doby, kdy je koupil - soudě podle prasklin, bylo to hezky dávno.

"Kde je nějaký vrátný?" zeptal jsem se ho. "Kdo tu šéfuje?"

Změřil si mne, odchrchlal si a plivl doprostřed ulice.

"Jste tu cizí?" zaskřehotal hlasem vysloužilým při uplatňování obehnaných vtipů.

Připustil jsem, že jsem zde cizí, a zopakoval otázku. Ostře řezaný obličej se zachmuřil.

"Nick Nedick," odpověděl a hned připojil takový proud sprostot, že se mu řinul z úst jako splašky z trativodu.

Kdovíproč neměl o Nedickovi zvláštní mínění. "Po schodech nahoru," pokračoval, když vyčerpal slovník. "Druhé dveře vpravo hned za kruhovým ochozem. A jestli ho uvidíte, plivněte mu do ksichtu." A rovnou za nosem vyrazil po ulici dál, s hlavou skloněnou, jako by si přál vzbudit dojem, že velký mozek stěží unese.

Sledoval jsem ho pohledem a v duchu se ptal, co ho žere. Asi v polovině prostoru mezi námi jsem spatřil Kermana. Opíral se o kandelábr a četl noviny. Dokonale zapadl do scény. Když chce vypadat jako povaleč, vypadá tak. Není žádná hračka postávat na chodníku a nevzbudit podezření, ale Ker man to svede celou hodinu.

Strčil jsem do dvojitéch lítaček a po chodbě zamířil ke schodům. Asi uprostřed leštil mosazné zábradlí postarší černoch. Byl jen v košili a místo zástěry měl uvázaný pytel. Šolichal zábradlí, jako by se bál přitlačit, a velkýma, krví podlitýma očima nepřítomně hleděl do ničemna. S ohledem na pozornost, kterou mi věnoval, jsem klidně mohl být neviditelný.

Hned nad schody byly další dvoudílné lítačky a vedly do další chodby. Přesně jak fretka povídal, vpravo od kruhového ochozu byly dveře s označením Kancelář.

Zaklepal jsem, otevřel a vstoupil. V malé kanceláři bylo k zadušení a horko. Stál tu psací stůl, dvě kovové registratury, na stěnách nespočet lesklých fotografií, podobných jak vejce vejci těm, které zdobily průčelí. U psacího stolu seděl chlapík v košili a ťukal do psacího stroje. Datloval jen dvěma prsty, avšak hbitě. Měl hustou kšticí černých kudrnatých vlasů, rašící strniště a kůži, jakou má na bříše ropucha.

V rohu hned pod oknem se nacházela dívka. Šatky měla pohozené na registratuře. Spodní prádlo zdaleka nezářilo čistotou a na punčochách jí tekla dlouhá oka. Zamotala se do tak fantastického propletence, že skoro nevypadala jako člověk. V zádech byla prohnutá, jako by je měla zlomená, nohy zaklesnuté za ramena, a stála na rukou. Když jsem se na ni zadíval, provedla pomalý přemet, takže přistála na nohou, pořád stejně zauzlovaná, a pak se znovu přehoupala na ruce, aby si přemet zopakovala.

"Proč se na mě nekouknete?" adresovala kudrnáčovi. "Jak můžete říct, že jsem dobrá, když se na mě ani nepodíváte?"

Kudrnatý maník dál bušil do psacího stroje, jako by mu šlo o život. Nezvedl oči, ani aby se podíval, kdo přišel. Dívka nadále pokračovala ve svých pomalých saltech a nadále kladla otázku, proč se na ni nedívá. Ani si ji nevšiml.

Stál jsem a sledoval ji, protože výstup sice nebyl vybroušený, ale ohromil mne. Mohl být mnohem senzačnější, kdyby měla dívka lepší postavu a na sobě čistější prádlo, jenomže když si tohle všechno člověk odmyslel, za podívání stála. Přál jsem si, aby ji viděl Jack Kerman. Silačky byly jeho. Určitě by ho podívaná velice zajímala; víc než mne. Měl jsem pocit, že ho o něco šidím.

Ale všechno, co se příliš často opakuje, se okouká. Dívčina zřejmě tento názor nezastávala. Jako by dnes neměla nic jiného v plánu, cvičila dál a nepřestávala kudrnáče vyzývat, aby se jí věnoval. A kudrnáč měl pro dnešek zřejmě rovněž o rozvrh postaráno. Nepřestával mydlit do stroje.

Když už jsem tedy viděl všechno, co jsem chtěl, zaklepal jsem mu na rameno, jenomže ani tehdy nepřestal psát, ani nezvedl hlavu, jenom se zeptal: "Si račte?"

Řekl jsem, že bych rád mluvil s Nickem Nedickem.

Zvedl hlavu, ale ťukal dál.

"Zadní dveře," prohlásil a znovu sklopil oči k psacímu stroji.

Nežli se dívka pustila do dalšího přemetu, zakňourala: "Víte, co si vaše máma musela vytrpět, aby vám dala oči, vy ignorante? Proč je nedokážete použít, proč se na mě nekouknete?"

Protože mi jí bylo líto, řekl jsem: "Jste skvělá, kotě, hotová senzace, jaktěživo jsem něco podobného neviděl."

Napjatý, nesmlouvavý obličejík vyjel mezi zkřížené nohy, aby na mne viděla. Rtíky se otevřely a na hlavu se mi sesypaly nadávky. Některá z těch slov jsem nikdy neslyšel. Kam se hrabe dlaždič. Kudrnatý chlapík se nečekaně uchechtl, ale hlavu nezvedl, psal dál.

Nevadilo mi, že mi děvče nadává. Cviky, které tu prováděla, nebyly žádná legrace, a přitom chlap, který ji má zaměstnat, na ni ani nepohlédne. Trvalo možná roky, než dokázala zkroutit tělo tak, jak je kroutí teď. Třeba má hlad. Třeba nemůže zaplatit činži. Došlo mi, že zahrnout nadávkami kudrnáče se bála. Mohl by ji kopnout do zubů. Podle mého soudu vypadal, že by ji do zubů kopl, kdyby měl jen poloviční důvod. Počkal jsem si, až vypotřebuje všechna slova, která zná, usmál jsem se, abych dal najevo, že jsem se neurazil, přešel jsem ke dveřím, které mi kudrnatý chlapík označil, a zaklepal.

II.

Zadní kancelář se té přední podobala skoro jako vejce vejci, byla jen o něco větší a místo jednoho psacího stolu tam byly dva, místo dvou kovových registraček čtyři a na stěnách daleko větší záplava pestrých fotek.

Za stolem hned u dveří seděla postarší žena se smutnýma očima, podmalovanýma temnými kruhy, a s nažloutlým obličejem, který možná před lety oplýval krásou, avšak nyní byl jen mile prostý. Prováděla cosi s knihou vstupenek. Nezajímalo mne, co vlastně.

Na druhém konci místnosti stál druhý stůl. Za ním někdo seděl, jenže já z té osoby viděl jen tlusté prsty. Muže dokonale kryly noviny. Na malíčku měl velký brilantový prsten. Diamant byl žlutý jako banán. Odhadoval jsem, že jej chlapík od někoho dostal na vyrovnání dluhu, nebo jej možná našel. Takovýhle diamant si nikdo nekoupí - nikdo, komu slouží zdravý rozum.

Žena si mne s plachým úsměvem změřila. Zuby měla stejně falešné, jako mají holky ze šantánu falešné řasy, a zdaleka ne tak atraktivní, ale co mi po tom bylo. Ona s nimi musí kousat, ne já.

"Pana Nedicka," lehce jsem nadzvedl klobouk. "Jmenuju se Malloy. Rád bych si s ním promluvil."

"Víte, já nevím," bázlivě střelila pohledem na rozevřené noviny. "Pan Nedick zrovna nemá čas. Vážně nevím."

"Pak si nelamte hlavu," pravil jsem. "My se s panem Nedickem domluvíme sami, vidíte, pane Nedicku?" Došel jsem ke stolu a sedl si na roh.

Nad vršek novin vyplul obličej kulatý jak lívaneček. Hleděla na mne malá, lišácká očka. Noviny padly na podlahu.

"Možná, mladý muži, možná ano," řekl Nedick. "Jenom pokud mi nechcete něco prodat."

Na první pohled mi bylo jasné, že malér tohoto člověka spočívá v tom, že mu někdy někdo nakukal, že se podobá Sydneymu Greenstreetovi. Ano, vypadal jako Sydney Greenstreet; jenomže on se hned k té podobě začal stejně oblékat i mluvit, a to už kapánek přehnal.

"Ten chlapík vedle mi řekl, že mám jít dál," vysvětlil jsem. "Doufám, že se nic neděje."

Thlust'och se uchichl, přesně jako se uchichtává Sydney Greenstreet. Výsledek ho zřejmě potěšil.

"Neděje, a co pro vás mohu udělat, pane Malloyi?"

Podal jsem mu navštívenku, tu, kde máme v rohu značku firmy Služby všeho druhu.

"Orchid City, hm?" poklepal hranou navštívenky o stůl a usmál se na ženu, která každé slovo hltala. "Země milionářů, pane Malloyi. Vy tam bydlíte?"

"Pracuju tam," odušil jsem. "Sháním informace o jisté mladé ženě. Určitě ji znáte. Jde o Anitu Gayovou."

Nedick zavřel oči a kulatý obličej dal najevo přemítání.

"Jaké informace, pane Malloyi?" zeptal se po úctyhodné odmlce.

"Jakékoli," řekl jsem, vytáhl pouzdro na cigarety a nabídl mu. "Beru všechno. Snažím se zrekonstruovat obrázek o její minulosti. Rád si poslechnu všechno, co mi povíte. Posloužit mi může všechno."

Nerozhodně sáhl po cigaretě. Oběma jsem nám zapálil.

"Víte, já nevím," pronesl pomalu. "Mám zrovna dost napilno, nevím, jestli s vámi mohu ztrácet čas."

"Ušlý zisk vám zaplatím," ujistil jsem ho. "Nečekám, že byste mi věnoval čas pro nic za nic."

Znovu se uchechtl, avšak tentokrát ne tak přesvědčivě jako poprvé.

"Tomu říkám obchod, pane Malloyi. Mám rád obchody, kdy druhá strana jedná tak přímo jako vy." Střelil pohledem k hubené ženě: "Myslím, že byste měla skočit do banky, slečno Fenduckerová. Při odchodu řekněte Juliovi, že pro nejbližší půlhodinu tu nejsem."

Na chvíli, kdy si slečna Fenduckerová kvapně brala klobouk a kabát a odcházela z místnosti, se rozhostilo ticho. Slečna Fenduckerová patřila k lidem, kteří všechno berou jako pohromu. Podle toho, jak se hrnula z kanceláře, by člověk mýsl, že budovu zachvátil požár.

Když otevřela dveře, koutkem oka jsem zahlédl hadí ženu. Ještě pořád předváděla salta. Julius přestal psát na stroji a s nohama na stole si výtvar četl. Když dveře zaklaply, scéna se vymazala a já zůstal s Nedickem sám.

"Jak velký honorář jste měl na mysli, pane Malloyi?" zeptal se Nedick bez mrknutí.

"Nevím přesně," řekl jsem. "Co takhle padesát? Záleží na tom, co mi můžete říct."

"Za padesát babek vám můžu napovídat kopu věcí. Nechci být dvakrát zvědavý, ale lítá v průšvihů?"

"V průšvihů zrovna ne," odpověděl jsem a v hlavě mi vytanul obraz, jak jsem ji viděl naposledy. "Alespoň teď ne. Měla potíže. Pokud se mi podaří nečeřit příliš vodu, stojí můj klient o přesný obrázek její minulosti."

Nedick odstrčil židli, přehodil si tlustou nohu přes tlustou nohu a silný palec zavěsil do průramku u vesty.

"A těch padesát babek?"

Vytáhl jsem peněženku a vysázel na stůl pět desetidolarovek. Natáhl tlapu, posbíral je a nacpal do kapsy u kalhot.

"Odkáživa Juliovi tvrdím, že jeden nikdy neví, kdo zabrousí do kanceláře," řekl a opět se uchechtl. "Domlouvám mu, aby se každému věnoval. Jakmile člověk někoho vyhodí, nikdy neví, o co se připravil. Zase se jednou ukázalo, že mám pravdu."

"Jo," přitakal jsem a odklepl popel na podlahu. "Kdy u vás Anita Gayová pracovala?"

"Přišla k nám asi před dvěma lety, máte-li zájem, mohu vám říct přesne datum." Přehrabal se v šuplíku plném papírů a zbytečných lejster, až nakonec vytáhl v kůži vázanou zápisovou knihu. Listoval stránkami, až našel hledaný záznam, a položil knihu na stůl. "A tohle taky Juliovi pořád tluču do hlavy: o všem, co se v kanceláři šustne, si udělej poznámku. Aspoň to vždycky rychle najdeš. Nikdy nemůžeš vědět, kdy to budeš potřebovat. No prosím," popleskal rozevřenou stránku. "Všechno tu máme. V kanceláři se prvně objevila před dvěma lety, třetího června. Představila se jako Anita Brodová. Ucházela se o zaměstnání. Pracovala dřív jako striptérka v hollywoodských nočních klubech, ale měla nějaké oplétačky s mravnostním a nepohodla se s agentem. Roy Fletcher jí poradil, aby se vydala za mnou. Fletcher má na starosti opravdové herce. Nic pro ni neměl a nechtěl, aby s prací nadobro sekla. Proto ji poslal za mnou." Podíval se na mne a ušklíbl se. "Viděl jste ji, pane Malloyi?"

Přitakal jsem: "Ano, viděl."

"Moc roztomilá," pravil. "Stála tamhle," ukázal k oknu, "a předvedla svůj výstup. Dokonce i Julius roztál, a s ním hned tak něco nehne, je v naší branži největší tvrd'as. Za týden se z průměru dostala až na vrchol žebříčku. Za dva týdny svítilo její jméno nad portálem."

"Proč už tady není?" Zasmušil se.

"Vdala se. Tak je to vždycky, pane Malloyi. Seženete dobrou holku, která vám přitáhne peníze, a ona se vdá. Pro tuhle branži jsou sňatky největší zlo."

Začínal jsem zvažovat, jestli jsem padesát babek trochu zbrkle nevyhodil oknem.

"Od svatby jste ji neviděl?"

Zavrtěl hlavou.

"Slyšel jsem, že jim to s Thaylerem moc nevycházelo a že ho opustila. Nastoupila však u nóbl módního návrháře Simeona na Devatenácté ulici. Vyslal jsem za ní Julia, aby ji zkusil přetáhnout zpátky, ale nechtěla. Počítám, že manekýnka je na společenském žebříčku něco víc. Od Simeona však taky před několika měsíci odešla. Kde je teď, nevím."

Nechal jsem ho vydechnout, ale byl jsem napnutý jak struna.

"Zmínil jste se o Thaylerovi..." postrčil jsem ho. "Kdo je Thay-ler?"

"Manžel."

"Nevíte náhodou, kdy se vzali?"

"Jistě," řekl ochotně a znovu zalistoval v knize. "Takové věci nezapomínám. Jejich sňatek mě stál řůru peněz. Brali se loni osmého listopadu."

"Co se s ním stalo? Umřel?"

"Umřel?" zamrkal Nedick. "Kdepak, neumřel, žije tady ve městě. S nějakým Louisem vede fotografické studio na Army Street."

Zničehonic mi znovu začalo lupat v hlavě. Možná jsem moc usilovně přemýšlel. Konečky prstů jsem si stiskl spánky a obličej se mi stáhl.

"Zkusme si o něm promluvit," navrhl jsem. "Povězte mi o něm. Povězte mi o něm všechno."

Nedick otevřel dvířka u stolu a vylovil z něho černou láhev bez označení a dvě sklenice.

"Neprospěla by vám kapka šnapsu?" zeptal se. "Vypadáte utrápeně."

"To je správné slovo," souhlasil jsem. "Cvrkněte mi a vyprávějte o Thaylerovi."

Nalil do sklenic tak tři centimetry whisky. Na dálku jsme si připili a poslali obsah do útroh.

Když jsem vytahoval tubu s aspirinem, Nedick řekl: "Když se objevila Anita, Lee Thayler u nás již působil. Předváděl číslo jako Buffalo Bill. Nebylo špatné a často je měnil, takže jsme si ho drželi. Malér s většinou amatérů v zábavní branži je, že nedokáže změnit rutinu. Číslo za týden vyčpí. Ale Thayler byl jiný. Pálilo mu to a vymýšlel pořád nové triky."

Spolkl jsem dva aspiriny a šnapsem je spláchl.

"Jaké triky?"

"Kousky s bouchačkou. Znáte to: střílení na mince vyhozené do vzduchu; pálení do terčů, které se odrážejí v zrcadle; podobné finty. Pětačtyřicítka mu v rukou jen hraje. Vyhodí kolt do vzduchu, chytí jej a v tu chvíli pálí. Právě s tímhle kouskem mu pomáhala jedna dívka. Ustřeloval jí cigaretu rovnou u pusy. Bylo to nebezpečné, ale on si naprosto věřil."

"A oženil se s Anitou?"

"Přesně tak." Nedick se zamračil. "Jakmile se vzali, dali oba výpověď. Thayler si koupil podíl u fotografa. Usoudil, že když se oženil, měl by se usadit a mít nějakou trvalou práci. Bylo to k nevěře, protože Thayler nepatří k lidem, kteří se dokáží usadit. Jenomže pokud vím, usadil se. Navíc se mu zřejmě nevede špatně. Znal spoustu lidí z šoubyznysu a všichni se chodili fotit k němu. Vlastní práci prováděl Louis. Na Thaylerovi bylo shánět kšefty."

"Anita od něj odešla?"

"Tak jsem to slyšel. Podrobnosti neznám, možná už ji otravovalo jen tak posedávat a nic nedělat. S Thaylerem nebylo snadné vyjít. Počítám, že jakmile opadlo první okouzlení, začali se hádat. Thayler se hádal s každým."

"Rozvedli se?"

"Neslyšel jsem."

Nalil další dva fťany. Tentokrát jsme si přitukli doopravdy. Whisky byla skvělá. Teprve když procestovala až do žaludku, poznal jsem, jak píše.

"Neměl byste Thaylerovu fotografii?"

"Jistě." Ukázal na jednu registraturu. "Jste mladší než já, otevřete v registračce vrchní šuplík. Jo, právě ten. Měly by tam být desky s fotografiemi... Máte je? Hoďte mi je sem."

Položil jsem šanon na stůl a Nedick začal přebírat sbírku lesklých fotek. Nakonec hledanou našel a podal mi ji. "To je on."

Díval jsem se na vysokého, štíhlého kovboje, stojícího před namalovaným pozadím, jež zobrazovalo širou prérii s kaktusem. Měl na sobě kalhoty z ovčí kůže, honácký širák a kostkovanou košili. Obličej měl protáhlý a úzký, rty jako čárky, chladné a nebezpečné oči. Zdálo se, že se moc často nesměje, a když, pak úsměv až k očím nedospěje. Díval jsem se na tvář muže, který se nebojí rizika - na tvář hazardního hráče, na tvář člověka, který si ani za mák necení života.

Zeptal jsem se: "Můžu si ji nechat?"

Nedick přikývl.

"Když chcete. Někde mám i Anitinu fotku. S těmi kožešinovými rukavicemi válela jedna báseň. Chlapi při jejím čísle div nepadali ze židlí." Přehrábl prackami pár dalších fotek, až našel jednu, která mi připomínala obrázek, jaký jsem našel v zásuvce George Barclaye. "To je ona. Kdybyste ji potkal, povězte jí, že ji u nás opět rád uvítám. Fotku vám dát nemůžu; je poslední, která mi zbyla." Vylovil další obrázek a hodil mi jej přes stůl. "Tady je Thayler zrovna při výstupu s cigaretou. Neměl jsem to číslo rád. Báł jsem se, že se něco stane. Byl to moc nebezpečný kousek. Ale holce to nevadilo. Měla nervy ze železa."

Já ho však neposlouchal. Zíral jsem na fotografii. Kovboj Thayler na ní střílel na děvče otočené čelem k aparátu, k Thaylerovi profilem. Byl to dobrý snímek. Na první pohled ukazoval, jak ustřelená cigareta letí od dívčích rtů, zachycoval záblesk a dým z koltu. Děvče mělo na sobě něco jako živůtek z kůže poníka, cudnou tkaničku nahrazující fíkový list a širák jako kolo od vozu.

"On na cigaretu nemířil," pokračoval Nedick. "Kdepak. Vyhodil revolver, chytil a vypálil, všechno v jednom

momentu. Vždycky, když jsem se na něj díval, vyrazil mi na čele pot."

Mně při pohledu na fotku rovněž vyrazil na čele pot, protože dívka s cudnou tkaničkou byla slečna Bolusová.

III.

Dveře se rozlétly a vstoupil kudrnáč. Hodil na stůl hromádku lejster. "Smlouva pro Gardenera," řekl Nedickovi. "Měl bys ji radši podepsat, dřív než si to ten pacholek rozmyslí."

Když se Nedick natahoval pro pero, zeptal se: "Jak vypadá ta holka vedle? Nepřijdeme o nic, že ne."

"Smrdí," prohlásil kudrnáč pohrdlivě.

"Tak ji vyhoď. Až sem slyším, jak v ní lupají kosti, znervózňuje mě to."

"Tebe znervózňuje všechno," opáčil kudrnáč. "Jen ať si je trochu protáhne." Posbíral papíry a vypadl.

Otevřenými dveřmi jsem dívku zahlédl. Seděla na židli, šaty na kolenou, a plakala.

Kudrnáč jí vysvětloval: "Dám vám jednu radu. Nejlepší bude vyjet výtahem do posledního patra, najít si dost vysoké okno a skočit. Vaše číslo smrdí a vy taky. Teď vypadněte."

Když se dívka začala zvedat, zavřel dveře.

Nedick prohlásil: "Někdy si myslím, že Julius je na lidi moc hrubý."

Pomyslel jsem si, že by bylo skvělé zajít do vedlejší kanceláře, popadnout psací stroj a na Juliově černé kudrnaté palici jej rozmetat na kousky. Jenomže co mi bylo po tom, jak se Julius k lidem chová, a proto jsem řekl: "Povězte mi něco o tom děvčeti na fotce. Jak se jmenuje?"

Nedick vzal snímek, chvíli jej studoval a pak odložil. "Je to Gail Bolusová." Hodil po mně zpytavým pohledem. "Zajímá vás?"

"Zajímají mne dívky v podobném oblečení," odpověděl jsem. "Našla by se tu někde?"

"Ne. Nikdy jsme o ní moc nevěděli. Přitáhl ji Thayler, patřila k jeho číslu. Platil ji ze svého. Vím jenom, jak se jmenuje, nic víc. Krom toho, že měla nervy jak ze železa."

"Odešla zároveň s Thaylerem?"

"Kdepak. Ještě dřív. V době, kdy Thayler začal kroužit kolem Anity Gayové. Jeho výstup dostal na frak. Thaylerovi se už nepodařilo sehnat holku s tak pevnými nervy. Chtěl, aby Gail zastoupila Anita, jenže ta se vzpírala. Ani jsem jí to nezazlival."

"Měli ti dva něco spolu?"

"Počítám, že měli. Jakmile spolu dva lidi vystupují, skoro vždycky dřív nebo později skončí v posteli. Nebyli výjimkou. Jenomže Gail mu nemohla odpustit, že se začíná, točit kolem Anity, a taky mu to řekla. Porafali se a ona se na něj vykašlala."

"Odešla asi před půlrokem?"

Nedick přitakal: "Ano, bude to asi půl roku."

"Co s ní bylo dál?"

"Ztratila se nám z dohledu. U žádného agenta se nezaregistrovala, neměla žádné zvláštní nadání krom toho, že dokázala bez hnutí postát a nechat Thaylera, aby na ní střílel. Myslím, že už dala branži vale."

"Setkal jste se někdy s jistým Caesarem Millsem?"

Zapátral v paměti, nakonec zavrtěl hlavou.

"To jméno mi nic neříká."

"Věděli byste něco o Louisovi?"

Pohládl si knír a malinko se uchechtl.

"Vy jste pevně přesvědčen, že se vám peníze musejí okotit, vidíte, mladý muži. Nemůžu tu s vámi proklábosit celý den. Musím se starat o kšeft."

"Tyhle starosti přenechte Juliovi," pravil jsem a znovu vytáhl peněženku. "Řekněme, že vysázím dalších pětadvacet?"

Na znamení uzavřené dohody znovu dolil sklenice. Bankovky změnily majitele, Nedick se opět pohodlně opřel.

"Jste moje krevní skupina, pane Malloyi," řekl rozjařeně. "Co byste si tedy přál vědět o Louisovi?"

"Jaký je to člověk?"

Nedick rozhodil tlapy a pokrčil rameny.

"Umí. Fotí dobře a je levný. Nikomu jinému práci nezadáváme."

"Popište mi, jak vypadá."

"Vysoký, spíš kost a kůže, zženštilý, malou bradku a dva záznamy v trestním rejstříku," vysypal Nedick bleskově.

Hned jsem měl obrázek. Nedick se mi líbil, ušetřil mi děsnou spoustu chození.

"Jak vychází s policií?"

"Nejlíp ne. Nad hlavou mu visí pořád ty dva tresty, i když jsou staré pět nebo deset let. Myslím, že už nahaté holky nefotí. Povídá se ale ..."

Čekal jsem, jenže Nedick se odmlčel.

"Jen se nestyďte," povzbudil jsem ho. "Drby beru zrovna jako fakta."

"Kdybyste uměl dobře zacházet s foťákem, pane Malloyi," řekl Nedick a popotáhl se za spodní ret, "a kdybyste netrpěl morálními skrupulemi, dokázal byste si krásně přivydělat na živobytí - i kdyby trochu smrdělo."

"Nešetřete na mně," žadonil jsem. "Všechno zachovám v tajnosti."

"Policajti si myslí, že patří k vyděračům. Nevím, jestli mají pravdu nebo ne. Po večerech se vydává s foťákem do parku Buena Vista. Koutek jak dělaný, aby se dvojice mohly lépe poznat. Najdou se ale párky, které vždycky nestojí o to, aby je někdo fotografoval. Víte, jak to chodí. Jsou negativy, které vynesou ranec peněz. Říká se. Dokázat mu nic nemohou."

Připustil jsem, že vím, jak to chodí.

Pak jsem se zeptal: "Dokázal byste si podle toho, co o něm víte, Thaylera také představit jako vyděrače?"

Nedick se zasmál.

"Thayler patřil k lidem, kteří se zamíchají do všeho. Ctižádostivý. Bez zábran. Chtivý peněz. Věřte mi, pane Malloyi, jakmile si vzal něco do hlavy, nic a nikdo ho nemohl zastavit. Dokolečka jsem Juliovi omílal, že je Thayler nebezpečný. Že nás dřív nebo později dostane do maléru, ale Julius ani slyšet. Pravda, do maléru nás nedostal, protože dřív, než to stihl, odešel. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se z něj vyklubal vrah. A vyděrač? Samozřejmě. S vydíráním by si Thayler vůbec nelámal hlavu. Je krutý. Byl jsem rád, když vypadl. Kdyby byl zároveň neodvedl Anitu, byl bych v tu chvíli vyvěsil vlajku. Neměl jsem ho rád a jeho číslo se mi nelíbilo; ale Julius ho držel, protože roztácel kšeft. Tak nebezpečný výstup, jako bylo číslo s cigaretou, může předvádět jen člověk, kterého opustilo svědomí. Mne děsilo. Byl jsem rád, když Thayler vypadl."

Nenapadlo mne už nic, na co bych se chtěl zeptat, a proto jsem sjel ze stolu.

"Myslím, že nic víc už nemám," řekl jsem a podal mu ruku. "Kdybych si ještě na něco vzpomněl, zavolám a přijel bych. Díky za pomoc."

"Není zač," odtušil Nedick. "Hlavně že jste se dozvěděl, co jste potřeboval. Dejte na mne a s Thaylerem si nic nezačínajte. Jednoho dne někoho odpicne. Nerad bych, abyste to byl vy."

Připustil jsem, že já bych rovněž nebyl rád.

IV.

Z Měděné opálky jsem zamířil přímo do hotelu. V hale jsem narazil na hotelového poslíčka a požádal ho, aby nám do pokoje přinesl pár obložených chlebů a čtyři láhve piva.

Neohřál jsem se v pokoji ani pět minut a přišel Kerman s poslíčkem v patách.

"Co je to za nápad, ty chlebičky?" zeptal se otráveně. "Jsme tak švorc, že nemáme na restauraci?"

Poskok postavil pivo a chlebičky na bambusový stůl a ometal se kolem s očekáváním, že se s ním třeba rozdělíme. Dal jsem mu půl dolaru a řekl, aby zmizel.

"Kdybyste se, pánové, chtěli trochu povyrazit," nadhodil nadějně, "mám tu blondýnu na drátě, čeká."

Kerman otevřel dveře. "Ven!" zavelel.

Když se poslíček vytratil, otevřel jsem dvě láhve a rozlil pivo do sklenic.

"Myslel jsem si, že bychom si měli pohovořit raději tady, kde nás nikdo neuslyší," vysvětlil jsem.

"Dobrá, dobrá," připustil Kerman a posadil se do křesla. "Byl jsi v té špeluňce celou věčnost, už jsem chtěl organizovat záchrannou akci."

Podal jsem mu pivo a sedl si na postel.

"Nasbíral jsem hromadu noviněk," poznamenal jsem a vyprávěl mu všechno, co jsem se dozvěděl. Všechno krom historky s hadí ženou. Báł jsem se, že kdybych mu všechno vylíčil, nedokázal by se dokonale soustředit na řádné věci.

Naslouchal mlčky a piva se ani nedotkl, což bylo neklamně znamením, že mne poslouchá napjatě. Když jsem skončil, tiše, dlouze si hvízdal.

"To mě podrží!" prohlásil. "Jaký to má všechno smysl?"

"Všechna tahle fakta jsou kousky skládačky," řekl jsem. "Chce to jen sestavit je dohromady. Neměl jsem vůbec tušení, že Gail Bolusová v téhle branži taky jela. Dobře, dobře, nemusíš se ušklebovat."

"Myslíš, že pracuje ruku v ruce s Thaylerem?"

"Možná, nevím, možná se v Orchid City objevila náhodou, možná Thaylera ze svého života nadobro škrtila, nevím, ale chystám se to zjistit. Objev za všechny prachy je, že když si Anita brala Cerfu, byla vdaná. Pokud si Cerfa brala tajně - to znamená, že Thayler neměl o jejím kroku ani ponětí, a pak všechno vyplavalo - nemusíme vyděrače hledat daleko. A ještě jedna věc je zajímavá. Thayler umí dokonale cvičit s pětačtyřicítkou. On je možná ten hoch, co zabíjí."

Kerman zamručel a trochu se napil.

"Myslíš, že Thayler odrovnal Bennyho?"

"Thayler nebo Louis nebo oba."

"A co Mills? Vypadl ze hry?"

"Nevím. Mám dojem, že Millse něco spojuje s Natálií Cerfovou, ale nevím, jestli jejich vztah nějak zapadá do našeho obrazu."

"Moc tedy nevíš, vid'?" poznamenal Kerman. "Jestli si chceš udělat jméno, budeš se muset víc tužit."

"Vím dost, abychom mohli vzít pod krkem Louise," pravil jsem. "A právě to nás teď čeká."

Otevřel jsem kufík a vytáhl blok na psaní. Velikými tiskacími písmeny jsem na papír napsal:

DNES ZAVŘENO

Kerman suše prohodil: "Chceš naznačit, že dneska máme padla?"

"My ne, ty magore. My teď vyrazíme přes ulici a navštívíme Louise. Až budeme vcházet do krámu, pověším ceduli na kliku."

Kerman do sebe bleskově hodil zbytek piva.

"Na tuhle chvíli čekám," liboval si a sáhl po klobouku.

V.

Když jsem otevřel dveře do obchodu, utajený zvonek zaklinkal cink! V první místnosti se rozsvítila ostrá elektrická světla. Celý krám byl polepený lesklými fotografiemi stejného druhu jako ty, co zdobily průčelí Měděné opálky. Od dalšího prostoru jej odděloval krátký pult. Podle toho, co mi napověděla škvíra mezi dvěma odrbanými, jen do poloviny zataženými závěsy, oplýval zadní díl několika židlemi, bylo tam několik zatažených kabiněk a dvě velká zrcadla. Dozadu vedla úzká chodbička - došel jsem k závěru, že do studia.

Usoudili jsme, že kdyby se v krámě někdo vyskytoval, může nastat nutnost odklidit ho z cesty, a Kerman si proto vzal s sebou pistoli. Trochu se přeceňoval, protože z ní jaktěživo nevystřelil a neměl ji dokonce nabitou. Prohlásil jsem, že dokud se Louis nevytasí s vlastní pistolí, je to vlastně fuk. Na pohled vypadala Kermanova zbraň dobře: naháněla děs. Hádat by se s ní začal jen ten, kdo ztratil rozum.

Kerman hořce podotkl, že kdyby se tu objevil Thayer a spustil nějaké střelecké kousky, budeme vypadat jako párek kojenců. Myslím, že měl pravdu, ale nepřiznal jsem mu ji.

Jakmile jsme byli uvnitř, Kerman pověsil na dveře cedulku, zastrčil závoru, a hned nato se v chodbičce objevila dívka v dlouhé černé sukni. Měla postavu jako přesýpací hodiny, proplula šatničkou a došla k nám. Trochu hrom do police, blondatá, s velkým poprsím, a třebaže jí oči blikaly nudou, když nás uviděla, nasadila povinný úsměv.

"Mohu něčím posloužit?" zeptala se a opřela se o pultík, jasně červené nehty i prsty špinavé. Když se člověk podíval blíž, byla umolousaná celá.

"Ale jistě," nadzvedl jsem klobouk. "Mysleli jsme, že by bylo fajn dát se vyfotografovat. Šlo by to?"

Kerman dodal: "Když si budu podobný, jednu fotku vám daruju, aby vás za nocí hřála."

Dívka unuděně mrkla očima a tázavě přejela z Kermana ke mně.

"Obávám se, že pan Louis je teď zaneprázdněn. Mohla bych vás objednat," navrhla a vláčně si uhladila vlasy na šíji.

"Máme naspěch," řekl jsem, hodil pohledem po Kermanovi a ten přikývl.

Okázale vytasil pistoli a zamířil na blondýnu.

"Moc neječ, kotě," zazněl mu hlas, jako když někdo rozdrípne plátno. "Tohle je ozbrojené přepadení."

Blondýna s očima vytřeštěnými a ústy dokořán, jen jen začít vřeštět, couvla. Zabodl jsem jí ukazováček do žeber a ona vypustila vzduch jako píchla pneumatika. Připlácla se k pultu.

Ani ne za půldruhé minuty jsem ji měl svázanou na rukou i na nohou, se zalepenými ústy. Provázky i náplast jsme si přinesli. Pak jsme ji nacpali pod pult, pod hlavu jí strčili polštář a nařídili, ať nevyvádí. Oči už neměla znužené - teď to byly dva černé jícny vzteku.

"Jdeme," vyzval jsem Kermana. "Vedeš si skvěle."

"Nejvíce mě vzrušuje představa," řekl, když za mnou šlapal, "že sem vrazí nějaký polda a splete si mne s pistolníkem. Taková prkotina tě nenapadla, vid'?"

Máchl jsem na něj, aby zmlkl, propířil se chodbičkou ke dveřím na druhém konci, otevřel je a nahlédl dovnitř.

Studio byla prostorná a dobře vybavená dílna. Čelem k šedě zbarvenému plátnu, které sloužilo jako pozadí, stál na dřevěném stojanu obvyklý aparát na pořizování portrétů. Z obou stran jej doplňovaly velké obloukové lampy. U zdi stál psací stůl se zvednutým rýsovacím prknem a za ním seděl muž v bílé haleně a s modrým baretem na hlavě a pořádal sbírku fotek. Byl vysoký, hubený, zženštilý, měl černou bradku. Pleť připomínala starý pergamen, mezi černou bradkou a černým knírem rudě svítily odulé rty - nikoli zrovna milý typ.

Když nás uviděl, odložil štěteček, s nímž pracoval, a zajel rukou do zásuvky.

"Zadrž!" zavrčel Kerman a pohrozil mu pistolí.

Ruka vyšátrala ze zásuvky. Obličej s bradkou zezelenal. Přistoupil jsem blíž, vytáhl ze šuplíku malou automatickou pistoli a strčil si ji do postranní kapsy.

"Nazdárek," pronesl jsem a plnou silou mu zarazil pěst do jamky u klíční kosti. Rána ho smetla ze židle. Sklonil jsem se nad ním, zvedl ho a postavil, pak jsem se rozmáchl a praštil ho do nosu. Odcifroval po studiu, narazil do aparátu, rozplácl se na podlaze a foťák přistál na něm.

Kerman si sedl na kraj stolu.

"Opatrně, abys nezranil jeho city," radil mi.

"Neboj se," odvětil jsem. "Žádné nemá. Nebo jo, ty smrade?"

Louis se nepokoušel zvednout, a proto jsem k němu zamířil, zvedl aparát za třínožku a Louisovi na prsou stojánek urazil. Když se přístroj oddělil od třínožky a zasvištěl na druhou stranu místnosti, Louis jenom chrčivě zaúpěl. Jedna nožička od stojánku se ulomila. Zbylé dvě jsem zahodil, a když se Louis pokoušel vstát, ulomenou nohou jsem ho praštil.

Kerman sklouzl ze stolu.

"Myslíš, že o ten foťák hodně stojí?"

"Až s ním skončím, nebude stát o nic," řekl jsem bez dechu a rozmáchl se ještě jednou.

Kerman se vydal k místu, kde ležel aparát, a rozdupal jej na cimprcampr.

"Nevím, proč by sis měl užívat jen ty," podotkl.

Přestali jsme, abychom nabrali dech. Louis se choulil na zemi, rukama si zakrýval obličej a sotva dýchal. Připomínal člověka, který čeká, že mu na hlavu spadne bomba.

Zatímco jsem chytal druhý dech, prohlížel jsem si fotky, na nichž předtím pracoval. Nebyly to hezké snímky, potvrzovaly Nedickovu teorii, že Louis je vyděrač.

Protože se mu dál nic nedělo, pokoušel se Louis vyhrabat na nohy, ale sotva jsem se otočil, kecl zpátky na podlahu. Klepal se jako sulc.

"Proč jsi zabil Bennyho?" zeptal jsem se a zamířil k němu.

Očka mu zatékala. Dlouhým, vyschlým krkem se mu vydral trhaný vzdech.

"Nevím, o čem mluvíte." Byl to jen šepot, ozvěna v tunelu.

Kopl jsem do bílé haleny - dobrá trefa, odstěhovala vyzáblou postavičku skoro o tři metry dál.

"Proč jsi zabil Bennyho?" opakoval jsem.

Neodpověděl, jen zamručel.

Nakopl jsem ho znovu.

"Možná si myslí, že si děláme legraci," podotkl Kerman a přišel se podívat. "Některé hochy musí jeden strašně přesvědčovat, než rozvážou."

"Tomuhle to tak dlouho trvat nebude," prohlásil jsem, sehnul se a trhnutím Louise zvedl. Nohy měl jak gumové a hned se začal kácet, avšak já ho podržel dost dlouho, aby ho Kerman mohl praštit. Přeletěl místnost a propadl se šedivým plátnem.

Ozval se Kerman: "Hele, vidíš to, co já?"

Natáhl se pod stůl a vytáhl letlampu.

"To je věc," řekl jsem. "Zapal ji."

Vytrhl jsem z rámu zbytek plátna, omotal si Louise do hadru a za kotníky ho přitáhl doprostřed studia.

Vzadu stálo jako rekvizita kanape. Přisunul jsem je k Louisovi.

"Hodíme si ho nahoru," rozhodl jsem.

Kerman několikrát zapumpoval, až z otvoru s řevem začaly prskat plameny, pak přišel ke mně a společně jsme Louise položili na gauč. Sedl jsem si mu na hrud'

V obličejí mu vyrazil horečnatý pot. V panické hrůze na mne třeštil oči.

"Nebudu se s tebou dlouho párat," sdělil jsem mu. "Chceme zjistit, co se stalo Bennymu, a taky to zjistíme. Víme, že jsi spřažený s Thaylerem a Anitou Gayovou, a vím, že tu Benny předevčírem byl. Když nepromluvíš, zle se ti povede. Benny byl můj kámoš. Je mi úplně jedno, jak dopadneš. Buď budeš mluvit, nebo si to odneseš. Takže kdo zabil Bennyho?"

"Bennyho neznám, přísahám!" zasípal.

"On Bennyho vůbec nezná," tlumočil jsem Kermanovi.

"Osvěžíme mu trochu paměť," řekl Kerman a zvedl letlampu.

"Chceš trochu zahřát?" zeptal jsem se Louise.

"Neznám ho!" zapištl Louis a začal sebou škubat. "Vůbec nevím, o kom mluvíte!"

"Za vteřinu změníš názor, ty hajzle," ujistil ho Kerman a modrým plamenem Louisovi ožehl podrážky.

Zanedlouho se Louis napjal, prohnul se jak luk, vyvalil oči a obličej se mu orosil potem jako zmáčkнутá houba. Měl jsem co dělat, abych ho udržel, a z jeho řevu mne opět rozbolela hlava.

"Proč jsi zabil Bennyho?" zeptal jsem se znovu a dal Kermanovi znamení, aby přestal. Ve studiu se šířil pach spálené kůže.

"Já to nebyl... přísahám, nic nevím," fňukal Louis. Svaly na nohou mu cukaly a hlava se mu na vypolstrovaném kanapě zmítala sem a tam.

"Tentokrát přidej," řekl jsem zdivočele.

Kerman přidal a Louis zaúpěl tak hlasitě, že mi nezbylo, nežli mu ústa zacpat baretem.

"Bude vadit, když ho nadosmrtní zmrazím?" chtěl vědět Kerman.

"Mně ne, ale počkej, jestli se nerozmyslí. Ten puch mi vadí."

"Měli jsme si s sebou vzít láhev skotské," prohlásil Kerman. "Začíná mi být na blití."

Vytáhl jsem barem Louisovi z úst.

"Proč jsi zabil Bennyho?"

"Byl to Thayler," zapípal tak slabě, že jsem ho sotva slyšel.

"Myslím, že se rozpovídá," řekl jsem. "Ale měj lampu po ruce, kdyby mu náhodou paměť začala vynechávat." Vstal jsem. "Jak se to stalo?"

Chvilí mi trvalo, než jsem z něho všechno vytáhl, a když se rozpakoval sdělit podrobnosti, musel ho Kerman ještě jednou nebo dvakrát popostrčit, ale nakonec jsme z něho dostali všechno.

Benny přišel do studia předevčírem odpoledne těsně po páté. Podle toho, co vypověděl Louis, Benny ani omylem netušil, že strká hlavu do oprátky. Ukázal Louisovi Anitinu fotografii a ptal se, co o ní Louis ví.

"Thayler byl u toho," vyprávěl Louis a po obličejí se mu řinul pot. "Poslouchal za záclonou. Vylezl s revolverem v ruce, já Bennyho prohledal a zjistil jsem, odkud je. Anita se Thaylerovi o Službách všeho druhu zmiňovala. Thayler Bennyho uspal a v autěku ho odvezl. Nemám ponětí, co se s ním stalo dál, přísahám, víc nevím."

Kerman mi opět přispěchal na pomoc.

"Kde je Thayler teď?" zeptal jsem se.

Louis cosi zahuhlal, ale já ho neslyšel.

"Myslím, že by tomu všivákovi páslo trochu si loknout," poznamenal jsem.

"A což mně," zamručel Kerman a provedl menší průzkum studia. Po chvíli objevil v přiborníku láhev skotské a několik skleniček. Nalil tři panáky, jeden mi podal, jeden si pro sebe postavil na stůl a třetí vychrstl Louisovi do obličejí.

"Kde je teď Thayler?" opakoval jsem otázku, když jsem se napil. Whisky nebyla špatná - ne zrovna jednička, ale pít se dala.

"Odjel za Anitou," rozhodl se Louis zachránit si kůži.

"Kdy odjel?"

"Předevčírem večer chytil letadlo v deset."

"Trochu rychleje," doporučil jsem mu. "Máš, co sis zasloužil. Věděl jsi, že Thayler svázal Bennymu ruce a nohy a hodil ho do Indiánské zátoky?"

Hubený, bolestí ztrhaný obličej mu zesinal.

"Ne..."

Skoro jsem mu věřil.

"Thayler a Anita byli manželé, vid'?"
Přikývl.
"Věděl jsi, že se Anita před dvěma měsíci provdala za jistého Cerfa?"
Oči mu zatékaly, ale když ve chvíli, kdy tvrdil, že žádného Cerfa nezná, vzal Kerman do ruky lampu, fotograf zavyl:
"Ano, věděl jsem to. Byl to Thaylerův nápad. Tvrdil, že by mohla z Cerfa vyrazit balík peněz."
"Bála se Thaylera?"
Tupě hleděl.
"Neměla důvod."
"Pohádali se a rozešli, ne?"
"To nic neznamenalo. Hádali se pořád. Když se poznala s Cer-fem, přišla sem a radila se s Thaylerem, co by měla udělat. Řekl jí, ať se za toho chlapa vdá a vyrazí z něj, co může. Když Thaylerovi vyplatí podíl, Thayler bude mlčet."
"Co víš o Gail Bolusové?"
Olízl si suché rty a potřásl hlavou.
"Jenom že předtím, než poznal Anitu, pracovala s Thaylerem. Já ji nikdy neviděl."
"Je z branže?"
"Nevím."
"Thayler nejel předevčírem do Orchid City poprvé, že ne?"
Zaváhal, ale sotva se Kerman pohnul, okamžitě ze sebe sypal: "Ne. Vypravil se tam i před třemi dny. Když mu Anita meziměstsky volala a vyklopila, že ji někdo sleduje, dostal vítr. Vydal se za ní, ale nesešli se."
"Vrátil se sem?"
"Ano. Byl nervózní. Povídal, že děvče, které Anitu sledovalo, zastřelili. Měl pocit, že by se měl raději ztratit z vlny. Vrtalo mu hlavou, proč nenašel Anitu."
"Řekl jí, že za ní jede?"
"Ne. Když mu volala a chtěla, aby okamžitě dorazil, měl zrovna nějakou fušku. Ale jen zavěsila, rozmyslel se a rozhodl se odjet a zjistit, co se děje."
"Objeví se tady?"
"Ano."
"Kdy?"
"Neříkal."
"Anitu předminulou noc zastřelili."
Zarazil se a očka mu zapadla do důlků.
"Zastřelili - je mrtvá?"
"Přesně tak. Vedle ní našli kolt ráže 45. Jaký revolver používá Thayler?"
"Nevím. Těžký. Ve zbraních se nevyznám."
Pokrčil jsem rameny a poodešel.
"Já už nic dalšího nevymyslím. Co ty?" zeptal jsem se Kermana.
Kerman zavrtěl hlavou. "Jak s tou krysou naložíme?"
"Zatnu mu tipec. Přines mi ty fotografie ze stolu."
Kerman zvedl snímky, mrkl na ně, ušklíbl se a podal mi je.
"A tady na rubu se všude hezky podskrábnes," nařídil jsem Louisovi.
Ve chvíli, kdy se Kerman natahoval po lampě, Louis začal všechny snímky kvapem podepisovat.
Vzal jsem si je, zasunul do obálky, kterou jsem našel na stole, na obálku jsem načmáral jméno šéfa pátracího oddělení Dunnigana a všechno zastrčil do kapsy.
"Předám je policejnímu velitelství," sdělil jsem Louisovi. "Jsou celí žhaví nachytat tě na švestkách." Otočil jsem se ke Kermanovi. "Pojď, padáme."
Kerman se u Louise zastavil.
"Benny byl můj kámoš," řekl tiše, bezbarvě. "Abys měl na něj památku." Plamenem mu ošlehl tvář.

Kapitola osmá

I.

Když jsem dorazil do Orchid City, padal soumrak a já zamířil rovnou do kanceláře. Paula ještě pracovala, a sotva jsem otevřel dveře, zvedla hlavu od psacího stolu plného lejster s výrazem úlevy a očekávání.

"Co nového?" zeptala se. "A co hlava?"

"Hlava by uvítala kapku skotské," pravil jsem a padl do křesla vedle stolu. "Buď hodná holka a připrav mi skleničku. Leccos se už vyvrátilo, ale máme před sebou ještě dlouhou cestu. Přinejmenším vím, kdo zabil Bennyho. Jistý Lee Thayler. Je zrovna buď v Orchid City, nebo se vrátil do Friska. Tam jsem nechal na stráži Kermana."

"Thayler?" opakovala Paula, když otevřela příborník a odhalila pohled na láhev se značkou Haig, skleničku a karafu s vodou. "Kdo to je a jak do případu zapadá?"

"Anitín manžel," řekl jsem a podal si láhev. "Zatím jsem na něj nenatrefil, ale chystám se. Možná nepůjde všechno tak hladce. S bouchačkou si umí poradit jedna radost. Možná by bylo dobré, kdyby sis pro všechny případy načrtla pár poznámek. Kdybych se dostal do maléru, který bych nezvládl, měl by alespoň Mifflin možnost s pomocí faktů celý ten zádrhel rozmotat. Ale dokud to nebude nutné, ani slovo."

Paula se na mne zadívala se široce rozevřenými očima.

"Zatím nevyváděj," chlácholil jsem ji a nalil si whisky. "Všechno jen pro jistotu. Máš notes?"

"Ale Vicu..." začala, ale já ji mávnutím umlčel.

"Chci, abychom to spláchli rychle, nemohu marnit čas."

Přitáhla si zápisník a vzala si tužku.

"Spust", vyzvala mne odevzdaně. "Jsem připravena."

"Všechno se zběhlo v San Francisku," začal jsem, "před dvěma lety, začátkem června." Sledoval jsem, jak jí tužka po stránce létá, abych se ujistil, že nemluví moc rychle. "Sriptérka, která si říká Anita Brodová, se do města přestěhuje z Hollywoodu. Její číslo bylo pro hollywoodské noční kluby trochu přisproslé a mravnostní ji donutilo sbalit kufr. Obchází Frisco a pokouší se sehnat zaměstnání, ale noční kluby z ní mají vítr. Nakonec ji někdo představí Nicku Nedickovi, šéfovi kabaretu třetího řádu na rohu Bayshore a Třetí. Nedick na ni vsadí a na týden ji na zkoušku přijme. Anita se rychle vyšvihne a za dva týdny už její jméno svítí velkými písmeny nad portálem.

Většina výstupů, které Nedick provozuje, za týden nebo za čtrnáct dní ztratí půvab, ale z Anity zákazníci šílí, takže se holka prosazuje čím dál víc a dosáhne rekordu, protože se na žebříčku popularity drží celých sedmáct měsíců.

Další číslo není sice tak úspěšné jako Anitino, ale dost dobré, aby se Anitě drželo v závěsu. Výstup předvádí cirkusový ostrostřelec Lee Thayler s partnerkou Gail Bolusovou."

Paula prudce zvedla hlavu, zamžikala a zeptala se: "Není to snad...?"

"Jo, právě ona," přitakal jsem. "Jedeme dál. Tahle historka je jak nálož dynamitu. Za chvíli tě čeká další překvapení."

"Pokračuj," popohnala mě.

"Thayler a Anita na sebe padnou láskou a Thayler se rozhodne, že dá kabaretnímu umění vale, a koupí si podíl ve fotografickém studiu, zaměřeném na divadelní svět.

Majitelem je jistý Louis, přivydělává si vydíráním. Thayler ve vydírání možná jede s ním. Kráček je poměrně malý, a kdyby si oba nepřišli na něco bokem, vlastní fotografování by je slavně neuživilo."

Chvilí jsem se odmlčel, aby mne Paula dohonila, a pak jsem pokračoval: "Osmého listopadu loňského roku se Thayler s Anitou žení. Gail Bolusová už dříve přestala účinkovat. Za měsíc Anita Thaylera opouští. Možná už si šli na nervy. Nevím. Ať je jak je, Anita nastupuje jako manekýnka luxusní firmy pana Simeona na Devatenácté ulici. Tady poznává Cerfa.

Cerf, jak víš, dva roky předtím při autohavárii ztratil ženu. Stará se o nemocnou dceru a moc vesele si nežije. Anita rozhodí sítě a Cerf se chytí. Nabídne jí sňatek.

Anita všechno probere s Thaylerem a ten okamžitě zavěťfí, co by z Anitina svazku s milionářem mohlo kápnout jemu. Tlačí Anitu, aby neváhala a Cerfa si vzala. Slíbí, že dokud bude ze všeho, co Anita vyrazí z Cerfa, on dostávat podíl, ani nemukne. A Anita nemá skromné nároky. Provádá se za Cerfa - jde samozřejmě o bigamii - a přestěhuje se za ním do Santa Rosy.

Pátral jsem po Anitině minulosti, ale nenašel jsem nikoho, kdo by mi potvrdil, že je kleptomanka. Než jsem odjel z Friska, pár hodin jsem zpovídal lidi, kteří ji znali a pracovali s ní, ale z podobných sklonů Anitu nikdo ani v nejmenším nepodezíral. Jsem si naprosto jistý, že ukradené věci do skříně někdo narafičil, aby Anitu před Cerfem očernil. Jediná osoba, která měla důvod ji shodit, je Cerfova dcera Natalie, protože kdyby Anita žila, připravila by ji o polovinu majetku.

Jde zatím jen o dohad, protože jsem ještě neměl čas Natálii si podat. Jsem spokojen, že Anitina vazba na Barclaye s případem nijak nesouvisí. Cerf ji nudil, nejspíš selhal jako mileneček, a proto si pro povyražení ve volných chvílích nabrnkla Barclaye. Byla ten typ. Jsem si naprosto jistý, že Barclay v ničem nefiguruje, i když si zatím neumím vysvětlit, kde se v jeho domě vzaly Daniny šaty. Předpokládám, že tam oblek nastražil vrah, aby odvrátil podezření, ale jen hádám."

Paula nastolila přestávku dost dlouhou, aby se stihla zeptat: "Co se stalo Bennymu, Vicu?"

"Jo, Benny. Piš. Benny vůbec netušil, že Louis je s Anitou nějak zapletený. Šel do studia a rovnou šlápl na tenký led. Vkrámě byl náhodou i Thayler. Jakmile zaslechl, že se Benny vyptává na Anitu, vyrazil s boučačkou. Anita už mu prozradila, že ji naše agentura sleduje. Thayler ztratil nervy. Ten večer, než Danu zabili, se vypravil do Orchid City a doufal, že Anitu sežene, ale nenašel ji. Do Friska se vrátil s pěkně pocuchanými nervy, a když se objevil Benny, Thayler ztratil hlavu a odrovnal ho. A letadlem v deset se do Orchid City vrátil. Možná usoudil, že nejbezpečnější bude Anitu umlčet. Nevím. Důležité je, že když Anita zemřela, byl na místě. Jestli ji zabil, či nezabil, musíme ještě vypátrat. Skoro bych tvrdil, že právě on mě uzemnil, když jsem Anitu našel. Možná taky odklidil mrtvé tělo. Kdoví. Tohle jsou první kousky skládačky, které začínají dostávat smysl, ale k celému obrazu mají daleko. Pěkně se zapotíme, než jej slepíme nadobro."

Dopil jsem, vstal a začal přecházet po kanceláři.

"Kdybych dokázal vypátrat, proč zabili Danu," roznětl jsem myšlenku, "a proč Anita Cerfová nechala u Dany v bytě náhrdelník, možná bych měl odpověď. Myslím, že tyhle dva momenty tvoří rámec skládačky. Kdybychom na ně našli odpověď, ostatní kousky by už samy zapadly, kam patří. Taky chci zjistit, proč se Anita tolik klepala strachy, když jsem ji přistihl v L'Etoile, a proč se tam schovávala. A proč ji zabili a co se stalo s jejím tělem. Chci si posvítit na spoustu věcí."

"A co Gail Bolusová?" odložila Paula tužku. "Jak ta sem zapadá?"

"Bůh sud", řekl jsem a sedl si k ní na okraj stolu. "Jak to vypadá, docela bych řekl, že se s Thaylerem ještě pořád nějak spolčuje. Byla by moc velká náhoda, že se u mne objevila zrovna ve chvíli, kdy mi Thayler ustlal. Na tenhle moment si taky posvítím." Vzal jsem si cigaretu a zapálil si. "A za další: pořád mám tuchu, že je do celého případu nějak namočený Caesar Mills. Jen tušení, ale nedá mi spát. Je na čase, abych se vypravil do Fairview a trochu si to doupě prohlédl. Možná jen promarním čas, ale aspoň si vyčistím hlavu."

"S časem moc plýtvat nemůžeme," varovala Paula. "Brandon spustil kolem Leadbetterovy vraždy hotové peklo.

Chce tě vidět. Porovnali střelu, která zabila Leadbettera, s tou, co zabila Danu. Měl by ses mít na pozoru, Vicu, Brandon nebezpečně sptí."

"Jo," přisvědčil jsem zamračeně. "Nejdřív se musím podívat, co je s Thaylerem, ale zároveň se postarám o Millse. Malér je, že se nemůžu honit po městě a pátrat, kde Thayler vězí. Může být tady, ale taky se mohl vrátit do Friska. Může trvat týdny, než ho chytnu za límec." Chvilí jsem uvažoval, pak jsem sáhl po telefonu. "Finnegan se taky s Danou kamarádil. Nabízěl pomoc. Jsem přesvědčen, že dokáže Thaylera najít. Má mezi chátrou ve městě spoustu známých." Vytočil jsem Finneganovo číslo, počkal si, a když se na lince ozval Mikeův bručivý hlas, spustil jsem: "Miku, něco je na tobě. Potřebuju se spojit s chlápkem, který si říká Lee Thayler. Může a nemusí být ve městě. Je artista, ostrostřelec, vyděrač a možná vrah. Ať ho najde kdokoli, když mi řekne, kde Thaylera zastihnu, má u mne dvě stě babek."

"Jasně, pane Malloyi," pochopil Finnegan. "Pozeptám se. Jestli je ve městě, máte ho mít. Dáte mi popis?"

"Něco lepšího. Až odsud budu odcházet, hodím ti rovnou fotku. A věc hoří, Miku. Souvisí se zavražděním Dany."

"Jen mi tu fotku přineste, pane Malloyi," řekl Finnegan rozhodně. "Jestli má vyplavat, já vám ho vytáhnu."

Poděkoval jsem a zavěsil.

"Tím jsme vyřídili Thaylera," pravil jsem a sklouzl ze stolu. "A zatímco budu čekat, mrknu se na Millse. Ty poznámky přepiš, Paulo, a zavři do trezoru. Ještě něco. Brilantový náhrdelník odnes Cerfovi a dej si potvrdit převzetí. Měli jsme to udělat už dávno. Kdyby se o něm doslechl Brandon a našel jej u nás, těžko bychom se z toho vylízali. Jakmile jej bude mít u sebe Cerf, přestává být náhrdelník důkazem."

Paula prohlásila, že neprodleně vše zařídí.

"Zatím tedy nashle," loučil jsem se cestou ke dveřím. "Kdyby mi teklo do bot, předej celé povídání Mifflinovi." A než stačila ztropit povyk, uháněl jsem úprkem po schodech.

II.

Pět kilometrů dlouhou dvousměrnou Beechwood Avenue rozděluje zelený pás osázený magnóliemi a silnice se šplhá do kopečka k Fairview, pak padá do údolí a navazuje na dálnici, kterou se dostanete do San Franciska i Los Angeles. Je to ulice klidná jak stojatá voda, lemovaná po obou stranách okázalými domy s visutými balkóny na bílém sloupoví, s pyšnými portály.

Objekt číslo 235, kde bydlel Caesar Mills, se schovával za bílou zdí. Když jsem jel okolo, měsíc svítil dost jasně, abych si označení na dvoumetrové bráně přečetl. Z obydlí jsem viděl jen zelenou krytinu na střeše.

O necelých dvě stě metrů dál jsem si všiml slepé uličky, vedoucí k větším vilám, zajel jsem do ní, přimáčkl se k obrubníku, zhasl všechno kromě parkovaček a vystoupil.

Byla horká, tichá noc a všude klid, vzduch omamně prosycovala vůně magnólií v zeleném pásu i květin v zahradách - odloučený kout, jak stvořený pro milenecké dvojice a zloděje.

Zamířil jsem k číslu 235 volným krokem, beze spěchu, jako člověk, který si před spaním chce jen trochu protáhnout tělo. Bylo za deset minut půl jedenácté. Nohy jsem měl ušoupané, byl jsem utahaný a vadilo mi horko. Také jsem měl pocit, že marním čas, že tu nemám co pohledávat. Měl jsem se věnovat raději Thaylerovi anebo si lehnout, trochu se prospat a přichystat na věci, které přinese ráno.

U dvoumetrové brány jsem se zastavil a rozhlédl se na obě strany. Nikde nikdo. Zmáčkl jsem kliku, podíval se za vrata a načíhl do malé, dobře ošetřované zahrady zalité měsícem. Předě mnou se tyčila jednopatrová hacienda se dvěma komíny, střechu rozdělovaly rovnoměrně tři vikýře a verandu podíralo šest dřevěných pilířů. Na verandu vedla čtyři francouzská okna a všemi pronikalo světlo. Zdálo se, že Caesar Mills je doma.

Rozhodl jsem se, že když už jsem tady, podívám se Millsovi na zoubek, přepířil jsem se po zahradní pěšině až k verandě a prvním oknem nahlédl dovnitř.

Jediný pohled mne utvrdil, že si Mills špatně nežíje. Pokoj oplýval všestranným pohodlím a komfort musel přijít na pěkné peníze. Na parketové podlaze ležely čínské koberce. Porůznu tu byly rozestavěny starobylé chesterfieldské lenošky, pohovky a divan. U jedné stěny překypoval lahvemi a poháry stůl z ořechového dřeva. Lampičky s pergamenovými stínidly vykreslovaly na naleštěných parketách i kobercích jezírka tlumeného světla. Hezký pokoj, zařízený s vkusem. Pokoj, v jakém by se kdekdo mohl cítit šťastně.

Caesar Mills seděl v jedné lenošce, v ústech cigaretu, v ruce orosenou sklenku whisky. Měl na sobě tmavě modrý hedvábný župan, bílé hedvábné pyžamo, bosé nohy zastrčené v pantoflích. Četl si v nějakém časopise a podle podmračeného výrazu se asi moc nebavil.

Přemítal jsem, jestli se vyplatí chvíli posečkat. Měl jsem děsivé nutkání propašovat se do domu a oťuknout si jej, ale netroufal jsem si riskovat, ani jsem neměl chuť vstoupit do arény s Millsem. Existovala však možnost, že půjde brzy spát, a proto jsem se rozhodl dát si půl hodiny a počkat, co se stane.

Našel jsem si místo ve stínu, posadil se na kraj kamenného koryta s begóniemi a čekal. Měl jsem přehled po celém pokoji a zároveň jistotu, že zatímco já Millse vidím, on o mne neví.

Čas se líně vlekl. Uběhlo dvacet minut. Věděl jsem, že dvacet, protože jsem se pořád díval na hodinky a v duchu si říkal, jaká by byla paráda vrátit se domů a trochu se prospat. Nebyla žádná slast sledovat Millse, jak si hoví v křesle, a sám si s třetící hlavou a bolavými zády tlačit zadek na kamenném korytě. Jenomže ve mně vrtala předtucha a já jsem paličatý. Čekal jsem proto dál a Mills zanedlouho odhodil časopis a vstal.

Už jsem se těšil, že se jde zavrtat do kanafasu, jenomže on jenom přešel ke stolku z ořechového dřeva a osvěžil si pití. Když jsem viděl kloktat whisky do poháru, hrdlo mi sevřela krutá závist. Bylo mi vedro, utahaný jsem byl jako pes a doušek by mě vzkřísil.

Pak se Mills vrátil; všiml jsem si, jak se zarazil, naklonil hlavu a poslouchal. Naslouchal jsem také.

Noční ticho narušilo předení motoru. Mills postavil sklenku, přešel k velkému zrcadlu, které viselo nad krbem, zkontroloval se a pak už bez hnutí čekal.

Auto se vyšplhalo k vratům do zahrady, bouchla dvířka, cvakla klika u brány.

Já už stál v pozoru. Couvl jsem do hlubšího stínu při zdi. Slyšel jsem, jak se branka zhoupla, a na cestičce zazněly kroky: rychlá, lehká chůze ženy.

Přilepený na zeď jsem ve tmě čekal a napínal zrak do jasně osvětlené zahrady. Od rohu se blížila žena - žena oblečená do plátěných, světle hnědých kalhot, v zelenkavé sportovní košili vytažené přes boky. Byla prostovlasá a nesla si kabelku barevně sladěnou s kalhotami.

Velice těsně mne minula a já zachytil závan parfému. Bledý, hubený obličej jí měsíc zalil nemilosrdným světlem. Viděl jsem na rtech smutný, nešťastný úsměv.

Prudce přešla verandu a vstoupila do pokoje. Jakmile zmizela z dohledu, vytáhl jsem kapesník a osušil si ruce i čelo. Únava ze mne spadla. Hlava přestala bolet. Gratuloval jsem si. Jednoho vždýcky potěší, když se mu předtucha vyplní.

Žena ve světle hnědých kalhotách a zelenkavé sportovní košili byla, kdo jiný, Natalie Cerfová.

III.

Ve stínu, který mne halil, bylo ticho jako v kostele a horko. Zdálo se mně tlumeně doléhalo šumění moře dorážejícího na útesy u East Beach. Byl to jen šepot, avšak i ten mi připadal jako randál. A zatímco jsem ve tmě vyčkával, co se stane, snažil jsem se vzpomenout, co mi Paula vyprávěla o Natálii Cerfově. Před dvěma lety došlo k autohavárii, Nataliina matka při ní zemřela a Natalie utrpěla zranění. Léčili ji, rentgenovali a prohlíželi všichni doktoři ve všech koutech země. Nikdo jí však nedokázal pomoci. Cerf vyklopil stovky tisíc dolarů, ale na nohy ji nikdo nepostavil.

Lékařská věda zřejmě opomněla takového zázračného ranhojiče, jakým je Caesar Mills. Co se nepodařilo nejlepším studovaným mozkům v celé zemi, svedl on, protože Natalie by nemohla vstoupit do Millsova pokoje pružněji, ani kdyby patřila k závodníkům olympijských her.

Slyšel jsem, jak Mills drsným, tvrdým hlasem povídá: "Neříkala jsi, že přijdeš, nečekal jsem tě. Proč napřed nezavoláš?"

Využil jsem rozruchu, když mluvil, a připlížil se blíž, abych viděl do okna.

Mills stál ve dveřích, jako by zrovna vešel. Tvářil se našťavaně a bledé oči mu zarputile svítily.

"Ruším snad?" zeptala se Natalie zdvořile.

Seděla na opěradle lenošky, ruce složené na kabelce, v očích pozorný výraz.

"Chystal jsem se do postele."

"Vážně? Není tak pozdě. Proto se tak kabousáš?"

Vstoupil dovnitř a zavřel dveře.

"Proto ne. Ale nemám rád, když sem vpadneš zničehonic. Můžu tu mít kamaráda."

Zvedl sklenku, kterou předtím postavil na stůl. Sledovala ho a do obličeje se jí znenadání vkradl stejně pustý výraz, jaký mají panny za výkladem.

"Nemyslela jsem, že si musím na vstup do vlastního domu obstarávat povolení," pronesla tiše. Slova sice měla vzpurný obsah, ale když nic jiného, zazněla alespoň smířlivým tónem. "Propříště si to zapamatuju."

Millse jako když píchne, ale neřekl nic. Vrátil se ke křeslu a posadil se. Nastala dlouhá - předlouhá - pauza.

Nadhodila: "Nenabídneš mi něco k pití?"

Nepodíval se na ni.

"Je to tvůj dům, tvoje pití, posluž si sama."

Sklouzla z opěradla a odkráčela ke stolu. Nalila si do sklenice whisky skoro až po okraj a hodila do ní kus ledu. Stála vzpřímeně, úzká, štíhlá záda rovná a ruce pevné, avšak rty se jí chvěly.

"Co se děje, Caesare?" zeptala se otočená ke stolku. Stále se snažila udržet lehký, shazovací tón, ale moc přesvědčivý pokus to nebyl.

"Jak dlouho myslíš, že to může takhle pokračovat?" odpověděl otázkou.

Prudce otočila hlavu.

"Co má jak dlouho pokračovat?"

"Viš přece: tohle -" opsal mávnutím pokoj. "Jak dlouho myslíš, že budu šaškovat u vrat a salutovat jako slouha? Jak dlouho myslíš, že se budu plížit k tobě do ložnice s Franklinem, který ví, co se děje, a předstírá, že neví, za zády?"

"Jenomže co můžeme dělat jiného?" otázala se zamračeně.

"Můžeme se vzít, ne? Kolikrát ti to mám ještě vykládat? Můžeme bydlet tady, ne? Máš vlastní peníze. V tom je na nás Cerf krátký." Dopil a vztekle postavil číšku na římsu u krbu. "Můžeme se vzít," opakoval. "Právě to můžeme udělat."

"Ne, nemůžeme."

"Můžeme se vzít," opakoval naléhavě. "Můžeš říct Cerfovi pravdu. Nemyslíš si, že se pořád trápí, že ne? Trápil se možná, když se to stalo, ale teď ne. S něčím podobným nemůže chlap prožít dva roky a na nic si nezvyknout. Jestli si myslíš, že se ještě trápí, jsi husa. Netrápí se."

"Ano, trápí," řekla a v bledém, pohublém obličejí jí oči zaskvítily jako dvě kola.

Mills vstal, vrazil ruce do kapes u županu, mírně naklonil hlavu a bledé rty se mu stáhly do posměšného úšklebku. "Povídám ti, že ne," pravil.

Oba mluvili tiše, avšak vládlo mezi nimi napětí, které prozrazovalo, že se tak chovají jen s vědomím, že dokud se oba ovládnou, situace se jim nevymkne z rukou. A nebylo těžké tento postup pochopit, protože oba měli co ztratit, ani jeden nechtěl, aby se jim situace z rukou vysmekla.

"A já ti řeknu, z čeho vycházím," pokračoval Mills. "Koukni se jen, jak s tebou jedná. Kolikrát za tebou přijde? Dvakrát za den."

Zmlkl, a když se netrpělivě zavrtěla, dodal: "Vím, co si myslíš."

"Co si myslím?"

"Myslíš si, že za tebou chodí dvakrát denně jen proto, že by víc neunesl. Bláhově si namlouváš, že ho mučí svědomí. Myslíš si, že kdykoli za tebou přijde do pokoje a vidí tě sedět na pojízdňém křesle nebo ležet v posteli a koukne se na ten tvůj utrápený, sklíčený ksichtík, bodne ho u srdce. Přesně tohle si představuješ, vid'?"

"Nemusíš být sprostý," ohradila se a ruce schované za zády zaťala v pěsti.

"Není to tak?" zeptal se.

"Ne! Já vím, že se trápí," vykřikla náhle naplno a drsně. "Vím, že neunesle dívat se na mne, a jsem ráda. Slyšíš, jsem ráda!"

"Nejvyšší čas, aby ses přestala balamutit," řekl stále tlumeným hlasem, houpal se na patách a sledoval ji velmi sebevědomě. "Je čas, aby ses koukla pravdě do tváře, bobečku. Tobě odzvonili, když se oženil s tou blondýnou."

"Tyhle věci nehodlám rozebírat," zaječela. "Už toho mám po krk, Caesare. A neříkej mi bobečku, je to vulgární a hnusné."

"Když o tom nebudeme mluvit teď, je to naposled, co spolu vůbec o něčem mluvíme," prohlásil a přešel místnost, aby si ze stříbrné dózy na stole v druhém rohu vzal cigaretu. "Ale jak libo."

"Co tím myslíš?"

"Jasně jak facka, ne? Zítra vrátím parádní vysoké boty i čepici s kšiletem. Leze mi už krkem postávat u vašich vrat, leze mi krkem plížit se za tebou po zadním schodišti, to myslím."

Drsně se uchechtla. Nebyl to milý smích.

"A já mám věřit, že tohle všechno hodíš přes palubu?"

"Máš-li na mysli tenhle barák a všechny tyhle krámy, pro jednou se nepleteš, bobečku." Zapálil si a proužek dýmu vyfoukl nosem. "Pokud se nevezmeme, padám."

"Nemůžu si tě vzít, Caesare," pravila. "Rozhodně to nemohu udělat, dokud žije."

"Myslíš, že někdo na tebe bude čekat tak dlouho, až on natáhne brka?"

"Proč bychom nemohli pokračovat jako dosud? Máš všechno, co chceš. Nemáš? Jsi volný. Do ničeho se ti nepletu."

Přešel k ní, popadl ji za zápěstí a přitáhl k sobě.

"Už je mi šoufl dělat ti slouhu v posteli," řekl.

Vrazila mu facku. Dlaň na tuhé, bledé tváři přistála hlasitě jako výstřel z pistole.

Probodávali se očima. Pak ji Mills pustil a s lehkým úsměškem couvl.

Zhroutila se do křesla, jako by ji opustily všechny síly.

"Nechtěla jsem," řekla. "Odpusť."

"Myslíš snad, že se kvůli tomu pomínou?" uchechtl se. "Ťal jsem do živého, bobečku. Působí mi děsnou radost vidět, jak se smažíš. Dřív nebo později muselo všechno skončit. Myslím, že jsme si kvit. Já končím."

"Nemluv tak. To nemyslíš vážně. Vztekáš se. Já teď odejdu a všechno probereme zítra."

"Zítra si všechno prober sama, já tu nebudu."

Odhodil cigaretu ke krbu. Sjela pohledem k dohasínajícímu oharku a ústa se jí stáhla. Když se ujistil, že cigaretu sleduje, dupl na ni a na studených kachlích ji rozšlápl jako červa.

"Takhle," pronesl tiše.

"Caesare, prosím..."

"Takhle," opakoval, "to s námi skončilo."

Nastalo dlouhé, napjaté ticho.

Po dlouhé chvíli pravila: "Bude se ti stýskat po domě i po penězích. Bude ti chybět všechno, co jsem pro tebe dělala."

"Bobečku, jak ty si ráda něco namlouváš. Bude mi chybět barák a tvoje peníze? Tohle není jediný barák a ty nejsi jediná zazobaná holka. Sama tomu nevěříš, že ne?"

"Nezačínej zase, Caesare," chtěla ho zarazit. Napřímila se a zaťala pěstičky.

"Pojeď ještě dál. Stejnou holku a stejně bohatou, jako jsi ty, klofnu hned zítra. Stačí lusknout prsty. Tohle město se děvčaty jako ty jen hemží. Holkami, které se tetelí, aby je obletoval nějaký svalnatec; holkami, které mu s potěšením nakoupí kvádra, půjčí mu dům, a kdykoliv je posedne animo, budou ho moc osahávat. A ty přece víš, proč o něj stojí, vid'? Nemusím zacházet do podrobností, že ne?" Zasmál se. "Zazobané, rozmazlené holky, které nemají nic lepšího na práci, než si koupit chlapa, protože má svaly. No co. Nejsi ani první, bobečku, a nebudeš ani poslední. Jestli si mě chceš udržet, vdej se za mne. Vem si mě, abych si mohl hrábnout do tvých peněz, což je jediný důvod, proč bych se s tebou oženil."

"Říkáš, že nejsem první?" zeptala se a vyčerpaně zavřela oči.

Při jeho proslovu se zabořila hluboko do křesla a byla teď pobledlá, vypadala, jako když je jí nevolno.

"To si piš, že jsem říkal, že nejsi první, a nebudeš ani poslední."

"Ano," řekla tiše. "Poslední možná budu."

"S tím nepočítej, bobečku, s tím nepočítej."

Dopil skleničku, zívá a prohrábl si vlasy.

"Myslím, že půjdu spát. Je mi z tebe nanic, měla bys radši zvednout krovky."

Otevřela oči.

"A zítra?" zeptala se chladným, jasným hlasem.

"Zítra budu v tahu."

Pomalů vstala.

"Vážně chceš odejít?"

"Ty to nechápeš?" vyjel ostře. "Nevykládám ti to dost jasně? Končím, padám. Beru dráhu. Odcházím odsud. Dávám

ti kopačky. Chápeš už? Setřásám prach tohoto hnízda lásky ze svých nohou. Chystám se zapomenout, jak vypadáš, jak se chováš, co říkáš, a věř mi, bobečku, budou to nádherné, dlouhé prázdniny."

Stála bez hnutí, oči jí horečně plály.

"Řekl jsi to Anitě?" otázala se.

Mills si ji bleskově, zpytavě změřil, pak se zasmál.

"Ty nejsi hloupá, vid'š? Víš o ní, že jo? Prosím. Netrvalo to dlouho a Anita nebyla žádná špice. Chyběl jí tvůj mladistvý zápal." Otočil se, aby si znovu nalil. "Proč nedáš příležitost Franklinovi?" znovu se uchechtl. "Franklin je staroch, ale vsadím se, že chtívý."

Mírně se k němu natočila zády, rozepnula uzávěr u kabelky. Zalovila v ní a vytáhla automatickou pětadvacítku. Silný niklový plášť na zbrani odrazil světlo z lampy a rozhodil po stropě veselá prasátka.

Mills zaslechl cvaknutí, když palcem zbraň odjist'ovala, a otočil se ve chvíli, kdy na něj mířila.

"Ty neodejdeš, Caesare," řekla tiše.

Stála ke mně zády. Neviděl jsem, jak se tváří, ale viděl jsem, jak se tváří Mills. Sebevědomý úsměv se mu z obličeje vytratil stejně rychle, jako rybář stáhne bělici z háčku. Stál jako socha, sotva dýchal, třeštil oči.

"Radši bys měla dát tu bouchačku pryč," procedil šeptem. "Může se stát nehoda."

"Stane se," odpověděla a pomalu couvala ke dveřím u francouzského okna. "Ach ano, Caesare, nehoda se stane, nehýbej se, umím s touhle věcí zacházet. Dcerka milionáře má tolik možností, jak si krátit čas - střílení z téhle hračky k nim patří. Jsem velice dobrý střelec, Caesare."

"Hele, koukni, bobečku ..."

"Žádala jsem, abys mi tak neříkal. Buď zticha a ani se nehni. Ted' budu mluvit já." Stála u pootevřených dveří na verandu. Snad jen metr ode mne. Cítil jsem, jak jí voní vlasy, viděl jsem, jak jí horečnatě planou oči. Zůstal jsem v klidu a bez hnutí jako živá mrtvola. Netušil jsem, jak rychle dokáže jednat. Stačilo, abych se malinko pohnul, a mohla by se otočit a vystřelit na mne. Stál jsem tak blízko, že by nemohla minout. Trochu na mně vyrazil pot.

"Věděla jsem, že dřív nebo později k tomuhle dojde," pravila. "Věděla jsem, že dřív nebo později mi nic jiného nezbude. Nejsi typ, na který se dá spolehnout, Caesare. Vypadáš dobře, jsi silný a občas je s tebou legrace. Ale ne vždycky. Vždycky s tebou legrace není. Čas od času si umaneš a to lepší v tobě přehluší odporné, hnusné, ušlápnuté já. A nemysli si, že jsi mne někdy obalamutil. Kdepak. O Anitě jsem věděla, pozorovala jsem vás, když jste byli spolu. Jsi svině, Caesare, nádherná, krásná svině."

Ano, jistě. Já chtěla, aby náš vztah trval dál, ale věděla jsem, že se mne dřív nebo později nabažíš a najdeš si jinou. A věděla jsem, že pro tebe bude hračka jinou si najít. A věděla jsem taky, že té nové couře budeš o mně vykládat. Ty přece nedokážeš držet jazyk za zuby, Caesare, že ne? Vykládal jsi mně. Myslíš, že se mi líbilo ležet vedle tebe a poslouchat všechny podrobnosti o jiných děvčatech a vědět, že jednoho dne budeš nějaké jiné holce stejně vykládat o mně? Jenomže nic takového už neuděláš, Caesare, už žádné holce nebudeš vykládat o jiném děvčeti, už nikdy."

"Jsi šílená," přeskočil Millsovi hlas.

"Ne, nejsem. Byla bych blázen, kdybych tě odtud nechala odejít, jenomže to neudělám. Ráno tě tu najdou a budou se snažit střelbu zrekonstruovat a budou vědět, že čin spáchala žena, ale nebudou tušit která. Bylo jich přece tolik, vid'š, Caesare? Celé pluky; všechny určitě měly občas chuť tě odrovnat. Pochybuju, že by mne vůbec podezřívali. Každý zvědavý šťoural v tomhle drbavém městě ví, že nemůžu chodit. Jak bych se sem dostala a mohla tě zastřelit? Třeba je napadné, že jsem to udělala, protože mi tenhle barák patří, ale stačí, aby si promluvili s doktorem MacKindleym, a ten jim vysvětlí, že nemohu chodit. Nemůže připustit, aby prasklo, že jsem ho celé měsíce vodila za nos a on mi skočil na špek. A pak je tu věrný Franklin. Ví, že jsem za tebou šla. Zpráva, že jsem tě zastřelila, ho velice potěší, Caesare. Nemá tě rád a nezradí mne."

Mills sinálými ztuhlými rty procedil: "Sklop ji, ty bláznivko! Nemiř na mě! Dej hlavě dolů!"

"Sbohem, Caesare," řekla a krátká, lesklá hlavě se zvedla, aby náměrná šla Caesarovi na hlavu. "Budeš sám. Ještě nevíš, co to znamená. Ale dozvíš se. Ve smrti je každý sám, Caesare."

"Přestaň!" zařval, prudce zvedl ruce a napl se otočil s plným vědomím, že Natalie vystřelí a on jí v tom nezabrání.

Švihl jsem pěstí a praštil Natálii do zápěstí ve chvíli, kdy zbraň spustila. Úder vyrazil Natálii pistoli z ruky, zbraň upadla, Natalie se otočila a vrhla se na mne. Cítil jsem, jak mi zaryla nehty do obličeje, popadl jsem ji, ale vykroutila se mi a vystartovala do zahrady.

Nechal jsem ji běžet a jen jsem se díval, jak po měsícem zalité pěšině pádí k bráně a k vozu.

IV.

"Mauctička, Macu," ozval se Mills. "Jak vidět, někdy se ti povede objevit se jak na zavanou." Praštil sebou do křesla, protože nohy se mu ještě třásly. Na obličeji bílém jako křída se mu perlil pot. "Napiješ se? Jestli ti vyschlo tak jako mně, pak máš v krku poušť!"

Vešel jsem do pokoje a kapesníkem si osušoval škrábance na tváři. Jeden krvácel, ostatní byly jen stržené kůže.

"Sundal jsem tě hrobníkovi z lopaty, vid'š?" podotkl jsem a posadil se na opěradlo starožitné lenošky, kde před několika minutami seděla Natalie. "Už nikdy nebudeš mít do rakve tak blízko."

"Já vím," souhlasil Mills. Snažil se do sklenice nalít whisky, ale ruka se mu třásla, že skoro všechno bryndal vedle.

"Pusť mě k tomu radši," doporučil jsem a vzal mu láhev.

Znovu padl do křesla a pot se z něho teď řinul proudem. Olaf Kruger darmo netvrdil, že jakmile mu dá někdo zabrat, podělá se. Natalie mu dala zabrat jaksepatří.

Sklenici vyzunkl na tři loky. Jako by to byla voda. Prázdnou ke mně znovu napřáhl.

"Ještě do druhé nohy," řekl. "Můj ty smutku! Ta mrcha mi nahnala strachu. Kdybys po ní nevyjel..."

"Dostala tě," dokončil jsem a nalil mu další lomcovák. "Divím se, jak taková paznehti jako ty můžou vůbec chodit po

světě. Kdybych s tebou nepotřeboval hodit slovo, nechal bych ji, ať tě odpicne."

Trochu s úsměvem se ušklíbl.

"Jsi kámoš, Macu," řekl. "Dlužím ti. Bože, to bylo na doraz! Je šílená. Chápeš? Prasklo jí v bedně jako chřestýšovi, když na něj náhodou šlápneš, a byla stejně nebezpečná. Myslel jsem, že natáhnu brka. Slyšel jsi, co blábolila? Ve smrti je každý sám. Pěkné žvásty, když zrovna míříš někomu na hlavu a chceš ho oddělat. Jak říkám, kape jí na karbid."

Podal jsem mu stejně plnou sklenici jako předtím.

"Neházej to do sebe najednou. Rád bych, abys příštích deset minut zůstal střizlivý."

"Dej mi cigo," požádal. "Mám nervy nadranc a ještě teď se ježím, jako by mi po zádech pochodovali pavouci. Musím vypadnout. Znáš ji. Víš co, Macu? Nedám jí čas, aby se vrátila domů, popadla další bouchačku a přilítla sem znovu. Ne, nezůstanu tady. Novou šanci té praštěné káče nedám."

Podal jsem mu cigaretu a připálil mu. Přestože pořád mluvil, bylo mi jasné, že je úplně na dně. Mlel z posledního a vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby vyjel z křesla a omdlel.

"Klid," chlácholil jsem ho. "Nevrátí se. Seber se."

Znovu si lokl a zůstal sedět s pohledem upřeným na koberec. Bylo mi jasné, že tlačit na pilu nemá smysl. Mills byl v šoku a nepatřil k lidem, kteří se rychle oteřepou.

Trvalo snad pět minut, než znovu promluvil, tentokrát už nor-málnějším hlasem.

"Kde ses tu vlastně vzal, Macu?" zeptal se. "Jestli nechceš, odpovídat nemusíš. Jsem rád, že jsi přišel. Kdyby ses sem byl nevnutil, ležel bych tu bradou vzhůru."

"Přišel jsem si s tebou promluvit," řekl jsem. "Jestli chceš, můžeš mi píchnout s jedním menším zádrhelem, který potřebuju rozmotat."

Věnoval mi skoupý úsměv.

"Po všem, cos pro mne udělal, Macu," pravil vážně, "chtěj všechno, na co stačím. Je mi líto, že jsem se onehdy po tobě tak prošel. Musel ses naštvat. Jak říkám, odpusť."

"Naštval jsem se, to si piš, ale zapomeň na to. Já myslel, že ta dámička nemůže chodit? Co znamená ten tyátr?"

"Snaží se dojmout Cerfa," vysvětlil Mills. "Jak povídám, je cvok. A myslím doopravdy cvok."

"Co jí Cerf provedl?"

"Chceš to slyšet?" zeptal se Mills a utopil se v křesle. "Jestli vážně chceš, stručně ti historii vylíčím."

"Spusť," řekl jsem.

"Věci se mají následovně," začal Mills. "Natalie děsně visela na matce, ale na Cerfovi nic moc. Aby se to nepletlo, Cerf na ní lpěl jak pominitý. Sněhl by jí modré z nebe a žárlil, že se Natalie drží jen máminy sukně. Všichni tři si vyjeli autem na výlet. Cerf řídil. Zastavili se v nějakém podniku na oběd a Cerf se posilňoval. V hotelu to šlo, ale jakmile vypadl na vzduch, byl namol - jako pytel!" Mills luskl prsty. "A místo aby pustil za volant některou z holek, postavil si hlavu, a řídit že bude sám. Vrazil do protijedoucího nákladáku. Srážka jak blbec. Řidiče zabil, Nat při nárazu ztratila vědomí a matka proletěla oknem a sklo jí prořízlo hrdlo. Cerf neměl ani škrábnutí. Když se Nat probírala z mrákot, zjistila, že je celá od krve a matka vedle ní leží bez života, s hlavou na čáru kůže. Víš, co si myslím?" Předklonil se a zabodl do mne pohled. "V tomhle momentě Nat přeskočilo. Na první pohled nevidíš nic, ale je to tam. Cerf se div nepominul, když zjistil, že Nat je zraněná, a Natalie bystře zaznamenala, jak je vyděšený. Až do té doby, jak se mi svěčila, velký průchod citům nedával. Teď zavinil matčinu smrt a v Nat se vzedmula vlna nenávisti, nenávisti den ze dne větší. Aby ho potrestala, předstírá, že nemůže chodit. Prvních pár měsíců to snad opravdu byl trest; podle toho, co říkala, ji má upřímně rád, ale podle mne si časem zvykl. Natalie nepřipustí, že otec už se nesouží, ale já vsadím krk. Umíš si to představit? Celé dva roky žije přilepená v pojízdném křesle a vstává jen v noci, nebo když je Cerf pryč a ona ví, že ji neuvidí. Z toho nejlíp vidíš, jak je praštěná."

"Jak jsi se k ní přimotal ty?"

"Potřebovali strážného k bráně. Já byl zrovna švorc a nastoupil jsem. Víš, jak to chodí. Za pár dní po mně začala házet očima. Asi se už sama nudila a myslela si, že bude legrace narazit si kluka."

"Víš něco o tom kufříku s kradenými věcmi, co se našel v Aniti-ně skříní?"

"Nataliin nápad. Všechny krámy jsem jí nanosil a ona je narafičila do kufru. Počítala, že Cerfovi trochu opepří líbáanky, a taky opepřila."

"Co mi můžeš říct o Gail Bolusové?"

Překvapeně si mne změřil.

"Vyznáš se, Macu, co? Co mi o ní můžeš říct ty?"

"Já se ptal první. Znáš ji, ne?"

Přikývl.

"Jo. Zabrousila do města před necelým půlrokem. Šíleně ji bavil box. Potkal jsem ji u Krugera. Tenkrát jsem kapku boxoval. Dali jsme se dohromady. S oblibou mi chodila do ringu fandit. Když jsem nechal boxu, ztratila zájem. Víš, jako to chodí, Macu. Byla to holka jak řemen, na všechno měla odpověď. Takovou musíš těžce masírovat. Přestal jsem se snažit. Pokud je mi známo, vydělává si na živobytí čertovými obrázky. Hraje poker. Čtyři esa ti nařídí na spodek balíčku, než si zapálíš cigo. Nevím, co se s ní stalo."

"Zmínila se někdy o Lee Thayerovi?"

Zavrtěl hlavou.

"O koho jde?"

"To je fuk. Cos dělal před pár dny v baráku u Barclaye?"

Užasle po mně střelil pohledem.

"Vážně se nepoflakuješ. Cos tam dělal ty?"

"Prostě jsem tam byl. Co jsi hledal?"

"Zase Natina práce. Poslala mě, abych se kouknul po něčem, co by posloužilo jako důkaz, že Anita Cerfa podvádí. Ale nic jsem nenašel."

Dopil jsem a vstal.

"Nemáš tušení, kdo mohl spáchat tu vraždu? Proč někdo zastřelil Danu Lewisovou?"

Zavrtěl hlavou.

"Ani omylem. Nat je přesvědčena, že ji zabila Anita, ale já s ní nesouhlasím. Anita není ten typ." Vysoukal se z křesla. Díky strachu a alkoholu měl nejisté nohy. "Jestli je to všechno, co potřebuješ, Macu, měl bych nejspíš vyrazit. Zapakuju si bágl a vypadnu z města. Dokud mě od té šilenky nebude dělit hezkých pár kilometrů, nenajdu klid."

"Jo," připustil jsem. "Je to všechno."

V.

Cestou do Orchid City jsem si v hlavě přemítal všechno, co jsem slyšel a co mi řekl Mills. Zjištěná fakta sice objasnila některé momenty, ale s Daninou smrtí spojitost neměla a nic nového nepřinesla. K dopadení vraha jsem měl stejně daleko jako předtím.

Stále jsem byl přesvědčen, že klíčem k celé záležitosti je důvod, proč Danu zastřelili, a proč se brilantový náhrdelník ocitl u ní v bytě. Jenomže ani jednu z příčin jsem nedokázal vysvětlit. Podle mého soudu se kruh stahoval kolem Thaylera a Bannistera. Nejpodzřelejší osobou byl Thayler. Jediným důvodem, který mohl vést Bannistera k vraždě, by byl slib, že když čin spáchá, dostane odměnou náhrdelník, a když mu náhrdelník uklouzl, vyrovnal si s Anitou účet jinak. Daná teorie se mi moc nezamlouvala, ale usoudil jsem, že za chvíli uvažování stojí. Nemyslel jsem si, že Danu zabila Natalie. Neměla motiv a neporadila by si s pětačtyřicítkou.

V tomto duchu jsem pokračoval a převracel v mysli fakta sem a tam, jestli mi nějaký dílek skládačky nezapadne, ale až do chvíle, kdy jsem dojel k domovu, jsem nedospěl k ničemu.

Jaká úleva vidět, že je všude tma. Odemkl jsem si, rozsvítil a těžkým krokem se dopajdal do obývacího pokoje. Hodiny na římse ukazovaly čtvrt na dvě. Byl jsem tak utahaný, že jsem ani neměl chuť se svlékat.

Když jsem mířil do ložnice, zařinčel telefon. V nočním tichu zvonek zrovna řval. Tiše jsem zaklel, sedl si na pelest a zvedl sluchátko.

Volal Mike Finnegan a hořel vzrušením.

"Mám ho, pane Malloyi," hlásil. "Zašil se u Joea Betilla a zrovna tam je."

Zbystřil jsem.

"Myslíš Thaylera?"

"Jo. Mám přijít?"

"Ty si vlez do postele," řekl jsem a litostivě polaskal vlastní polštář. "Tuhle věc musím vyřídit sám. Dík za tip, Miku."

"Počkejte, pane Malloyi. Tam nemůžete sám," varoval mne Finnegan rozčileně. "Betilla nezmáknete levou zadní. Na něj si musíte dát bacha."

"Nestarej se, Miku," uklidňoval jsem ho. "Uděláš mi laskavost, vid'? Zavolaš do Friska a řekneš Kermanovi, aby se prvním letadlem vrátil? Pověz mu, kde je Thayler." Dal jsem Finneganovi číslo hotelu. "Joea a Thaylera nech na mně."

"Jenomže Joe se s nikým nepará," začal Finnegan znovu, ale já ho přerušil.

"Já taky ne. Jdi do kanafasu a ahoj." Zavěsil jsem, ještě litostivěji popleskal polštářek a vrátil se k vozu.

Kapitola devátá

I.

Joea Betilla jsem od vidění dobře znal a věděl jsem též, jakou má pověst. Byl to černý havran a balzamovač mrtvol, výrobce rakví, andělíčkář a ranhojič, který bez vyptávání ošetří bodnou ránu či průstřel. Pochybnou živnost provozoval v Coral Gables, nejzapadlejší čtvrti Orchid City. Dílnu měl na konci slepé uličky za Delmonicovým barem, který čelem k přístavu vévodil nábřeží.

Coral Gables - poslední výspě Orchid City ve východním směru - dal vyrůst v chudinské městečko přirozený přístav v hlubokých vodách, kde se soustředily fabričky na zpracování mořských hub, rybářské výtoně, želví sádky a trhy, na nichž si ostří hoši z okolí vydělávali na chleba. Nebezpečná čtvrt'. Policie sem vysílala hlídky na obchůzku jedině ve dvou a málokdy se noc dočkala rána, aby někdo neskončil s nožem v zádech či s hlavou rozbitou lahví od piva. Když jsem zaparkoval ve stínu, kousek od osvětleného vchodu do baru, hodiny na palubní desce ukazovaly tři čtvrtě na dvě. Z mechanického pianu v lokálu tiše bublal džez. Na nábřeží ani noha. Tři čtvrtě na dvě ráno si i Coral Gables vykládá jako čas na spaní. Vystoupil jsem z auta a zamířil do uličky vedoucí k Betillově dílně. Okny bez záclon jsem v Delmonicově hospodě viděl u baru postávat pár pobudů, u stolu vedle dveří seděly dvě holky v kraťasech, místo triček uvázané šátky za krkem, a tupě sledovaly mihotání světla na mastné hladině přístavu.

Kryt stínem jsem proklouzl do uličky, kde byla tma jako v ranci a puch vyčpělé whisky, koček a shnilých ryb se dal krájet. Prudce jsem zahrnul a stál jsem u Betillovy dílny - patrové chatrče z použitého dříví, doběla vyšisované od slunce a větru, oprýskané a zanedbané, naprosto pohlcené tmou. Barák byl obehnaný jedenapůlmetrovým plotem, a když jsem se mrkl, jestli je kolem čisto, chytil jsem se planěk a přehoupl se přes ně.

Přistál jsem na velkém dvoře plném pilin, prken a dřevěných hoblovaček. Sousední střechy krájely měsíční záři do čtverců světla a stínů a nebál jsem se, že kdyby se někdo podíval z okna, uviděl by mne.

Stíny jsem se překradl přes dvůr a hledal okno. V zadní půlce barabizny jsem našel jedno dost nízko, aby se do něho dalo vlézt, a navíc bylo zevnitř zavřené na obyčejnou západku. Odstrčil jsem ji, nasadil nůž mezi parapet a rám a okno zvedl. Ani nevrzlo. Kousek po kousku jsem je vysunoval výš, až jsem získal dostatek vůle, abych se do něho vešel. Blikl jsem baterkou, abych věděl, kam lezu. Jasný kužel mi osvětlil nezařízenou místnost s podlahou zaneřáděnou

odřezky a pilinami. Přehodil jsem nohu přes parapet a tiše vklouzl dovnitř.

Dveře za oknem vedly do chodby, na konci chodby se zvedalo schodiště a nad ním byly další dveře. Všechno mi ukázal jediný krátký pohled při bliknutí baterkou.

Než jsem se odvážil vystrčit hlavu z úkrytu, zhasl jsem svítilnu a bez hnutí naslouchal. V dílně i v hořejším bytě byla tma a ticho jako o neděli v uhelné šachtě. Plížil jsem se chodbou; blikl jsem si, jen když šlo do tuhého. Strčil jsem do dveří, vedoucích z chodby, a zjevila se přede mnou rozlehlá světnice, vzadu zastavěná hromadou rakví. Do nosu mne uhořel pach formaldehydu, břechy, co se do ní nakládají mrtvolou.

Vklouzl jsem do místnosti, zavřel za sebou a paprskem světla přešel stěny. Od protilehlé strany mne pozdravily asi tři tucty rakví - laciné truhly z borového dřeva, na první pohled stlučené halabala. Tri rakve napravo už vypadaly líp: pravé umělecké dílo z černého ebenu, se stříbrnými držadly. Uprostřed místnosti trůnil ještě parádnější kousek - z ořešáku a se zlatými držadly. V druhém rohu stála hluboká jímka a mramorový podstavec, na němž Betillo zřejmě upravoval mrtvolu.

Slídl jsem, nadzvedával víka u rakví, načíhoval dovnitř, strachu jsem měl až kam, hledal jsem a nevěděl co, ale doufal, že na něco narazím. Čirou náhodou se povedlo.

Přeplížil jsem se k hromadě rakví na druhé straně místnosti - k laciným truhlám z borového dřeva. Ve druhé ze tří, které jsem prozkoumal, ležela Anita Cerfová.

Něco mi říkalo, že ji tu někde najdu, a připravil jsem si nervy na šok, až opět uvidím ten zkrvavený obličej. Avšak v tvrdém, ostrém světle baterky vypadala Anita ještě mnohem hůř, než jsem čekal. Betillo ji nabalzamoval, jak byla; vůbec se nesnažil něco s ní udělat, zamáznout díru v čele nebo ji omýt. Zvedl se mi žaludek, a než jsem stačil srovnat nervy do latě, víko mi upadlo a prásklo do rakve, jako když do uší práskne hrom.

Stál jsem a poslouchal, srdce mi bušilo a jazyk se mi lepil na patro. Nic. Najednou jsem si uvědomil, že nemám zbraň, a jestli mě tu Betillo chytlí, snadno mi vrazí kudlu do břicha a shodí mě do přistavu, a když nebude chtít, aby mě našli, klidně mne nabalzamuje a na příštích dvacet let schová do truhly. Jen jsem si všechno představil, vyrazil na mně pot. Rozhodl jsem se, že bleskově vypadnu, a než dorazí Kerman s bouchačkou, pohlídám dílnu z uličky.

Snadno se řekne, hůř udělá. Nemohl jsem zmizet kalupem. Kradl jsem se ke dveřím po špičkách. Když jsem sáhl na kliku, ucítil jsem v dlani, jak se točí. Tep se mi splašil a srdce skočilo do krku. Někdo se sem z chodby cpe!

Zhasl jsem baterku, bleskově tři kroky couvl a čekal. V místnosti teď byla tma jako v hrobě a z dusivého formaldehydového puchu se mi motala hlava. Natahoval jsem uši, tajil dech, napínal oči a čekal, co bude.

Zavládlo dlouhé, zlověstné ticho. Slyšel jsem jenom bušení srdce a tichounké hvízdání vlastního dechu. Pak přede mnou vrzlo prkno. Ať vešel do místnosti kdokoli, oči musel mít jako kočka. Mířil přímo ke mně, jako by mne viděl. První výstrahou, že se blíží, byl ještě černější stín, který na mne padl, ale než jsem stihl uskočit, vystřelily ze tmy dvě ruce a stiskly mi hrdlo.

Vteřinu jsem stál bez hnutí, naprosto ochromený; strach, panika, ztráta odvahy, vyberte si, mne přibily k zemi. Prsty mi drtily krk, dva palce mi znemožňovaly dýchání. Bylo to zběsilé, vražedné sevření, odřízlo mi veškerý přístup vzduchu do plic a krve do hlavy. Potlačil jsem instinktivní pohnutku vyjet útočníkovi po ruku. Sevření dokazovalo, že má pracky z oceli, a snažit se mu vykrotit by bylo jen marnění času a času jsem měl málo. Hlava se mi nafukovala jako balón a plice už se mi lepily k žebřím. Opatrně jsem předpažil, odhadl vzdálenost, a pak pravačkou vši silou vypálil. Nabral jsem ho pěstí přímo do žebra; chrochtavě lapí po dechu. Stisk na krku povolil, a než mi útočník stačil uhnout z rány, nasadil jsem mu do břicha takovou, že jsem ho odpálil do tmy.

Stiskl jsem puntík na baterce. Světelný kužel zabral Betilla ve chvíli, kdy se na mne vrávoravě znovu sápal. Široký, plochý obličej mu hořel divokou bolestí a vztekem rozruženého zvířete. Před ránou, která by mi urazila hlavu, kdyby dopadla, jsem se stačil poklonit a baterkou jsem ho praštil ze strany do krku, až to zadunělo, jako když sekáčkem odseknete špalík hovězího. Zapotácel se a padl. Nedal jsem mu možnost zvednout se, skočil jsem na něj, přistál mu oběma nohama na prsou a vypumpoval mu měchy. Skrčil jsem se až k němu, ale byl vyřízený. Odstrčil jsem ho, vstal a šátral po zemi, kde mám baterku, abych se na něj mohl podívat. Ležel jak široký tak dlouhý, trup i nohy mu cukaly ve snaze nabrat do zmučených plic trochu vzduchu.

Sklonil jsem se, popadl Betilla za dlouhé, umaštěné vlasy a praštil mu hlavou o zem. Kvelb se oťrásl. Betillovi se prokroutily panenky a zvald.

Celá ta zuřivá, zvířecí rvačka trvala snad půl minuty. Vrávoravě jsem se sklonil, abych se ujistil, že je Betillo mimo. Vypadal, že se hezkých pár hodin nevzpamatuje, pokud se vůbec vzpamatuje. Rozepjal jsem mu sako v naději, že najdu pistoli, ale žádnou u sebe neměl. Zvedl jsem baterku, napřímil se a hlavou mi táhlo, proč se na scéně neobjevil Thayer. Randálu jsme nadělali, že by vzbudil mrtvého.

Zamířil jsem ke dveřím, otevřel a zapátral ve tmě. Už v chodbě mne zaskočil výstřel. Proťal ticho jako prásknutí bičem. Skrčil jsem se v domnění, že střelí po mně. Práskly tři další rány, div mi neprotrhly bubínky. At už střelil kdokoli, já terčem nebyl. Přestože výstřely zněly blízoučko, záblesky jsem neviděl.

Přitiskl jsem se ke stěně a celý zpocený natahoval uši. Slyšel jsem klapnout dveře. Pak někdo pádl po horní chodbičce a bouchly další dveře. Pak ticho.

II.

Moc se mi nahoru nechtělo. Zdaleka jsem netušil, do čeho se ženu, a bez bouchačky jsem se cítil bezbranný jako šnek bez ulity. Jenomže mi došlo, že nahore někomu usilují o život, a chtěl jsem se kouknout, jestli bych s tím nemohl něco udělat. V duchu jsem si zapsal, že jestli se z téhle šlamastyky vymotám, měl bych si dát vyšetřit hlavu.

Lezl jsem po čtyřech. Asi v polovině schodů mne uvítal pach střelného prachu. Snažil jsem se pokračovat jako myš, ale přidal jsem na tempu.

Nahore jsem vsadil na jednu kartu a posvítil si. Přede mnou krátká chodbička. Krčil jsem se u dokořán otevřených

vytáhl až na mírně sklopenou střechu a zoufale lezl schovat se za komín. Třeskl výstřel, do krku se mi zakously úlomky cihel. Křečovitě jsem se stočil jako ježek, využil sloupku jako krytí a chvilíčku se snažil nabrat dech. Věděl jsem, že co nevidět tu budou. Měsíc přeměnil noc na bílý den. Delmonicův bar s rovnou střechou oddělovala od Betillovy barabizny o něco víc než třímetrová ulička.

"Je na střeše, Jacku," hulákal policajt, co byl dole. "Jdu nahoru!"

Přelezl jsem na druhý konec střechy, stoupl si a odhadoval vzdálenost. Zpátky nemůžu. Nezbyvá mi než chladnokrevně skočit a téměř desetimetrovou hloubku uličky překonat.

Nebyl čas váhat. Jestli se mám z téhle šlamastyky dostat, musím skočit. Přestal jsem se kymáčet na kraji střechy, poodstoupil jsem, rozběhl se a skočil. Když jsem byl v polovině prostoru nad propastí, blesklo mi hlavou, že to nedokážu. Vypjal jsem se, narazil hrudníkem do protějšího okapu a sklouzl. Hrabal jsem rukama a šátral po nějaké opoře, až jsem se pevně zachytil za okapovou rouru. Vytáhl jsem se a téměř bez dechu se překulil na plochou střechu.

Tady ovšem nebyly žádné komínové sloupky, kde bych se mohl schovat, a měsíc mě vyďobával, jako by si se mnou zahrával světlomet. Kousek ode mne byl světlík. Přimáčkkl jsem se k němu, zvedl poklop, a aniž bych zkoumal, kam padám, ponořil jsem se do tmy.

Asi půl minuty jsem seděl na zemi, zhluboka oddychoval, nohy jako hadry, a bylo mi úplně jedno, kde jsem a co se stane. Potom, zrovna když jsem se chystal vstát, otevřely se napravo ode mne dveře a z místnosti za nimi na mne od zastíněné lampy padl obdélník světla.

Otočil jsem se, připraven na rvačku, a spatřil jsem dívku ve zmačkané černé noční košili, průhledné jako okenní tabulka.

Vysoká, znavená blondýna mne pozdravila se zvědavostí spáče.

"Ahoj," řekla. "V něčem lítáš, brouku?"

Vykutal jsem pousmání.

"Trochu vedle, děvče. Já se v průšvihů topím."

Protřela si oči a zívla.

"Poldové?"

"Jo, poldové," přitakal jsem a vstal.

Ustoupila a pravila: "Pojď radši dál. Prolezou kdeco."

Protáhl jsem se kolem ní do pokoje. Typické hnízdečko lásky. U Delmonica je postaráno o všechny neřesti i slasti. Kamrlík byl těsný, skromně zařízený. Jediným přepychem, kterým se mohl chlubit, byla postel, prádelník, skřínka s umyvadlem a proleželá matrace.

"Co jsi provedl, brouku?" zeptala se dívka, kecla si na postel a zívla. Měla zuby bílé jako křidu, rty tlustou čáru od rtěnky. "Slyšela jsem střelbu. Tos byl ty?"

"Přípletl jsem se k ní," odpověděl jsem. "Vystarovali po mně policajti. Musel jsem zdrhnout."

"Kdo ji chytnul - Betillo?"

"Ne, ten ne; nějaký jiný štráfek." Když jsem si všiml, jak je zklamaná, dodal jsem: "Betillo má naraženou hlavu. Nějakou chvíli si moc neužije."

"Bašta," prohlásila. "Pije mi krev."

Na chodbě zazněly kradmé kroky.

"Poldové," hlesl jsem. "Jsou za dveřmi."

"Pořád by sem strkali rypák," řekla, přetápala svižně kamrlík, tiše zajistila dveře zástrčkou a pak zapíchla prst do zvonku na zdi. "Tohle všechny ostrý hochy zvedne z postele," uchichla se. "Žádný strach, brouku. Brzy budeš jako pták."

Dveře se náhle zachvěly.

"Otevřete, nebo ustřelím zámek!"

Odstrčil jsem děvče stranou.

Na schodech k nám nahoru se ozvalo dupání. Někdo ječel: "Poldové! Honem, Joe! Zavolej chlapy!"

Jeden z policistů zahulákal: "Zavřete klapačku! O vás nejde! Zalezte, nebo přijdete k úrazu."

Spustila bouchačka a zazněl další vriskot. Po schodech zaduněly další kroky. Popadl jsem prostěradlo a přikrývky, svázal je a přeběhl k oknu. Nové výstřely. Jestli sebou nehodím, uvítá mě dole celá četa rychlého nasazení. Vytáhl jsem všechny peníze, které mi zbyly, a nacpal je dívce do dlaně.

"Nashle, děvče," řekl jsem. "A děkuju."

Jeden policista vypálil do dveří. Někde na chodbě zaštekla samopal.

Měl jsem okno dokořán.

"Páni!" zvolala holka. Byla probuzená jako čečetka. "To se mi líbí! Bacha, ať si nezlámeš vaz."

Hodil jsem jeden konec prostěradla na okno, druhý ven, a vylezl na parapet.

"Zabouchni okno, aby drželo uzel," požádal jsem ji, "a pořádně drž. Pozvu tě někdy na panáka."

Když zavírala okno, chvil se barák dalšími výstřely. Oknem mi mávla.

Chytil jsem pevně prostěradlo a spustil se dolů. Když jsem se dotkl země, zahřímalo kousek ode mne: "Hej! Ty!" a řít se ke mně stín.

Čísí ruka mne chytila za rameno a já se dostal do vrtule. Neměl jsem chuť na hrátky, rozmáchl jsem se pravačkou a nabral chlapa pravým hákem. Zachrochtal a přepadl na mne, pověsil se mi na sako. Nakopl jsem ho a srazil na všechny čtyři. Hekal, nezvedl se.

Pádil jsem uličkou k místu, kde na mne čekal vůz.

III.

Když jsem zaparkoval před blokem činžovních domů na Jefferson Avenue, byly téměř tři hodiny ráno. Budova byla posazená kousek od silnice a jako jediný znak jisté důstojnosti zdobila průčelí kašna s fontánou. Jinak králíkárna; byty malé, namačkané na sebe a vesměs drahé. Už jsem tu byl. Jedinou předností bylo, že soukromí zajišťovaly silné zdi, ale stejně bych raději bydlel ve stanu.

Slečna Bolusová měla pronajatý dvoupokojový byt v přízemí, s okny na východ. Rozhodl jsem se, že ji neztrapním tím, že bych přišel hlavním vchodem. Neohlášená návštěva osamělé dámy v takovou hodinu by se vrátěnému nemusela zamlouvat, a proto jsem přepochodoval trávník, obešel kašnu s fontánou a po betonové cestičce zamířil přímo k francouzskému oknu, které podle mé vědomosti vedlo do obývacího.

Měla zhasnuto. Obyčejné sousední okno by mělo vést do ložnice. Lehce jsem zatáhl na okenní tabulku.

Slečna Bolusová nemohla tvrdě spát, protože jsem t'ukl jen třikrát, a už jsem škvírou mezi závěsy uviděl světlo. Ustoupil jsem, postrčil klobouk dozadu a vylovil cigaretu. Utahaný jako kůň, ještě uříčený jsem doufal, že se pro mne uvnitř najde něco k pití. Když jsem si škrtl, závěsy se rozhrnuly a slečna Bolusová mne spatřila. Já viděl jen obrys hlavy, ale mne osvětlil plamínek zápalky dobře. Usmál jsem se.

Kývla směrem k francouzskému oknu a zmizela. Závěs se zatáhl.

Cestou k označenému oknu mi na obličej cákla kapka deště. Na obloze se v posledních deseti minutách kupily černé mraky. Nejspíš spadne pěkný liják. Nelitoval jsem. Vedro, co bodá, není nic pro mne. Když se okno otevřelo, začalo cedit jako z konve.

"Ahoj," řekl jsem. "Prší."

"Vzbudil jste mě snad jen kvůli téhle novině?" Přidržovala francouzské okno a ve světle, které sem vysílal obyčejný lustr v obývací, si mne prohlížela.

"Taky, ale mám i jiné věci na srdci. Můžu dál? S chutí bych se něčeho napil."

Ustoupila.

"Když jsem vás slyšela klepat, myslela jsem, že jsou to zloději. Nejspíš se mi o lupičích zdálo."

Vešel jsem do celkem pohodlného pokojíku, ale nábytek byl na můj vkus přehnaně moderní. Uvelebil jsem se v křesle vykrouceném jako písmeno S, hodil klobouk na pohovku, zazíval a pochvalně si slečnu Bolusovou změřil.

Přes světle modrou krepdešínovou košilkou měla hedvábný, lasturově vybarvený župánek. Nožky schované v mokasínech lemovaných kožešinkou, ohnivě rudé vlasy svázané modrou stužkou. Nebyla ani trochu rozespalá, jako by se před chvílí našminkovala, a šikmé zelené oči jí blýskaly potlačeným údivem, možná zlobou.

"Zloděje pusťte z hlavy," pravil jsem. "Jak to bude s tím pitím? Najde se něco?"

Přešla k přiborníku.

"Myslím, že mě štve," prohlásila. "Vy jste mne nikdy neviděl navztekanou, že ne?"

"Myslím, že ne. Proč byste se vztekala?"

Nalila notnou dávku whisky, doplnila sodovkou White Rock a podala mi sklenku.

"Nemám ráda, když mne někdo takhle vyburcuje. Vy zřejmě nemáte žádné zábrany."

Ochutnal jsem skotskou. Byla skvělá.

"Možná ne," připustil jsem a s lehkým povzdechem postavil skleničku na stůl. "Jenomže jsem nepřišel na společenskou návštěvu. Jsem tu pracovně - vyřídit věc, která do rána nepočká."

Sedla si na opěradlo, přehodila nohu přes nohu a tázavě na mne pohlédla.

"Jakou věc?"

Zhluboka jsem si potáhl z cigarety a oblak kouře vyfoukl ke stropu.

"Asi před hodinou vypustil duši Lee Thayler," oznámil jsem. "Dostal dvě rány do hrudníku a třetí výstřel mu přetřel krční tepnu."

Rozhostilo se dlouhé, předlouhé ticho. Mlčení přetrhlo jen občasné zavrnění ledničky v sousední kuchyňce.

Sledoval jsem Gail. Seděla bez hnutí; paže složené na prsou, oči bez výrazu, ústa semknutá. Nepatřila darmo k výborným karetním hráčům. Neprozradila nic.

"Kdo ho zastřelil?" zeptala se, když už se mlčení táhlo příliš dlouho.

"Ten, kdo zavraždil Danu, Leadbettera i Anitu," řekl jsem. "Jste trochu tajnůstkářka, vidíte? Nevěděl jsem, že jste se s Anitou dávno kamarádily, ani že jste s Thaylerem spala."

"Stará historie," pokrčila lhostejně rameny. "Kde jste k ní přišel?"

"U jistého Nicka Nedicka. Ukázal mi Thaylerovu fotku. Byli jste na ní oba."

"Uvařím asi trochu kávy," prohlásila a zvedla se z lenošky. "Počítám, že mne teď začnete bombardovat otázkami."

"Uvařte." Naklonil jsem se a zapnul elektrické topidlo. "Nic nám neuteče. Moc s vámi nezacvičilo, že je Thayler po smrti."

"Proč by mělo? Skončili jsme a já zapomněla, že vůbec existuje."

Slyšel jsem, jak t'apká do kuchyně, a pohodlně jsem se opřel. Pětačtyřicítka mne tlačila. Vytáhl jsem ji z kapsy a prohlížel si ji. Máto mne teleskopické hledí. Namířil jsem zbraň na modrou vázu na římse a podíval se hledím. Neviděl jsem nic. Prohlížel jsem si čočku zblízka a přemítal, k čemu slouží. Nikdy jsem nic podobného na ruční zbrani neviděl. Jenomže zrovna jsem byl trochu utahaný a v hlavě měl plno jiných věcí, takže jsem bouchačku položil jen vedle sebe a přikryl ji kloboukem. Musím ji ukázat Cleggovi. O zbraních, jedech a skvrnách od krve ví Clegg všechno. Prospěšná známost.

Najednou jsem zaslechl podivný, tlumený zvuk, který mne přinutil otočit hlavu ke dveřím do kuchyně. Přidušený zvuk byl ženský pláč.

Vstal jsem, potichu přešel pokoj a nahlédl do pootevřených dveří.

Slečna Bolusová stála u překapávače, obličej zakrytý dlaněmi.

"Běžte si sednout ke kamínkům," řekl jsem. "Já kávu uvařím."

Trhla sebou, ruce mokré od slz, a odvrátila se ode mne.

"Udělám ji," pronesla zastřeným hlasem. "Nechtě mě pro boha živého v klidu."

Vzal jsem ji za rameno a strčil do pokoje.

"Sedněte si k teple."

Za chvíli jsem měl kávu hotovou, a když jsem se vrátil do pokoje, stála slečna Bolusová se zapálenou cigaretou a hlavou napůl odvrácenou u radiátoru. Položil jsem táč.

"Černou?" zeptal jsem se.

"Ano."

Nalil jsem kávu do šálku, okřtil ji whisky a šálek postavil na římsu. Pak jsem si sedl a nalil sobě.

"Zkusme vyložit karty," navrhl jsem. "O nic nepůjde, jenom si do toho blázince vneseme trochu jasno. Víte o všem daleko víc než já - mnohem víc. Byla jste s Thaylerem spolčená, vidíte?"

"Jak to myslíte - o nic nepůjde?" otázala se ostře.

"Jak bych mohl informaci použít? Ať se stane cokoli, nesmím shodit Cerfa. Už jsem vám to vysvětloval. Když dopadnu vraha, nezbude mi, než zavolat Brandonovi, a ten mě rozčtvrtí, že jsem mu nezavolaal dřív. Svinstvo. Thayler zabil Bennyho. Dobře, Thayler zaplatil. To bychom měli. Jenomže Thayler nezavraždil Danu. I když nemůžu vraha skřípnout, rád bych věděl, kdo to byl, a myslím, že vy mi to můžete říct."

"Nechcete hádat?" trochu si bodla.

Zavrtěl jsem hlavou.

"Mohl bych, ale hádat není totéž co vědět. Thayler vraha znal -proto zkapal. Leadbetter vraha taky znal - proto ho odrovnali. Domnívám se, že vy rovněž vraha znáte. Co kdybyste se mi svěřila, dřív než odrovnají i vás?"

Se šálkem v ruce si sedla naproti, dělil nás jen stůl.

"Proč myslíte, že vím, kdo je vrah?" zajímala se.

"Tušení. Odhaduju, že jakmile byla zastřelena Anita, dali jste se s Thaylerem dohromady. Podle mne vám vytlachal, co jemu určitě řekla Anita."

"Dobře, je po smrti, už na ničem nezáleží," připustila a zabořila se do křesla. "Lhala jsem, když jsem vám tvrdila, že jsme spolu nadobro skončili a že jsem na něj dočista zapomněla. Milovala jsem ho jako blázen, a než se nám do života připletla ta mrcha, byli jsme spolu šťastní. Jiné děvče, které by mělo dost silné nervy na předvádění našeho čísla, byste marně hledal, a kdybych ho nemilovala a nepřála mu, aby se prosadil, udělal si jméno, ani mne by nikdo nedonutil. Ale já jsem vydržela, a on začínal být známý, začínalo se o něm mluvit a lidi na něj chodili. A pak se na scéně objeví ona a všechno zkazí." Vzala si cigaretu a rozechvělou rukou si připálila. "Jenomže sotva mi ho odloudila, nechala ho plavat a vzala si Cerfa. Náhodou jsem zrovna byla v Orchid City, když se k Cerfovi nastěhovala. Jednou jsem na ni narazila. Začala jsem se pít. Dozvěděla jsem se, že jsou manželé, ale s Leem se nerozvedla. Zkaňhala mi moje štěstí, co bych já nerozbila její. Poslala jsem Cerfovi anonymní dopis a napsala mu, že Anita už jednou vdaná je."

Dolil jsem si kávu, rozředil ji kapkou whisky a zapálil si další cigaretu.

"Zvláštní," poznamenal jsem, "nikdy bych neřekl, že vy patříte k lidem, kteří se zahazují anonymy."

"Ne?" skoro hlesla. "Po všem, co mi nadrobila? Vidíte, právě to jsem provedla, svěřila jsem se Leeovi a ten se hned vypravil za Anitou. Měla už Cerfa plné zuby a točila se kolem Barclaye. Lekla se, když se dozvěděla, že Lee za ní jede, a přinutila Bannistera, aby ji ukrýl v nočním klubu. Lee mi vyličil, co se vlastně stalo. Dozvěděl se všechno od Anity, ještě když žila. Zavraždění toho děvčete, Dany Lewisové, byl omyl."

Cerf Anita dopis ukázal. Pokoušela se vylhat, ale nevěřil jí. Myslela, že ji na místě zabije, a vyrazila jako splašená z pokoje i z domu. Ten večer se u vás stavila, aby zjistila, jestli Cerf ví o Barclayovi. Když od vás odcházela, všimla si, že ji Cerf pronásleduje. Vyděsila se a požádala Danu o pomoc. Dana ji vzala k sobě domů. Cerf je sledoval a čekal venku. Anita Daně nabídla, že když si s ní vymění šaty a odláká Cerfa od baráku a dopomůže tak Anitě, aby se bezpečně dostala k Barclayovi, dostane náhrdelník. Dana souhlasila. Obě ženy si prohodily oblečení. Ještě než Dana opustila byt, pro případ, že by se Anita rozmyslela a chtěla si náhrdelník při odchodu odnést, schovala jej Dana pod matraci. V domnění, že se jedná o Anitu, zastřelil Cerf v dunách na pláži Danu. To už vám došlo, ne? A právě Cerf zastřelil i Leadbettera, protože ten viděl, jak Danu svléká z Anitiny šaty, a později se pokoušel něco z něj vyrazit."

"Herdek, jak tohle všechno víte?" žasl jsem.

"Když se Anita zašla v L'Etoile, vypsala všechno Leeovi v dopise; a on přede mnou nemlčel. Nápad, aby Lee vydíral Cerfa, se zrodil v Anitině hlavě. Tvrdila, že když dobře zamíchají karty, podaří se jim Cerfa úplně oholit."

"A Thayler?"

"Lee jel vždycky po penězích. Souhlasil." Do zelených očí jí vplula hořkost. "Pořád jste si lámal hlavu, kde se v Barclayově skříni vzaly Danino sáčko a sukně. Kostým měla na sobě Anita. Stavila se u Barclaye, protože si tam vždycky nechávala něco na převlečení. Barclay byl pryč. Anita si oblékla vlastní šaty, Daniny pověsila k Barclayovi do skříně a pádila do L'Etoile. Tam jste ji zastihl. Bannister ji ovšem vzápětí vyrazil. Neměla kam jít. Cerf po ní nepřestal slídit, proto zamířila k vám. Vy jste s Cerfem mluvil. Možná jste v něm vzbudil dojem, že víte až moc, a hledal vás, aby vás odpráskl, jenomže u vás doma natrapiroval Anitu. Zastřelil ji. Lee taky sháněl Anitu jako divý a rozhodl se, že za vámi zajde a pozeptá se, jestli o ní nevíte. Přišel pozdě, Anitu už nezachránil, a začali se s Cerfem rvát, Cerf upustil zbraň a vzal draka. Když po něm Lee za domem pátral, zjevil jste se vy. Jenomže Lee měl v plánu vyždímat Cerfa do posledního dolaru. Byla by to hračka, protože měl Cerfovou zbraň. Byl na ní Cerfův monogram a právě tahle bouchačka poslala na onen svět Danu, Leadbettera i Anitu. Uspal vás, naložil Anitu do vozu, odvezl ji k Betillovi a pak mi zavolaal, abych se k vám vypravila a dala mu hlášku, co podniknete dál." Odmělčela se, aby mohla típnout oharek, a trochu posměšně zvlnila rty. "Nezbývá mnoho dodat. Zbytek lehce nebo s trochou námahy rozluštíte sám. Lee se spojil s

Cerfem a položil mu nůž na krk: jestli nechce, aby Lee předal Anitinu mrtvolu a bouchačku policii, ať kouká okamžitě solit. Pro začátek žádal Lee půl milionu a prachy měly být vyplaceny hned."

"Takže mi teď naznačujete, že Cerf si na vydírání našel odpověď," pravil jsem. "Vážil dnes v noci cestu k Betillovi a Thaylera odpráskl, ano?"

Přikývla a uhnula pohledem.

"Varovala jsem Leea, ať si s Cerfem nezačíná," hlas jí náhle selhal. Přitiskla si ruku k očím. "Jenomže kdepak Lee. Vysmál se mi."

Prudce jsem vstal a beze slova svižně vykročil k ložnici. Snad ve vteřině stála se mnou ve dveřích.

"Co tu hledáte?" zeptala se ostře.

Obhlédl jsem pokoj, projel si prsty křtici a zavrtěl hlavou.

"Musím mít hezky pocuchané nervy, děvenko. Byl bych přísahal, že tu někoho slyším. Vy jste neslyšela šoupání? Jako když se někdo plazí po podlaze?"

Trochu vytréštila oči a přejela ložnici nejistým pohledem. Roztáhl jsem závěsy. Nikdo se za nimi neskrýval. Upřel jsem zrak do tmy. Do oken bil déšť.

"Snažíte se mne vyděsit," vyjekla o dva tóny výš.

"O tom, že vrahem je Cerf, víme jen my dva," řekl jsem, vrátil se k ní a podíval se jí hluboko do očí. "A ani jeden tomu nevěříme, vidíte?"

Stíhlá, bílá ruka mi spočinula na rukávu.

"Je těžko uvěřit," odpověděla. "Kdyby mi to neřekl Lee, nevěřila bych."

"Že vám to říkal Lee, mně nestačí," usmál jsem se. "Nenamlou-vám si, že jsem kdovíjaký detektiv, ale koukněte se kolem sebe. Koukněte se na postel. Dnes v noci jste v ní nespala. Ani přehoz není stažený. Koukněte se tamhle do kouta, kam jste naházela šaty, z kterých jste vyklouzla, zrovna když jsem tůkal na okno." Zvedl jsem střevis a podržel ji jej před očima. "Přeřala jste Leeovi krční tepnu a krev z něj tryskala jak z vodotrysku. Počítal jsem, že někde narazím na stopu od krve. Prosím, tady na svršku vaší boty ji máme."

Přejela si jazykem rty.

"Nechápu, o čem mluvíte," odsekla a přešla do obývacího.

Šel jsem za ní a houpal střevisem na prstu.

"Ne? Je to jednoduché jak facka. Zaměňte v chytré historce, kterou jste mi vyprávěla, Jaye Franklina Cerfa za Gail Bolusovou a jsme doma. Vy jste zabila Danu Lewisovou v domnění, že jde o Anitu. Vy jste zabila Leadbettera, protože viděl, jak jste Danu svlékala, a vyhrožoval, že vás práskne. Vy jste zastřelila Anitu, protože jste ji nenáviděla a potřebovala jste si s ní vyrovnat účet, že vás připravila o Thaylera, a byla jste to vy, kdo se dnes v noci vypravil do Betillovy barabizny a zastřelil Thaylera, protože -" Odmlčel jsem se. Pak jsem se zeptal: "Povězte mi, proč jste vlastně zabila Thaylera?"

IV.

Z kuchyňky k nám doléhalo vrnění zapnuté ledničky. Buclaté hodiny v rámečku z ořechového dřeva jednotvárně klapaly tik-tak, tik-tak.

Slečna Bolusová dýchala klidně; pod hedvábným župánkem se jí ňadra pravidelně a nevzrušeně nadzvedávala a klesala. Když si nalávala kávu, ruka se jí ani nezachvěla. Osladila ji a lžičkou zamíchala. Tvářila se, jako by se jí nic netýkalo, jako by o nic nešlo.

"Myslíte všechno vážně?" zeptala se.

"Až do téhle chvíle to bylo krásné představení," řekl jsem a sedl si proti ní, ruku u klobouku. "Neudělejte z něj cajdák, děvče zlaté. Klobouk dolů, slzy, nepřipravená zpověď, jak to bylo s Cerfem, klid, s jakým jste se mnou vstoupila do ložnice, i když jste věděla, že nemáte ani rozesíláno, jste sehrála mistrně. Nezmršte představení. Proč jste zabila Thaylera?"

Zamyšleně na mne pohlédla.

"Nezabila jsem ho," pravila klidně. "Já ho milovala. Jak říkám, zabil ho Cerf."

"Vím, co jste povídala, jenomže bohužel váš starý přítel Thayler si vedl deník. Věnoval mi jej před smrtí ctí a darem. Já si deník přečetl, a co v něm stojí, s vaší výpovědí nehraje. Píše, že Anita se vás bála a schovávala se před vámi. Proto jsem tady. Proto jsem slídlil v ložnici. Věděl jsem, že jste se musela z Coral Gables vrátit těsně přede mnou. Chtěl jsem si ověřit, jestli spíte, a protože všude kolem bylo tolik krve, nepochyboval jsem, že pokud jste u Betilla byla, musela jste si nějakou šmouhu přinést." Dotkl jsem se boty vystavené na stole. "Proč jste ho zabila?"

Dlouho se na mne dívala beze slova, pak se rozesmála. Smích zazněl rezavě, humoru v něm nebylo.

"Tak ten parchant si psal deník," vybuchla. "To mě podržte."

"Ano. A deníky mívají nepříjemný zlozvyk usvědčovat ze lži."

Napila se kávy, ušklíbala se a postavila šálek na stůl.

"Je studená."

"Podívejte, nemá smysl rozebírat prkotiny, nebo o co se hodláte přit," zarazil jsem ji. "Chci slyšet o Thaylerovi."

"Dostal, co zasloužil, pacholek, a nemohla jsem takovou příležitost propást. Předchozí vraždy mi prošly, proč by mi neprošla jedna navrch?" prohodila bezstarostně. "Dany je mi líto," pokračovala. "Kdybyste ji byl viděl v těch stínech, co měsíc kreslil, a kdyby na sobě měla Anitinu šaty, spletl byste se zrovna tak."

"Ano, Dana mě trápí. Myslím, že nebýt Dany, sbalil bych krám a tiše se vypařil. Ti ostatní, co jste odpráskla, byli svoloč. Ale Dana ne. Nedopustím, abyste z téhle vraždy beztrestně vyklouzla."

Nadhodila rameny.

"Moc nezmůžete," pravila.

"Ale ano," ujistil jsem ji. "Můžu udělat dvě věci. Můžu vzít zákon do vlastních rukou, nebo můžu jít na policii. Nemám zrovna chuť zakroutit vámkrkem. Nejspíš bych si ušetřil spoustu komplikací, ale musím žít s vlastním svědomím a mému svědomí by se něco takového nelíbilo. Nebude mi tedy než jít na policii. Určitě mi napará pár let za napomáhání zločinu, ale jakáž pomoc."

"Ani Cerfovi se to nebude zamlouvat," podotkla zamračeně.

"Máte pravdu, ale až do nynějška jsem tancoval podle jeho not. Bude se muset s obratem vyrovnat. Byla byste tak laskavá a zkusila na sebe něco hodit, než zavolám Brandona? Je schopen odtáhnout vás na stanici, tak jak jste, proto bude lepší trochu se obléknout."

"Laciný vtip?" tázavě povytáhla obočí.

"Tentokrát ne, děvkeno. Žertování mne přešlo. A nemusíte si dělat velkou hlavu. S vaším vzezřením vyfásnete nejvíc patnáct let."

"Když jinak nedáte," pokrčila půvabnými rameny, "radši se převléknu." Zvedla šálek s kávou. "Smím si kápnout trochu whisky? Možná mi nebudete věřit, ale trochu se mi houpe žaludek."

Nespouštěl jsem ji z očí.

"Poslužte si."

Chrstla mi kávu z šálku rovnou do obličeje. Napůl jsem to čekal, ale měla mrštnější pohyby, než na jaké jsem zvyklý. Ve chvíli, kdy jsem si vytíral kávu z očí, třímala v ruce Thaylerovu pětačtyřicítku.

"Má vina," řekl jsem co nejkldněji. "Neměl jsem zapomenout, že akrobatické kousky vás kdysi živily."

"Ano," přitakala a oči jí plály jako dva nasvícené smaragdy. "Padejte vedle a nepokoušejte se o nějaké triky. Umím střílet stejně dobře jako Lee, a jestli se o něco pokusíte, nemůžu minout."

Couval jsem do ložnice.

"Do kouta a čelem ke zdi," nařídila. "Hnete se a máte ji v sobě. Převléknu se."

Vybrala si špatné místo, protože jsem se zastavil u toaletního stolku a v zrcadle na ni dokonale viděl. Jenomže moc platné mi to nebylo. Dětilo nás asi pět metrů a uprostřed postel. Odrovnila už čtyři lidi. Pro jednoho navíc už ji sny strašit nebudou; pokud vůbec nějaké má, nahlodala mne pochybnost.

"Scéna se nám žalostně zvrtila," prohodil jsem, jen abych něco řekl. "Detektiv vždycky pachatelku dostane. Když mě zastřelíte, příběh skončí nemorálně."

Zasmála se.

"Nemorální příběhy miluju. Nechal jste venku aut'ák?"

"Jasně. Přejete si startovací klíček?"

Sedla si na židli a navlékala si punčochy. Zbraň si nechala ležet při ruce na okenním rámu. Nebýt postele, možná bych se pokusil vyrazit, ale s postelí v cestě jsem neměl šanci.

"Klíčky si vezmu potom. Teď ani hnout."

Vstala a začala přehrabávat zásuvky u prádelníku. Teď už s bouchačkou v ruce.

"Kam hodláte vyrazit?" zeptal jsem se.

"Do New Yorku. Vaší zásluhou mne policie nebude podezřívát ani omylem. Doufám, že v New Yorku začnu znova. Děvče, které vypadá jako já, si nemusí dělat velkou hlavu. Myslím, že tak nějak jste to před chvílí říkal."

"To jo." Cítil jsem, jak na mně vyvstává pot. Možná tu začínalo být horko, možná jsem ztrácel odvalu. V dané situaci mi nepřipadalo příhodné přičiny rozebírat.

Vybrala si šaty ze zeleného hedvábí, stoupla do výstřihu a soukala si šaty pod noční košili přes boky vzhůru. Pravá chvíle nastane, až si bude košili přetahovat přes hlavu. Obrnil jsem nervy a napjal svaly. Nepřetáhla si košili přes hlavu, ale nechala ji sklouznout z ramen a měla v plánu z ní vyšlápnout.

Byla to sebevražda, ale lepší řešení, než se dát chladnokrevně zastřelit. Když balancovala na jedné noze jako čáp, otočil jsem se a se srdcem v hrdle, strachy bez sebe přeplachtil postel až k ní.

Ani nemrkla, stála bez hnutí, roztomilá polonahá panenka, pečlivě namalované rty pobaveně zvednuté. Hlaveně pětačtyřicítky, zblízka široká jako pивní pípa, mi mířila mezi oči. Viděl jsem, jak jí prst na spoušti zbělel. Jako šílený jsem se k ní plazil blíž, snažil se po ní hrábnout, ale byl jsem na míle a míle daleko a hodiny a hodiny jsem zmeškal. Zaduněl dlouhý, hromový rachot; tvář mi olízly záblesky výstřelů. První kulka mne minula a stejně druhá a třetí. V tom okamžiku jsem byl u ní a vyrazil jí zbraň z ruky. Pak jako kdybych zkameněl. Slečna Bolusová ležela na podlaze, tvář odraz hrůzy, prázdné oči dokořán, ústa ohavný škleb, v prsou prohlubeň, do jaké by zapadl baseballový míč. Stál jsem, jako když neumím do pěti počítat, nic jsem nechápal, jen jsem sledoval, jak se jí oči obracejí v sloup, vyhasínají a ruka bezvládně klesá na koberec.

Jako svázaný jsem se otočil a podíval na zbraň, ležící vedle těla. Z teleskopického hledí stoupal dým. Chvilí trvalo, než jsem pochopil, v čem je háček: byla to triková bouchačka; bouchačka, která zabíjí vraha; zbraň, která střílí zpátky. Thaylerův poslední žertík. Dárek pro mne. Vtip obrácený naruby. Černý humor.

Odvrátil jsem pohled od pramínku, rozlévajícího se po složitém vzoru koberce. Zdejší byty měly silné zdi a nebylo pravděpodobné, že někdo slyšel výstřely, ale nemohl jsem si zahrávat. Přešel jsem do obývacího, sebral hrnek i s podšálkem, prázdnou sklenici od whisky a klobouk. Nesmím také zapomenout na oharky. Přejel jsem pohledem místnost a snažil se upamatovat, na co jsem sahal. Pro jistotu jsem kapesníkem otřel celý stůl a potom věci v kuchyni. Pak jsem zhasl, otevřel francouzské okno do zahrady a pozdravilo mne kalné světlo svítání. Nikde živáčka. Pořád přišlo. Pádil jsem k vozu, jako když mi za patami hoří.

